

AGNO NINAAD

2025 - 2026

ST AGNES PRE UNIVERSITY COLLEGE
Mangaluru - 575 002

EDITORIAL Board

Navyashree
Student Editor

Emaan Mujahid
Cover Page Artist

Sr Norine DSouza AC
Chairperson

Mrs Arshiya Patel
Editor

Standing

Left to Right : Thanmay, Diya Dechamma, Mansi Kamath, Dhriti Kottary, Christina Tom, Janice DSilva, Jessica Menezes, CM Manishka, Freedal DSouza, Sayali, Prapthi Bhat, Chris DSouza

Second Row : Adlin Jerin, Relisha DSouza, Akshara Devamaani, Ansha Maroli, Sanidhya Shetty, Adithi Shetty, Wilena Lewis

Sitting

Left to Right: Navyashree, Mrs Pramila DSouza, Mrs Joanne Sheethal, Sr Sannidhi AC, Mrs Arshiya Patel, Sr Norine DSouza AC (Principal), Sr Janet Sequeira AC (Vice Principal), Mrs Shailaja, Mrs Anitha Shenoy, Mrs Evita

**ST AGNES PRE UNIVERSITY COLLEGE
MANGALURU**

Agno Ninaad

2025 - 2026

Published by:

The Principal
St Agnes Pre University College
Mangaluru – 575 002
Phone: 0824–2218018

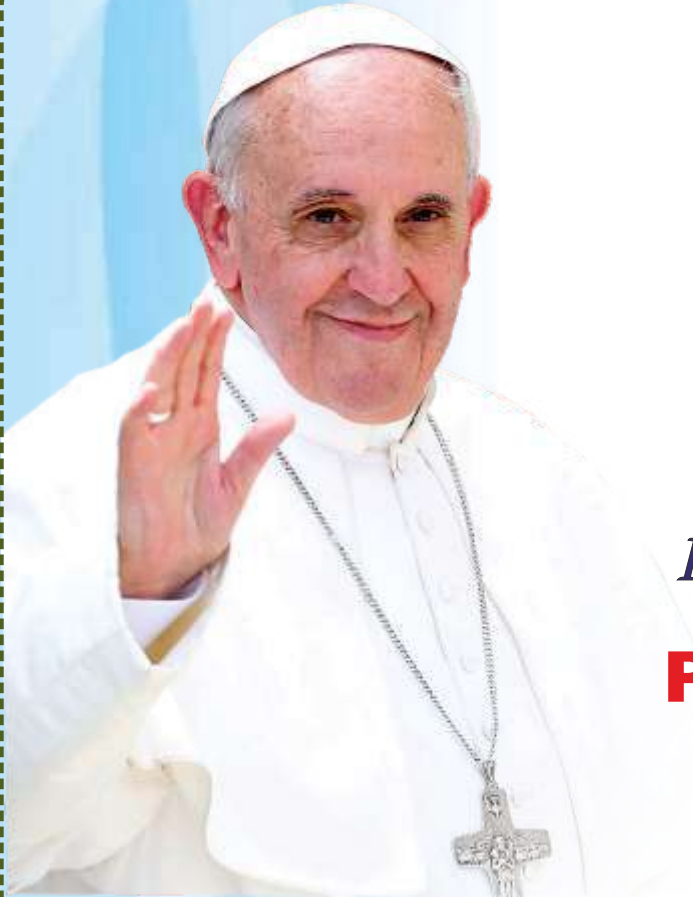
Editor-in-chief:

Sr Norine DSouza AC, M.Sc., B.Ed.

Printers:

Codialbail Press
Mangaluru – 575 008
Phone: 0824 - 2211113, 2972113

In Loving Memory of
POPE FRANCIS
1936- 2025

POPE
LEO XIV
A Shepherd for our times

Venerable Mother Veronica Founder of the Apostolic Carmel Congregation

*"A life dedicated to God and
the education of young minds."*

Service Beyond Self

One Chapter Ends, Many Dreams Begin

Dr P V Sobha, Lecturer in Hindi retired after a remarkable career devoted to teaching and igniting young minds. Blessed with an effusive and outgoing personality, she is a fountainhead of knowledge in her subject domain. A quiz master par excellence, she is also immensely talented in composing poems and songs. May your retirement be as bright as your legacy.

NEW HORIZONS BECKON

Mrs Lovina Aranha

Lecturer in Commerce, took voluntary retirement after decades of dedicated service. She is a teacher who radiates positivity and exudes confidence and charm. A wellspring of knowledge at her fingertips, she is also a talented scriptwriter, an accomplished quizmaster, and a financial wizard. We wish her all the very best.

Congratulations

Mrs Shailaja

Department of Kannada
Presented a paper on
'ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದತ್ತ ಒಂದು ನೋಟ'
at the International Webinar
and was awarded
'ಅಲ್ಲಮಶ್ರೀ' ಪ್ರಶಸ್ತಿ
for the best paper presentation.

Mrs OLIVIA PATRAO

Department of Humanities
Presented a paper on
'Sustainable Development:
Echoes of Crisis Call for
Change' at the International
Conference

Mrs PRATHISHTA

Department of Biology

Ms RAKSHA

Department of Biology

Cleared K-SET Exam 2025 in LIFE SCIENCES

PAGEANTS & PRIDE

Army Wing Cadet Sathwika R. Bhat of 18 Kar Battalion NCC has been conferred with the impressive Deputy Director General's Commendation Card in recognition of her exemplary performance and unwavering dedication. She proudly represented the college under the Karnataka and Goa Directorate at the Republic Day Camp (RDC) 2026 held in New Delhi. This remarkable achievement is a tribute to her tenacity, discipline, and commitment, bringing immense pride and honour to the institution.

Army Wing Cadet Sathwika R. Bhat II Science

Ms Aashna Jewel D'Souza

II Commerce

was crowned 'Miss India Astral 2025', held under the aegis of the Astral Pageants Organization. She also clinched several prestigious subtitles, including

**'Miss Best Talent'
'Miss Best Stage Presence'
and 'Miss Best Walk'**

Her remarkable achievement has earned her the proud distinction of qualifying for Miss Universe Celestial 2026.

PRIMING FOR VICTORY

THROWBALL

ATHLETICS

BADMINTON

WRESTLING

KABADDI

KARATE

TABLE TENNIS

**FOOTBALL
Boys' Team**

VOLLEYBALL

**FOOTBALL
Girls' Team**

BASKETBALL

WEIGHTLIFTING

NATIONAL LEVEL PLAYERS

WINNING LAURELS

MITHALI
Karate

MOHITH R NAIK
Karate

NETHAN PRATHIK
Karate

NIHARIKA
Football

CONTENTS

Principal's Message >

Editor's Note >

Student Editorial >

College Report >

**< Expressions
(English Articles)**

< Photo Gallery

**< Hanathe
(Kannada Articles)**

**< Alfaz
(Hindi Articles)**

Relisha DSouza
II PCMC

Principal's Message

Education is the most powerful instrument of transformation. It enlightens the mind, refines character, and prepares individuals to meet the challenges of an ever-evolving world with confidence and competence. In today's world, driven by technology and global connections, education equips young minds with critical thinking, adaptability, and resilience.

It is with great satisfaction and pride that I present the annual edition of our college magazine, 'Agnoninaad', a distinguished chronicle of the intellectual verve and cultural richness of our institution.

'Agnoninaad' is far more than a record of events; it reflects the shared aspirations, achievements, and the evolving identity of our academic quest. Across the arc of these pages, we witness not only scholarly accomplishments but also beautiful, astonishing stories which inspire and provoke reflection, academic rigour, leadership acumen, artistic finesse, and a deep sense of social responsibility that define a truly holistic education.

I extend my sincere appreciation to the editor, Mrs Arshiya Patel, the editorial board, faculty mentors, and student contributors whose dedication, discernment, and meticulous efforts have resulted in this commendable publication. Their collaborative spirit exemplifies the high standards we continually strive to uphold.

It is my ardent hope and vision for the sojourn ahead that we will continue to combine the best of our strengths in the pursuit of excellence. May education continue to inspire us to strive for higher ideals, uphold enduring values, and contribute meaningfully to society.

May 'Agnoninaad' stand as an enduring symbol of our shared journey inspiring each reader to pursue knowledge with curiosity, integrity, and purpose.

Sr Norine DSouza AC
Principal

Editorial

At the time of writing this article, news headlines dominating global discourse were about the tensions between the United States, Israel, and Iran reminding us of a world in turmoil. Saner and concerned voices echo the urgency of a fragile international climate. Words like conflict, retaliation, and escalation fuel our fears. The scale is massive, the consequences global and unimaginable.

Yet, in the midst of this turbulence, a quieter story emerged from Kerala — one that speaks not of destruction, but of life.

Ten-month-old Aalin Sherin Abraham became one of the youngest organ donors in the region. In their deepest moment of grief, her family chose generosity over despair, allowing her organs to save other children. While nations debated power and security, one family demonstrated courage of a different kind — the courage to give.

The contrast is striking. On one side, the assertion of strength through military might. On the other, strength expressed through compassion. One takes life; the other restores it. One deepens division; the other heals strangers.

As students and educators, we may feel distant from global politics. Yet we are not distant from the values that shape the future. The world does not change only through treaties and strategies; it changes through the moral choices of individuals. Education, therefore, must do more than inform us about conflicts. It must cultivate empathy, responsibility, and respect for life.

In a world that often seems divided by ideology and power, stories of selfless humanity remind us of what truly sustains civilisation. When the world around us becomes more chaotic, compassion must grow stronger.

For ultimately, the future will not be shaped only by those who wield power, but by those who choose humanity.

The magazine provides an outlet for the myriad talents and ideas of the students, vividly portrayed through poems, stories, sketches and paintings.

The digital painting by Emaan Mujahid from the science stream, on the cover page “echoes the duality between humanity and technology, contrasting the natural world with the structured, logical, and digital future. The two figures facing each other represent the past and the future, emotion and intellect, nature and machine, suggesting both tension and connection. The shared glow between them implies that human values and technological progress are intertwined and must coexist in balance.”

I am deeply appreciative of the valuable insights and perspectives shared by the Principal, Sr Norine D’Souza, in improving the magazine and for giving me the space to explore and bring my ideas to life. I also extend my sincere gratitude to the Vice Principal, Sr Janet Sequeira, for her constant encouragement and support. I owe special thanks to my colleagues in the English Department for their diligent efforts in bringing out the magazine. The student editor, Navyashree, deserves special accolades for her dedication to scouting new talents and bringing them to the fore.

Mrs Arshiya Patel
Editor

Student Editorial

As I step down as the Student Editor of our college, I feel immense pride in what we have achieved together. The past two years have been a remarkable journey of growth, learning, and creativity, and I really cherish the opportunity, I had to serve St Agnes PU College in this role.

I still remember when my friends encouraged me to take on this mantle of responsibility, I was hesitant at first, but their faith in me made all the difference. The unwavering support of the faculty and the incredible talents of my peers have made this experience truly enriching and unforgettable.

Our teachers have been immensely supportive, and working with my fellow cabinet members has been an inspiring and rewarding learning curve. The indelible memories we created together will always remain special. I am sincerely grateful for the teamwork, dedication and commitment to the task at hand.

To all students, I say - go for it! Share your ideas. Write, design, lead—your contribution matters. I have seen how our college shines when we share our stories and original ideas. Each one of us has something meaningful to offer.

I am privileged to have had the chance to work with talented people. Lastly, I would like to express my heartfelt gratitude to my dearest teacher, Mrs. Arshiya, who has always encouraged and supported me in becoming the best version of myself. Her guidance has been invaluable, and I am fortunate to have learnt and grown under her mentorship.

As I move forward, I'm sure the magazine will continue to achieve greater heights. I am indebted to everyone who has been a part of this incredible phase— the teachers, the writers, the designers, and everyone who has contributed to the magazine. Let us continue to create, inspire, and share.

I'm excited to see what the future holds for our college magazine, and I am honoured to have been a part of its story.

Navyashree

Thanmay
I HEPP

Manishka Acharya
I BEBA

COLLEGE REPORT 2025 - 2026

Education is not about filling a pail, but lighting a fire, said William Butler Yeats.

Education, at its core, is meant to awaken curiosity, ignite passion and inspire a lifelong quest for wisdom. At St Agnes PU College every effort is made to kindle this inner flame in the students nurturing not only the intellect but also the heart. The institution continues the steadfast mission of providing holistic education that blends academic excellence with integrity, preparing students to face the world with courage, compassion and conviction. The academic year 2025-2026 marked a historic milestone at St Agnes PU College as the management proudly introduced Co-Education. This progressive initiative reflected the institutions commitment to inclusivity and comprehensive growth.

The academic year witnessed several changes. Ms Anusha, Lecturer in Chemistry and Mrs Pallavi, Lecturer in Mathematics discontinued their services to the college. We express our sincere gratitude to Mrs Lovina Aranha, Lecturer in Commerce who served the institution with dedication for two decades. We also extend our heartfelt appreciation to Dr P V Sobha, Lecturer in Hindi who retired after an illustrious 33 years of exemplary service leaving behind a remarkable imprint of commitment and excellence. We wish them well in their future endeavours. We warmly welcome into the faculty the new staff members, Mrs Shyla Pinto, Department of Hindi and Ms Disha Sequeira, Department of Chemistry.

The Management conducted 'Quality Assessment' at St Agnes PU College, Mangaluru. The Team of experts comprised of Sr Shamita, Former Provincial Superior of the Karnataka Province, Dr Vijaya Kumar S. N., Retired Associate Professor of St Ann's College of Education, and Mrs Pragati Alva, Retired Lecturer in Physics, St Agnes PU College. The team visited the institution in the month of October to review and assess the academic and administrative standards of the institution. During their visit they interacted with the staff, students, alumnae, and PTA executive members, and reviewed various academic and co-curricular activities. They appreciated the institution's commitment to providing value-based and holistic education and in recognition of these efforts, the college was awarded an 'A' Grade. The valuable insights and constructive suggestions of the team were deeply enriching and will serve as a guide for further growth and quality enhancement.

Continuous learning fuels professional excellence and innovation. With this in mind a series of faculty development sessions were conducted for the staff:

- 'Learning Strategies to Develop 21st Century Skills' by Dr Flossy R DSouza, Professor PG Studies and Research in Education, Mangaluru.
- 'Embracing Diversity for Co-Educational Excellence' by Prof Clement DSouza, Associate Professor St Joseph's University, Bengaluru.

- 'Mental Health and Emotional Intelligence' by Fr Kiran, S.D.B.
- 'The Protection of Children from Sexual Offences (POCSO) Act' by Advocate K Nikesh Shetty.
- 'Wellness and the Way Forward' by Mr Paul, Clinical Psychologist, Department of Psychiatry, Justice K.S. Hegde Charitable Hospital, Deralakatte and Mr Aditya Shetty, Lecturer in Psychology, NITTE University.
- 'Principles of Generative Listening' by Sr Sannidhi, Lecturer in English, St Agnes PU College.
- A Summer Camp for St Agnes Kannada Primary students by Dr Tressie, Mrs Shobha, Ms Raksha, Ms Carol, Ms Fiona, Ms Raina, Mrs Ancilla, Ms Blessy and Ms Apoorva.
- Mrs Shailaja was a resource person in the International Webinar where she presented a paper on 'ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದತ್ತ ಒಂದು ನೋಟ' organized by Basaveshwara Science, Commerce and Arts University, Bengaluru and Basava Balaga, Muscat. She was awarded 'ಅಲ್ಲಮಶ್ರೀ ಪ್ರಶಸ್ತಿ' for the best paper presentation.
- Mr Mathew conducted a session for the undergraduate students on 'Numbers Tell the Story of Accounting' organized by School of Business and Management, St Aloysius College (Deemed to be University).
- Mrs Olivia was the resource person at the Economics Lecturers' Workshop organized by DK PUC Economics Lecturers' Association. She attended a two day International Conference on 'Promoting Peaceful and Inclusive Societies for Sustainable Development' and presented a paper on 'Sustainable Development Echoes of Crisis Call for Change'.
- Ms Raksha and Mrs Prathista cleared the K-SET Exam 2025 in Life Sciences.
- Mrs Chaithanya, Mrs Harriet and Mrs Shobha attended a 10-day workshop on 'Basic Skills in Counselling for Teachers' organized by the Department of Psychology, St Agnes College (Autonomous).
- Mrs Jyothi and Mr Jeevan attended the Orientation Session on Anti-Drug abuse organized by Mangalore City Police in association with NSS Unit, Rotary Club of Mangalore.
- Mrs Venitia and Ms Venessa attended a one day Chemistry Workshop organized by Chemistry Lecturers' Association.
- Mrs Anitha, attended a one day Hindi Workshop organized by Hindi Lecturers' Association.
- Mrs Ramya, Ms Carol and Ms Blessy attended a one day Mathematics Workshop organized by Mathematics Lecturers' Association.
- Mrs Joanne Sheethal and Mrs Pramila attended a one day English Workshop organized by English Lecturers' Association.
- Mrs Avitha attended a one day History Workshop organized by History Lecturers' Association.
- Mrs Shubhavani, Mrs Preema and Mrs Dinamani attended a one day Computer Science Workshop organized by Computer Science Lecturers' Association.

- Mrs Shobha and Ms Raksha attended a one day Biology Workshop organized by Biology Lecturers' Association.
- Mrs Shailaja attended a one day Kannada Workshop organized by Kannada Lecturers' Association.
- Mrs Hariet and Mrs Teena attended a one day Commerce Workshop organized by Commerce Lecturers' Association.
- Mrs Liekitha attended a one day Home Science Workshop organized by Home Science Lecturers' Association.
- Mrs Supriya and Mrs Chaithanya attended a one day Physics Workshop organized by Physics Lecturers' Association.
- Mrs Olivia and Mrs Jyothi attended a one day Economics Workshop organized by Economics Lecturers' Association.
- Mrs Jyothi attended a one day Political Science Workshop organized by Political Science Lecturers' Association.
- Mrs Anitha and Mrs Shyla attended a one day National Level Hindi Seminar on 'Evolving Journey of Official Language with Harmony and Inclusion' organized by ONGC - MRPL.

Guiding Minds, Shaping Futures

In pursuit of academic brilliance, the college offers special coaching for JEE/NEET/CET aspirants conducted by IITians and doctors of Vividya Academy. Coaching for CA foundation course is held for the students of Commerce by Focus Five Academy. An add on course 'Artistique' is conducted for the students of humanities where they learn various aspects of personal grooming.

An insightful orientation programme for the II PUC students was conducted by Psychiatrist, Dr Supriya Hegde who shared valuable insights on positive parenting and strategies to overcome various addictions, engaging both students and parents alike.

During the orientation programme Sr Dr Maria Roopa A.C. Joint Secretary, St Agnes Institutions, encouraged the I PU students to embrace challenges with confidence and aim high. Dr Deepa Kottari addressed the parents emphasizing the pivotal role they play in shaping their child's future and supporting them through their academic journey.

A career guidance programme for the students of Science, Commerce and Arts stream along with their parents was conducted by Mr Naveen Paul and team from 'Draw My Career' organization, who emphasized the importance of making the right career choice and guided students on the qualifications, skills, and aptitude required for different professions. The PTA conducted an interactive session for the students on exam preparation, focusing on study techniques, time management and exam-writing skills.

Every milestone is an achievement on the journey to excellence.

Excellence remained the hallmark of the institution as students achieved commendable academic success with an overall result of 95.97%, with 156 students achieving distinction and

389 securing first class in the II PUC Annual Examination 2024-2025. Arengza Mendonca topped the Science Stream with a praiseworthy total of 588/600 with a centum in Chemistry and 12th rank at the State Level. Leeshal Fernandes emerged as the topper of the Commerce Stream, securing an impressive 587/600 including a centum in Basic Mathematics and 13th rank at the State Level. In the Arts Stream, Niriksha Noronha achieved an outstanding total of 590/600 and perfect scores in Economics and Psychology, 8th Rank at the State Level and 3rd Rank at the District Level.

The following students secured centum in one or more subjects

Biology	:	Hana Fathima, Ashel Pais, Afra Fathima, Daisy Crasta, Prapthi
Home Science	:	Hana Fathima
Business Studies	:	Chaithali
Statistics	:	Sanjana Shenoy, Saanvi Kotian, Likhitha K
Kannada	:	Rishal DSouza
Economics	:	Aysha Azzah K P
Psychology	:	Nidhi V P, Areej Lulu Ara, Ashura Anjum

Great leaders empower others to turn challenges into opportunities.

True leadership lies in inspiring others to believe in themselves and to turn challenges into opportunities. The college cabinet was formed along with class representatives and their assistants. The elected cabinet members for various portfolios are Mansi Rajpurohith – Student President, Sweedol Sequeira – Student Vice President, Zainab Zuhi – Science Secretary, Mahima R Salian – Commerce Secretary, Roopashree – Arts Secretary, Sonaly Shiny Ferrao – Cultural Secretary, Mithali – Sports Secretary and Navyashree – Student Editor. A workshop on teamwork, effective leadership and communication was held for all the student leaders by Mr Elson Dsouza.

Expanding horizons through co- curricular pursuits.

Exordium welcomed the first year students whereas **Euphoria** showcased the talents of the second year students. **Independence Day, Hindi Day** and **Kannada Day** were observed with zeal. **Teachers’ Day** highlighted students’ appreciation for the steadfast commitment and pivotal role of teachers in guiding their future. **Students’ Day** reflected the enthusiasm, capabilities and the collective spirit of students. **Melange** and **Onam** celebration added festive cheer while **Eureka, Comclave** and **Humaniscope** provided platforms for creativity and innovation. We create vibrant avenues for students to blossom through various club activities and host competitions like **Kannada Essay Writing and Debate, English Creative Writing** and **Hindi Creative Writing, Cooking Without Fire. Library week** was observed with enthusiasm, transforming the library into a hub of creativity and learning. The interschool and intercollegiate fest **Agnathon – 2k25** with its enthralling theme Animergez- ‘Dare to Begin... Destined to win’ brought together talented participants from various schools and colleges making it a memorable and spectacular event.

On the occasion of International Yoga Day, students enthusiastically showcased a wide range of yoga asanas, demonstrating their skill and discipline.

Thirty students attended a three-day conference SAPMUN 2025 conducted by St Aloysius PU College. Twenty Students attended a one-day seminar on 'Mastering life Skills' conducted by St Agnes College (Autonomous). Twenty students attended a District Level Seminar on 'Perils to Social Harmony and Democracy at the Crossroads: Emerging Challenges', organized by Santa Mother Teresa Vichara Vedike. Thirty four students attended a session on 'Road Safety' conducted by Mangalore Traffic Police. On the occasion of Republic Day, fifty students showcased a colourful and meaningful dance drama on India's National Symbols at Nehru Maidan, captivating the audience with their coordinated performace and patriotic spirit.

Eight NCC Air Wing Cadets attended the Annual Training Camp held at St Joseph Engineering College. Six NCC cadets took part in drill, yoga, and tree planting activities, promoting discipline, fitness, and environmental awareness. They also experienced flying the Microlight Virus SW-80 aircraft and received hands-on training in skeet shooting and 0.22 rifle firing. The Army and Air Wing cadets attended a comprehensive Life Skills Program titled 'Building Responsibility and Resilience' at St Agnes College (Autonomous). Eleven Army Wing cadets and Four Army Wing cadets attended the Combined Annual Training Camp held at Canara College and Alva's College respectively in which Cadet Sathwika was selected for PRE RDC phase III. She is selected for IGC - RDC to be held at Bangalore. She represented Karnataka and Goa Directorate in RDC-2026 at New Delhi. She has been honoured with the prestigious Deputy Director General Commendation Card. Air Wing Cadet Princia attended the EBSB Camp held at Chhatarpur, Madhya Pradesh. Air Wing Cadets Ansha and Manisha attended the RDC-I camp held at Shivamogga. Air wing Cadet Ansha attended the Pre RDC- II camp held at Alva's College.

Ms Aashna Jewel DSouza was crowned Miss India Astral 2025 organized by Astral Pageants. She also bagged several subtitles including Miss Best Talent, Miss Best Stage Presence and the main subtitle Miss Best Walk. Her remarkable achievement has qualified her to participate in Miss Universe Celestial 2026.

It was a proud moment for the institution as we honoured our Alumna Ms Rithuparna K S for securing a prestigious position with the global aerospace and defence leader Rolls -Royce.

Under the aegis of Abhaya- Women's Forum various programmes were organized

- A Counselling session by Dr Meena Lobo.
- A Session on Cyber Crime and Drug Abuse by Mrs Lydia Lobo and ACP Geetha Kulkarni.
- An Awareness campaign on 'Nature our Future' where students distributed saplings to the public.
- Grandparents' Day
- Girl Child Day
- Preparation of eco-friendly paper bags used during Agnathon2k25 and the Taluk level Athletic Meet 2025.

An overview of Laurels and Triumphs of various intercollegiate competitions

Name	Place Accorded	Event	Festival and Organisers
Sanidhya Shetty	Best Delegate award in the United Nations Women Committee		SAPMUN 2025 St Aloysius PU College
Srishti & Shamita	Best Parliamentarian Award	District Level Youth Parliament Competition 2025	Department of Parliamentary Affairs & The Department of School Education and Literacy (PU)
Amritha S	I Place	Paper Painting	Aloysian Fest 2025 St Aloysius College (Deemed to be University)
Akshara, Anwil, Diya & Nethan	I Place	Management Roadies	
Zainab Zuhi & Oswald	II Place	Science Exhibition	
Mariam Neeha & Kairul	II Place	Cooking Without Fire	
Roopashree	I Place	Under the Spotlight	Illuminare 2K25 St Agnes College (Autonomous) Runners Up Trophy
Thanmay & Sebin Saji	II Place	Transcendence	
Ashna & Jherlyn	II Place	Echoverse	
Subodh	II Place	Clash of Titans	
Navyashree & Divisha	II Place	Reeluminare	
Keren & Aahana	II Place	Lux Mentis	
Divisha, Vanshika, Ashna, Sebin & Thanmay	I Place	Mythos in Motion	
Aashna & Marisha	I Place	Eclat de voix (Duet Singing)	'Fierte une Fete Francaise' French Fest 2025 St Aloysius PU College Overall Championship
Sharal & Group	I Place	Rhapsodie de Strasbourg (Group Singing)	
Shamita & Zarah Zulfikar	I Place	Temoins de la monde (Mock Court)	
Venessa & Group	I Place	Grace un-Marche (Fashion Show)	
Aashna	was crowned as Ms Fierte		
Ozward & Group	I Place	Model Making Competition	Jnana Sethu 2025 Science for Peace St Joseph's Engineering College
Chris & Group	III Place		
Vaibhav & Mohith	I Place	Load up competition	
Ayisha Athika & Shiza Fathima	II Place	Contraption Competition	

Abhijit & Subodh	I Place	Quiz	<p>PACE CONNECT 2K25 PA College of Engineering</p> <p>Overall Championship</p>
Anushree N & Sanjana	I Place	Tech Rangoli	
Mohith & Group	I Place	Model Making	
Bhamathee	I Place	Solo Singing	
Yuktha & Group	I Place	Mime	
Amritha S & Thanmay	II Place	Duet Singing	
Thanmay & Joyston	II Place	Face Painting	
Sathvika	II Place	Bharatanatyam	<p>Pre-Unique 2k25 St Aloysius Pre University College</p>
Abdul Hadi	III Place	E- Sports	
Diya Dechamma	I Place	Mock press	
Thanmay & Joyston	I Place	Face painting	
Janice DSilva	I Place	English Poetry Writing	
Sohani & Prapthi	III Place	Collage	
Bhamathee & Anagha	II Place	Kannada Quiz	
Riha Fathima & Haajira	II Place	Mehendi	
Angelina & Riah Mendonca	III Place	Build a Nation	
Mithali & Group	III Place	Mad Reporting	
Sonal & Group	I Place	Dance Drama	<p>Carnival Vibes St Agnes School, CBSE</p>
Vishnu K & Alisha Sequeira	I Place	Retro Ramp Walk	
Sonal & Group	I Place	Dance Drama	<p>Christmas Vortex held as a part of the 11th Year Christmas celebration under the leadership of Shri Ivan DSouza, Member of the Karnataka Legislative Council</p>
Sharal & Group	I Place	Group Carol Singing	<p>Christmas Utsav Santa Mother Theresa Vichara Vedike in association with Catholic Sabha Mangaluru Zone</p>
Sonal & Group	I Place	Christmas Khel	
Sharal & Group	I Place	Carol Singing	<p>Christmas Carol Clash St Agnes College (Autonomous)</p>

Every game is an opportunity to grow, lead and inspire

In the **Taluk Level Throwball Tournament** organized by St Aloysius PU College, our college team won the **Runners-up Trophy**. Rishika, Nuthana and Niharika were selected for the **District Level**. The District Team won the **Winners' Trophy**.

In the **Taluk Level Volleyball Tournament** organized by Padua PU College, Angel was selected for the **District Level**. The District Team secured the **Second Place**.

In the **Taluk Level Table Tennis Tournament** organized by Government PU College Hampankatta, our college team bagged the **Runners-up Trophy**. Sanjana was selected for the **District Level**. The District Team won the **Winners' Trophy**. Sanjana is selected to play at the **State Level**.

In the **District Level Free Style Wrestling Tournament** organized by Govindadasa PU College, Surathkal, our team bagged the **Runners-up Trophy**. Mishel, Thanushree, and Dhruvi secured the **Gold Medal** and have been selected for the **State Level Tournament**. Shipali, Fiza and Kruthi won the **Bronze Medal**. In the **State Level Free Style Wrestling Tournament** organized by the Department of School Education, Vijayapura, Tanushree and Mishel secured the **Bronze Medal** in the 55 kg and 53 kg Girls' category.

Our college had the proud privilege of hosting the **Taluk Level Athletics Meet 2025** in which Sneha garnered the **First Place** in Hammer Throw and **Second Place** in Javelin Throw, Mishel secured the **Second Place** in 1500 meters and Adline bagged the **Second Place** in Shotput and they have been duly selected for the **District Level Athletics Meet**. Hazel won the **Third Place** in Discuss Throw. In 4×400 m relay Mishel, Ananya, Niharika and Shaziya won the **Second Place**.

In the **District Level Football Tournament** organized by St Joseph PU College, Bajpe, Niharika and Ananya were selected for the **State Level**. In the **State Level Football Tournament**, the State Team bagged the **Winners' Trophy**. Niharika is duly selected to play for the **National Level Football Tournament**.

In the **Taluk Level Dasara Tournament** organized by Zilla Panchayat Youth Empowerment and Sports Department, Sneha won the **First Place** in Javelin Throw and **Second Place** in Discus Throw. In the **Kabaddi Tournament** the Taluk Team secured the **First Place**. Sneha was a part of the team.

In the **National Level Karate Open Tournament** Nethan secured the **Second Place** in Kata and third place in Kumite category.

In the **District Level Karate Tournament** organized by Alva's PU College, Mithali bagged the **Gold Medal** and Adline secured the **Bronze Medal** in Kumite Category. Mithali was duly selected to play at the **State Level**.

In the **State Level Karate Tournament** held at Chikmagalur, Mithali secured the **Silver Medal** in Kumite Category.

In the **National Level Karate Tournament** held at Chamundi Vihar Stadium, Mysuru, Mithali secured the **First Place** in Kumite and **Third Place** in Kata Category. Mohith won the **Third Place** in Kata Category.

In the **District Level Weight Lifting Selection Tournament** held at Mangala Stadium, Sneha secured the **Bronze Medal**.

In the **District Level Belt Wrestling Tournament** organized by Govindadasa PU College, Mithali, Sanjana and Tanushree bagged the **Gold Medal** and were selected for the **State Level**. Mishel and Annapoorna secured the **Silver Medal**.

In the **State Level Belt Wrestling Tournament** organized by Trisha PU College, Mithali bagged the **Gold Medal** in 35kg Weight Category and Sanjana secured the **Bronze Medal** in 45kg Weight Category.

In the **KBI National Level Championship**, Nethan bagged two **Gold Medals** in the Black Belt Category.

Spiritual and Value Education

At St Agnes PU College each morning begins with moments of quiet reflection and guided meditation, helping students find inner calm, improve focus and start the day with renewed energy. Catechism and Value Education classes are conducted weekly to instil sound values and nurture the ethical and spiritual foundation of every student. A two-day annual retreat and Holistic education sessions conducted for staff and students provided opportunities for self-discovery and personal growth through reflection and prayer. As a part of service learning, a few students were taken to a paddy field where they observed and participated in the process of paddy plantation. A small group of students visited the juvenile home and spent quality time interacting with the inmates. Demonstrating compassion and social concern, some students visited St Agnes Special School where they learnt and assisted in making decorative items such as diyas, bead chains and stars. Under the aegis of Agno Angels, class wise outreach programmes were organized to create awareness and sensitize students on social concerns. They visited Riya Foundation, Veronica Vihar, White Doves, Chesire Home, De Mercede Orphanage, St Antony's Ashram, St Ann's Province and Bala Graha. The students contributed generously by donating wheelchairs, toiletries, groceries, a mixer grinder, stationary items and monetary support. Educational field trips were conducted for the II PUC students to enhance experiential learning through direct exposure to industries and work settings.

Parent Teacher Association

At the Annual General Meeting of PTA, Advocate K Nikesh Shetty, emphasized the decisive role parents' play in their child's overall development. He highlighted several legislations from the POCSO act and exhorted parents to be alert and vigilant. On this occasion the toppers of the II PUC Annual Examination 2024-2025 were felicitated along with their parents. The subject lecturers of the toppers were also honoured on the occasion.

We are grateful to Dr Divya Damodar, the Vice President of PTA for the year 2024-2025. The PTA welcomed Mrs Shabnum as the new Vice President continuing the legacy of active collaboration. On teachers' Day, the PTA organized a delightful cultural programme expressing heartfelt appreciation for the teachers. The member of the PTA were actively involved and marked their presence on various occasions of the college.

Conclusion

With every passing year, the college reaffirms its dedication to a culture of excellence, inclusivity, and leadership. Our pursuit of knowledge and innovation ensures that we not only meet the needs of today's learners but also prepare them to thrive in the ever-changing world of tomorrow. With faith, courage, and determination, St Agnes PU College remains steadfast in its mission of empowering young minds and shaping a brighter future for all.

DRIVEN BY DISCIPLINE & AMBITION
SCIENCE

ARENGZA MENDONCA

588/600

Chem : 100

RANK AT THE STATE LEVEL

12th

COMMERCE

LEESHAL FERNANDES

587/600

B. Maths : 100

RANK AT THE STATE LEVEL

13th

ARTS

NIRIKSHA NORONHA

590/600

Eco : 100 Psy : 100

RANK AT THE STATE LEVEL

8th

3th

RANK AT THE DISTRICT LEVEL

SCIENCE TOPPERS

ASHEL PAIS

587 /600
B :100

HANA FATHIMA

583 /600
B :100 H.Sc : 100

P S SINCY

577 /600

AFRA FATHIMA

573 /600
B :100

ALISHA FERNANDES

569 /600

AVVAMMA AMRA

568 /600

DAISY CRASTA

568 /600
B :100

KRITHI N SHETTY

568 /600

PRAPTHI

567 /600
B :100

VIBHA V BHATNAGAR

565 /600

LIVIA COLACO

562 /600

POOJA Y

562 /600

THANIYA NAAZ

561 /600

COMMERCE TOPPERS

SANJANA V SHENOY

581/600
Stat : 100

DEEKSHITHA SHETTY

580/600

MANVITHA R K

580/600

KRITHIKA

577/600

SAANVI KOTIAN

576/600
Stat : 100

AAMINA THAFIDA

574/600

CHAITHALI

574/600
B.St : 100

APEKSHA N K

571/600

POORVI PRAKASH

570/600

MEGHA P SHETTY

565/600

RAKSHITHA R

565/600

ANANYA R N

564/600

TRUPTI

563/600

NIBHA D AIL

562/600

MAHSOOMA MARIYAM

561/600

ARTS TOPPERS

NIDHI V P
574/600
Psy : 100

AREEJ LULU
567/600
Psy : 100

YUKTHI GOWDA
567/600

AYSHA AZZAH K P
564/600
Eco : 100

FATHIMA RAWHA
558/600

FATHIMA HAMNA
546/600

SANDHRA K
541/600

HASMANI MISBAH
539/600

LHING NUN NEM
533/600

COLLEGE CABINET

2025-2026

Resilient, Innovative and Passionate

MANSI RAJPUROHITH
PRESIDENT

SWEDOL SEQUEIRA
VICE PRESIDENT

ROOPASHREE
ARTS SECRETARY

MAHIMA R SALIAN
COMMERCE SECRETARY

ZAINAB ZUHI
SCIENCE SECRETARY

MITHALI
SPORTS SECRETARY

SONALY SHINY FERRAO
CULTURAL SECRETARY

NAVYASHREE
STUDENT EDITOR

ORIENTATION PROGRAMME

CABINET INAUGURAL

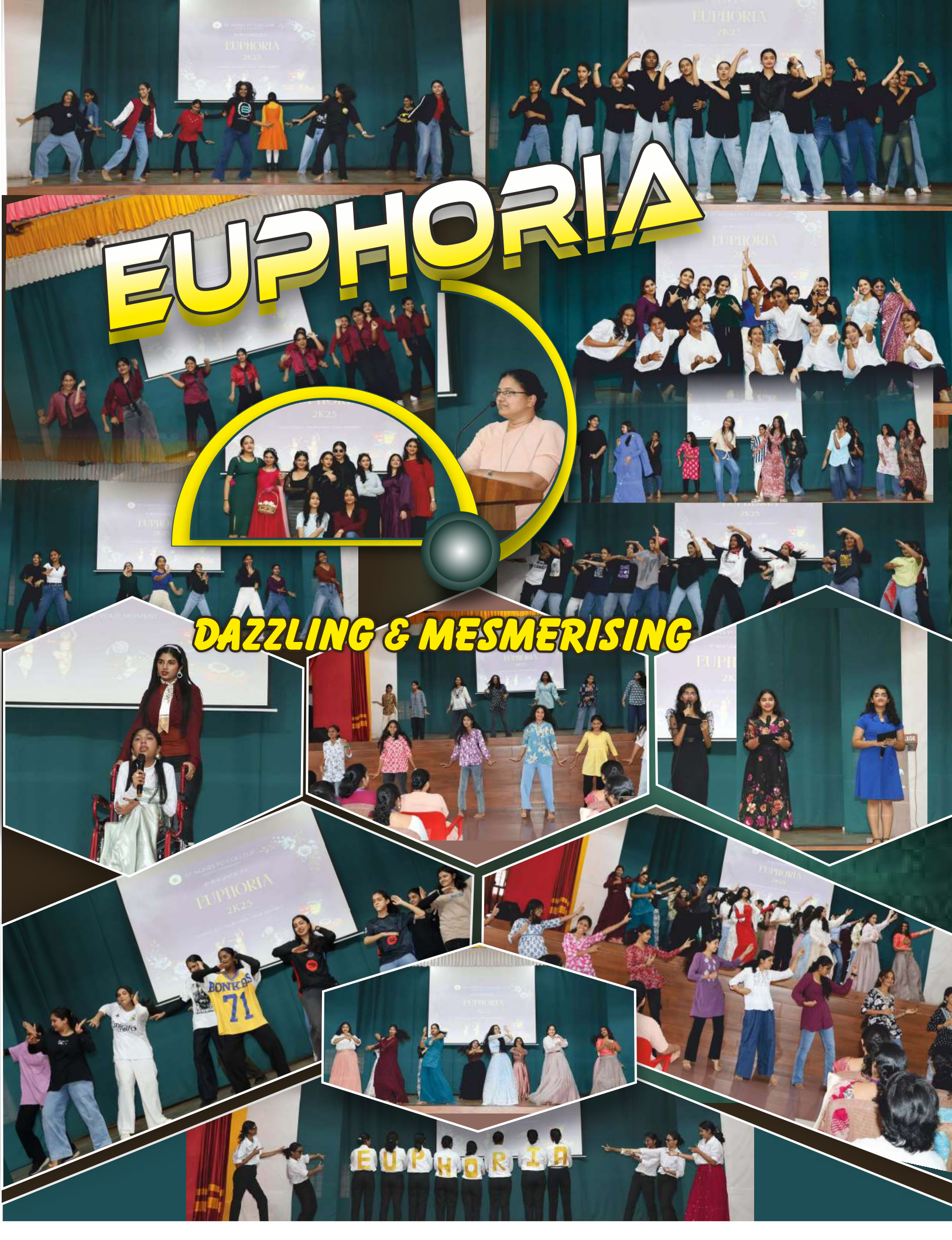

CAREER GUIDANCE

EUPHORIA

DAZZLING & MESMERISING

INTRACOLLEGIATE FEST

Winning Accolades

TEACHERS' DAY

EXORDIUM
CREATING
MEMORIES

AGNATHON 2K25

NATIONAL LEVEL INTERSCHOOL/COLLEGIATE COMPETITION

ST AGNES PRE UNIVERSITY COL
Pathway to Excellence

ST AGNES PRE UNIVERSITY COL
Pathway to Excellence

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

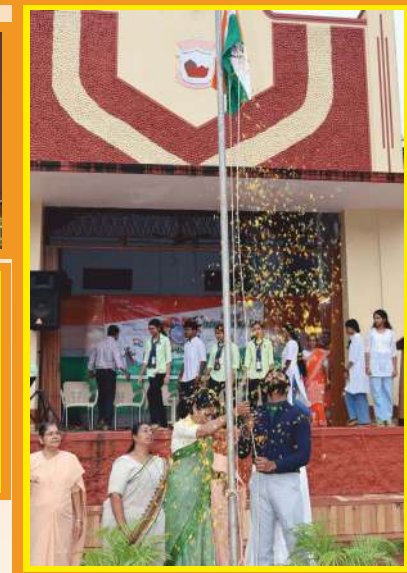
AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

AGNATHON 2K25
An Intercollegiate - Intersch...

Independence Day

STUDENTS' DAY

CELEBRATING THE SPARK OF YOUTH

ಲಡೋಬಾಣ್ಣೆ

ETHNIC DAY

ANNUAL DAY

Preeth DSouza
Wing Commander
Air Force Academy,
Hyderabad

RHYTHM, COLOUR and CULTURE

WOMEN'S DAY

MEN'S DAY

RETREAT AND PRAYER DAY

LEADERSHIP TRAINING PROGRAMME

LIBRARY WEEK

YOGA DAY

Hindi Day

KARNATAKA RAJYOTSAVA

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವದ ಅಂಗವಾಗಿ
ಕನ್ನಡ ಸಂಘ-ಕೂಟ

PTA - ANNUAL GENERAL MEETING

Mindspark - Enhancing Skills

ABHAYA

EDUCATE * ENLIGHTEN * EMPOWER

A SESSION ON COUNSELLING

A SESSION ON DRUG AWARENESS AND CYBER CRIME

Environment Day

Elders' Day

Girl Child Day

PTA - Better Together

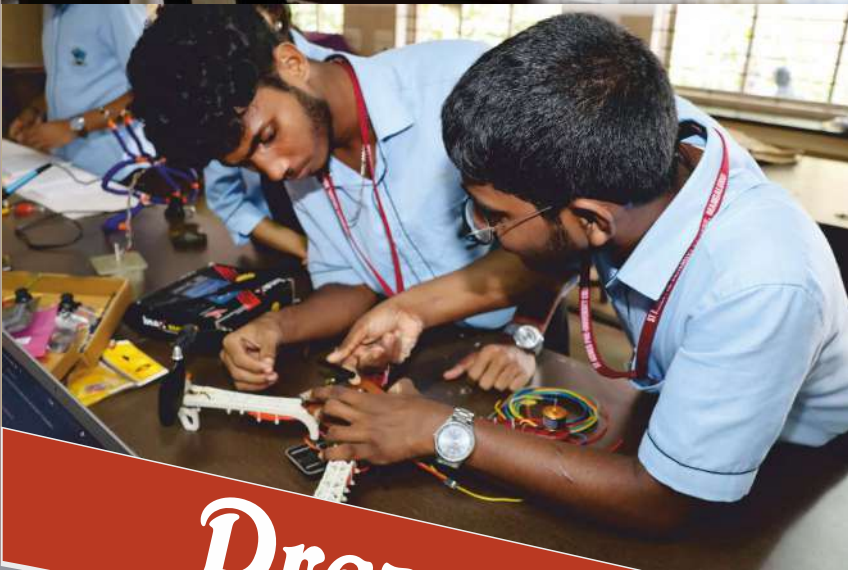
TALUK LEVEL

ATHLETIC MEET

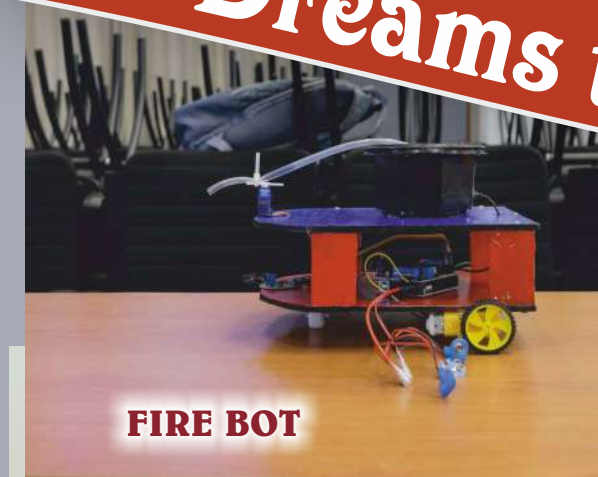

MAKING A DRONE

Dreams take Flight

FIRE BOT

LINUX ASSISTANT

WATER LEVEL CONTROLLER

TESLA COIL

Sharing the Festive Cheer

INTERCOLLEGIATE COMPETITIONS

Capitalising on Opportunities

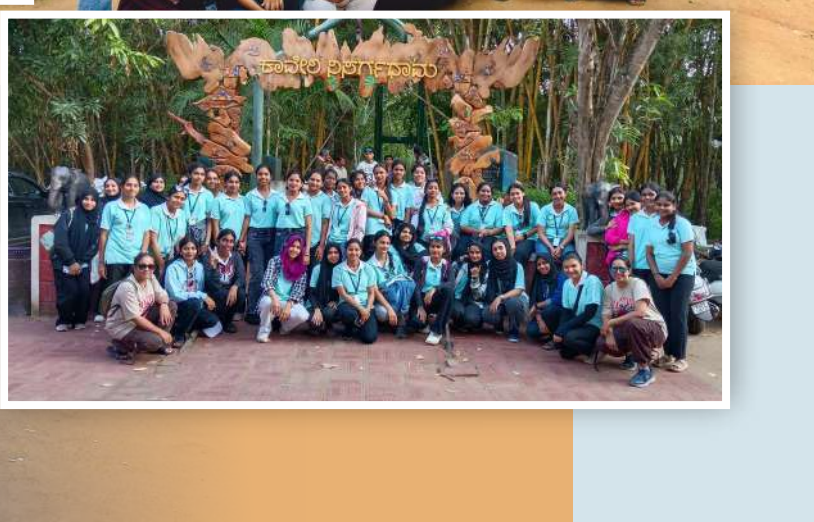
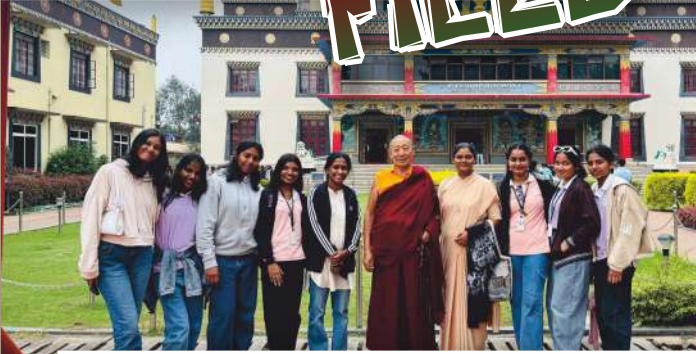
OUTREACH PROGRAMME - BUOYANT SPIRITS

FIELD TRIP

Education in Action

Working towards a better tomorrow

Passion Meets Commitment

CREATIVE PALETTE

SAYONARA

BATCH 2024-2026

TESTIMONIALS

Advocate Ancita Olivia Pinto

As an alumna of St. Agnes PU College, I look back with immense gratitude and pride at the years that laid the foundation for who I am today. The vibrant campus atmosphere, filled with enthusiasm, encouragement, and a true sense of sisterhood, made every day memorable. It was within these very walls that I first discovered my true potential. My teachers were more than just educators; they were mentors who believed in me, encouraged me, and gave me that extra push to step out of my comfort zone and take part in every opportunity that came my way. St. Agnes PU College not only educated me but also moulded me into the person I am today — confident, disciplined, and grounded in values. No matter where life takes me or what I may excel in, I will always remain deeply grateful to my roots at St. Agnes PU College, for it is here that my story truly began.

Daveena Pinto – Clinical Dietitian, Mangalore Institute of Oncology

St Agnes PU College holds a special place in my life, laying the foundation for both my academic and personal growth. The words at its entrance, “ವಿದ್ಯಾ ದೇಗುಲವಿಡು ಶಿರಬಾಗಿ ಒಳಗೆ ಬಾ”, truly resonated with me. When I joined PCMB, I was unsure of my path, but the inspiring environment and dedicated faculty sparked my curiosity and led me to pursue a career as an oncology nutritionist.

Beyond academics, St Agnes instilled in me values of faith, integrity, and resilience. It nurtured both discipline and creativity, encouraging my passion for art alongside my studies. I am deeply grateful to St. Agnes and proud to call myself an Agnesian.

Onita Arline Pinto – Demand & Inventory Planner, Toronto, Canada

St. Agnes PU College has played a significant role in shaping into who I am today, both academically and personally. The nurturing environment, dedicated faculty, and vibrant campus life provided me with a solid foundation of knowledge, values, and confidence.

Through its emphasis on holistic education, the college helped me grow not only intellectually but also as a compassionate and responsible individual. My time at St. Agnes PU College was not just about gaining an education, but about becoming a more thoughtful, capable, and grounded person. For that, I am truly grateful.

Prajwal Alvares – Physiotherapist, Dubai

Being an Agnesian is something that makes me truly proud. Although I did not complete my entire schooling at St. Agnes, I spent the best two years of my pre-university education here. This institution holds a special place in my heart.

Those two years were a beautiful period of learning, enjoyment, friendships, and freedom, along with the discipline and guidance that helped shape who I am today. The amazing and caring teachers, along with the inspiring leadership of the Principal, made the experience truly memorable.

Today, as a physiotherapist, when I look back at my pre-university days, I feel immense gratitude and joy. St. Agnes PU College is a place that prepares its students to face the world with confidence and create lasting memories.

CA Nerissa C. Noronha – Proprietor, Nerissa Noronha & Co., Chartered Accountants

The portals of St. Agnes PU College opened a new horizon for me and gave me some of the most memorable experiences and life lessons to carry for a lifetime. The dedicated staff ensured that as the student president of St. Agnes PU College, I never had to compromise between academics and extracurricular activities.

Our lecturers always supported us while allowing us to learn from our mistakes. It was truly a journey of transformation that shaped us into responsible young adults.

From performing at Freshers' Day to handing over the college flag on farewell day, there was never a dull moment in PU life. I will forever be grateful to my college for nurturing me into the person I am today. Forever a proud Agnesian.

Ar. Jasmine D'Silva – Architect, Project Lead, BeFantastic Pte Ltd

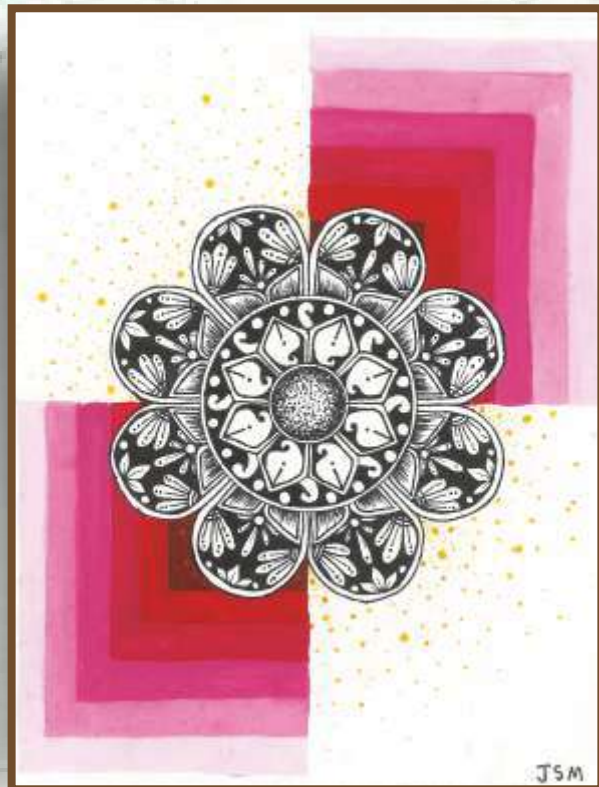
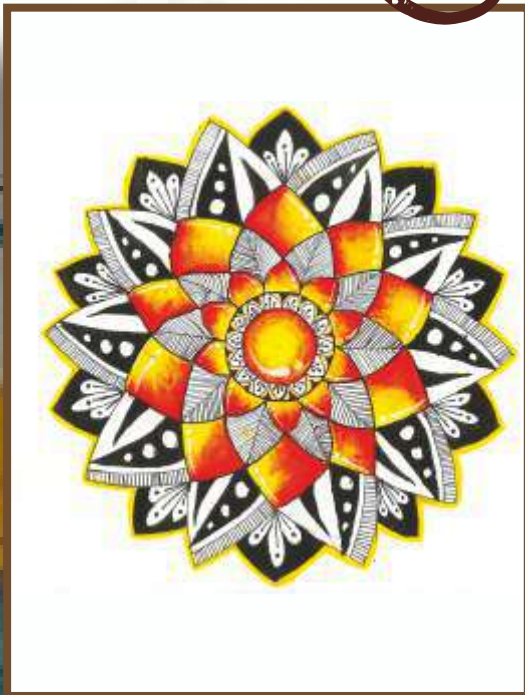
St. Agnes Institutions, my alma mater since childhood, has been instrumental in shaping my identity and values. The institution's enduring commitment to excellence and character formation has guided my growth from an early age. Among the many milestones in this journey, St. Agnes Pre-University College holds a particularly special place.

It was here that I discovered the confidence to express myself, the intellectual curiosity to explore beyond textbooks, and the resilience to navigate an ever-evolving world of challenges. The college not only strengthened my academic foundation but also instilled in me the poise and empathy essential for leadership and collaboration.

Artistic Triumph

Jessica - II CEBA

Mansi Kamath - II CEBA

Sinchana - II PCME

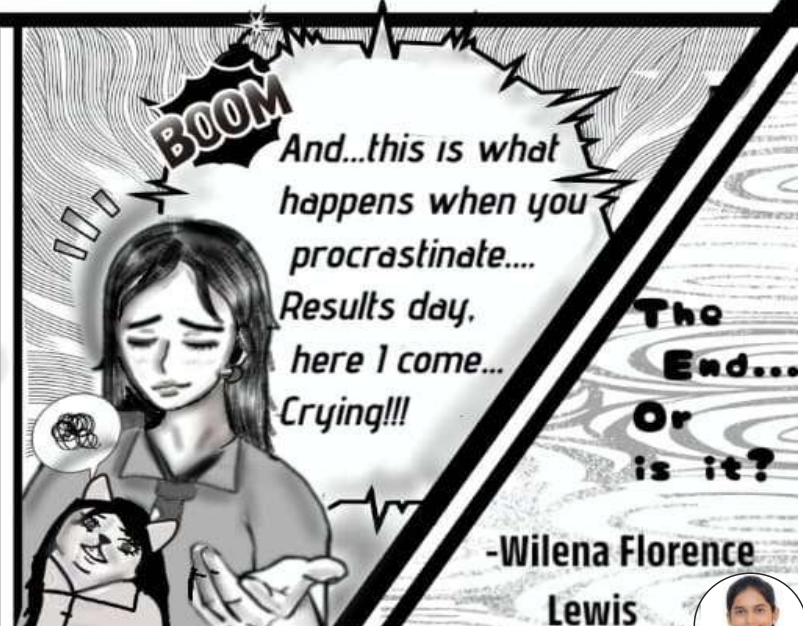
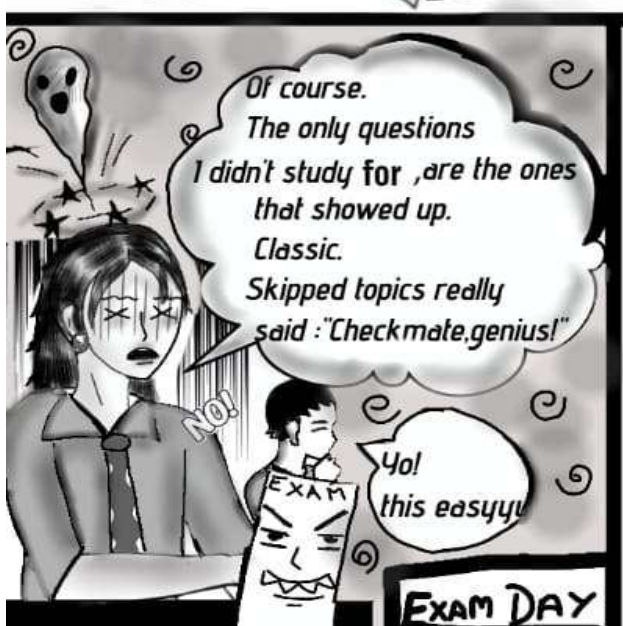
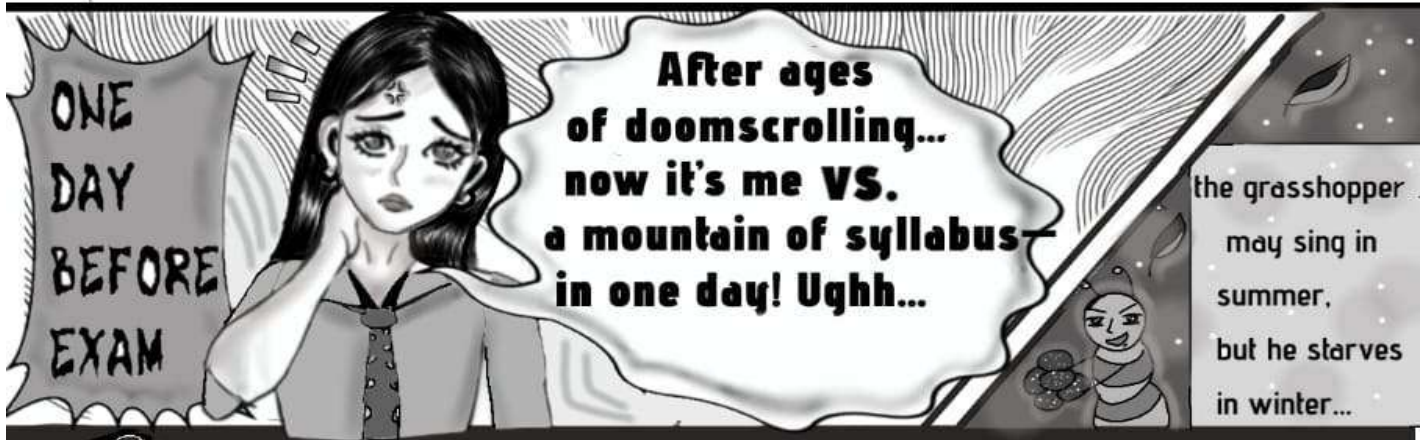
Prapthi Bhat - II PCMB

Relisha Dsouza
II PCMC

WHEN YOUR STRATEGY STRATEGICALLY BETRAYS YOU

-Wilena Florence Lewis

CLASS PHOTOS

I PCMB-A

I PCMB-B

I PCMB/E/S-C

I PCMC

I PCBH

I INTEGRATED BATCH

• I BEBA/BSBA

I CSBA •

I CEBA/SEBA-A

I SEBA-B

I HEPP

II PCMB-A

II PCMB-B

II PCMB-C

II PCMC

II PCBH/ME/MS

II INTEGRATED BATCH

II BEBA/BSBA

II CSBA

II CEBA/SEBA-A

II SEBA-B

II HEPP

AIR WING

ARMY WING

Our Passionate Educators

"The Lion And
The Tiger
May Be More
Powerful,

But The
Wolf Does
Not Perform
In The
Circus."

By Wilena Lewis

13-09-2025

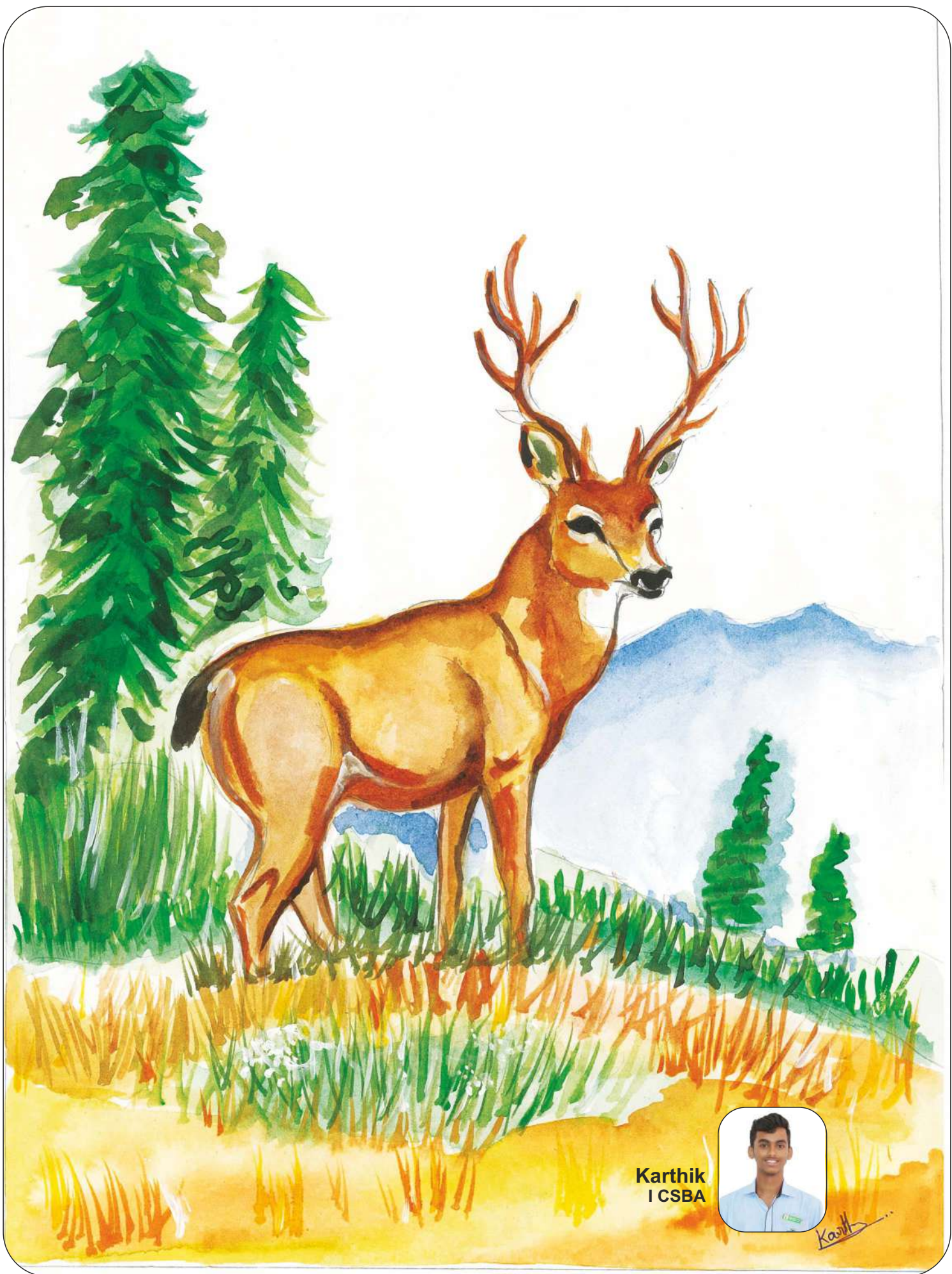

Wilena Lewis
I BEBA

Jessica Menezes
II CEBA

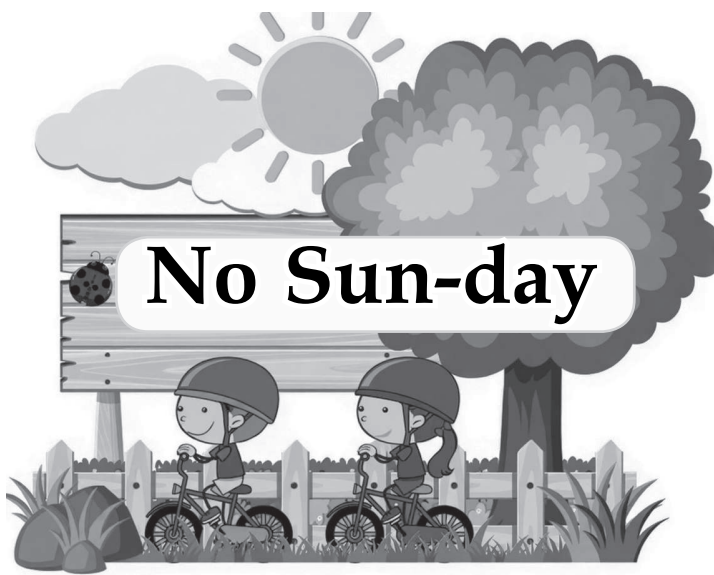

Karthik
| CSBA

Karthik

We all hate waking up and starting our day. Every day we wake up, irritated at the thought of having to work all day long. We wait and wait until the sun finally goes down so that we can rest peacefully. But what if one day the sun didn't rise at all? What if, one random morning, the sun decided to leave us and stop shining?

That is exactly what happened in the life of young Ravi. Ravi was a lazy boy who hated weekdays. He was annoyed by the bright sun shining into his face, the rooster's loud crowing, the birds chirping, and almost everything that occurred in the morning. But what he hated most was the fact that he had to get out of bed and start doing his chores.

One day, as Ravi was walking home from school after a long day, he noticed a tiny shop set up near his street. Amused by this new sight, he decided to pay it a visit. Inside, he realised it was a shaman's shop. The shaman, a pale man with blue eyes, noticed Ravi and convinced him to perform a few religious practices so that any one of his wishes could come true. Ravi immediately agreed.

When it was time to make a wish, Ravi

remembered that he had a huge test the very next day and had not studied at all. "I wish the sun never existed! I wish it would stop shining!" he shouted in frustration. When he turned around to speak to the shaman, the shop—and the shaman—had disappeared.

**Ishaniya Tejaswi
I HEPP**

Angry and convinced that he had been tricked, Ravi went home and fell asleep on the living room couch. After what felt like days, he woke up to complete darkness. Overjoyed, he thought it was still night—until he saw his alarm clock. It was 9:00 a.m.

Outside, people walked around with flashlights. When Ravi asked them about the sun, they looked confused. "Sun? What is that?" they asked. That was when Ravi realised the terrible truth—his wish had come true. School was a nightmare without the sun. There was no light for reading, writing, playing, or even eating properly. As Ravi stared into the dark abyss outside his classroom window, he realised how much he missed the sun and everything it brought with it.

That evening, he broke down in the middle of the street. "I wish I could go back in time and never make that wish," he cried. Suddenly, the shaman appeared. After Ravi begged him, the shaman finally agreed to undo the wish—on one condition: Ravi would never wish for such a thing again.

The next morning, Ravi woke up to birds chirping and sunlight streaming into his room. For the first time in his life, he smiled at the sun. From that day on, he never complained again.

A City Forgotten

I wake up in an uncanny place,
with no sense of mindfulness,
with no knowledge of any mortal.
Wandering around, I feel empty and cold.

Mortals walk around with grief carved on their foreheads.
People fall like leaves plucked by an infant.
Bodies dressed in cocoa mud,
nobody cared to pick up things that had already left.

I cast a whisper against the smoky wind once more,
only to find people dressed in black.
Mortals who are no longer lively, yet agonised,
dressed in black, with guilt stitched onto the hem of their funeral dress.

Crimson splattered across the canvas of my new world,
bodies of mortals breaking into tiny fragments,
mothers and children begging and crying out to bring
their broken fathers back.

Wasn't it good?
Did they really have to suffer in this horrific world?

I walk around like plastic wrap, ignored by the chaos of the world.
Agony and greed cried out desperately for me.
After all, was this the world I was supposed to wake up to?

The silenced thought runs through my mind,
screaming at me to leave that place.
But how will someone like me know
about a place filled with emotions?

In the end, I was the one who attached and sewed
the guilt and agony onto my funeral dress.

Dhriti Kottary
II PCBH

The Shadow of Death

The miserable family,
 Stitched together with the threads of despair.
 A father who had lost his job,
 A mother who'll trade her son's soul for another,
 A daughter who converses with her dead brother,
 Often finds her soul trapped in paper.
 The second son born of the pact made by the devil,
 Ends up in a soul crushing battle of his own demons.

A mortal scarred by decades of abuse,
 Falls into the desperate chains of a petty crime,
 As the other mortals weaponise his impotent rage,
 Engulfing him as a whole.
 Hate, is something you inherit,
 When your soul is bartered to the devil.

The mortal turns menacing,
 When the city spirals into a vortex of violence.
 The dead congregate in the sky,
 Wailing at night,
 Obscuring the sun by day.
 Black flies proliferate the house,
 Like the shadow of death.
 Fire ants multiply,
 Like a premonition of worse to come.

Corruption is brazen,
 Votes get stolen.
 The poorer parts are neglected,
 Allowed to deteriorate,
 And finally reduced to a shadow.
 Somewhere, they still instill terror,
 In those who deride them.
 The hate that is injected to the system,
 Remains like a miasma.

However, in this lament of the city,
 There is both sadness and love.
 In the shadow of tragedy,
 There is still light at the end of the tunnel.
 When the mother finds comfort in faith again,
 Darkness will be pushed back
 And love will be regained.

Brewing hatred, bartering souls

This first novel is a dark and a depressingly familiar tale that superbly melds the political and the personal and fleshes out the ugliness of hate, says Sheila Kumar

This is a story that is as much about Karachi as it is about the main characters. Seen here is a bird's eye view of Karachi's financial hub.

This story is an elegy for a city, Karachi, told through the perspective of one family. An impressive debut work, it superbly melds the political and the personal, having its author, Hamza Jalil Albasit, joining the ranks of talented Pakistani writers who have made a name for themselves internationally.

Rooted in its setting but universal in its messaging, it is a tale all too depressingly familiar, unfolding like a Greek tragedy, seamlessly switching between the first-person voice of the eldest son of the family, Waleed Ahmed, and the third-person voice for the other members.

This is a family stitched together with threads of silence, unhappiness and neglect. The father has lost his job. The mother, finding herself in a desperate situation, makes a Faustian pact; she will trade Waleed's soul for a second son. Of course, the reader knows her actions will have predictable consequences. The daughter is prone to conversing with a dead sibling, and the poetry she writes is her only source of comfort. The second son, born of the pact with the devil, is the apple of his parents' eye, but he wrestles with his own demons.

Waleed has some formidable odds stacked against him. Strange-looking, poor, disenfranchised and scarred by abuse at an early age, he falls into a life of petty crime. It is just a matter of time before the party that rules Karachi inducts him into their ranks to become one of their enforcers, thus weaponising his impotent rage and resentment. Hatred, assiduously bred by the politicians, subsumes Waleed and those like him, before finally engulfing them. Hate, the author seems to say, is what you inherit when your soul is bartered to the devil.

Magic realism has been incorporated to stunning effect and in an inspired way in this narrative. A boy has a darker, dangerous shadow, reminiscent of a similar one in

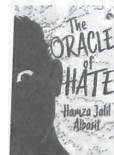
Ursula K Le Guin's renowned book *A Wizard of Earthsea*. The shadow here is both menacing and yet works to the advantage of the boy. All through, the imagery employed is stark. As Karachi spirals into a vortex of violence, the dead count rises, the dead congregate in the sky, wailing at night and obscuring the sun by day. Black flies proliferate in a house, both as a warning and as a sign of the shadow of death that hangs over it. Fire ants multiply and keep biting a character, serving both as an example of his mental decline and a premonition of worse to come.

This is a story that is as much about Karachi as it is about the main characters. We learn about its political landscape, divided along ethnic and linguistic lines. Three parties are jostling for power, one of them has been ruling the city for years. In a trajectory all too familiar, after wresting power, they go on to become all that they had denounced. With the impending general elections of 2013, which is the period the book is set in, the battles between the factions intensify. Corruption is brazen, votes are stolen; the city, especially its poorer parts and slums, is neglected, allowed to deteriorate, reduced to a shadow of what it was, its past as a great city all but erased. In this lament for

Karachi, there is both sadness and love. Where the book hits home is in dissecting the anatomy of hate. It tells of politicians and their respective parties raising their army from the neglected, whose differences are erased in the sense of purpose and the reason to exist that the party gives them. That reason segues into hate for the 'other' as defined by the party, and earthshaking is found in instilling terror in those who deride them. Change, this army is given to understand, comes not through democracy but warfare and violence. They form the closed fist of the party that will land the blows on the 'other.'

However, the circumstances of their lives don't change much. And like the city that has been exploited and left to die, they too are rendered expendable. A new army is raised, and the hate injected into the system remains like a miasma. The tragedy is how familiar all this sounds to us on this side of the border, too. In the telling of this dark tale, there is a singular voice, a vision and a beautiful way with words. There is also light at the end of the tunnel. Attempts will be made to reclaim a city by citizen activists. A mother will find comfort in faith again. Darkness will be pushed back and love regained.

THE ORACLE OF HATE
 Hamza Jalil Albasit
 Speaking Tiger, pp 304, Rs 499

(The poet uses the highlighted words from the newspaper paragraph to compose the above poem.)

If I Had an Anywhere Door, Where Would I Go?

Everyone talked about wanting an anywhere door—a way out, a way forward, a way into a life where nothing felt too heavy to carry. We don't believe in magic, yet we carry the idea like a quiet wish. Do anywhere doors take you to places where you finally belong, or somewhere without overdue assignments and long, sleepless nights of homework—somewhere where everything feels right?

What do we do when we reach the age we once pretended to be as children, but now would rather be anyone but ourselves?

Everyone is constantly searching for an escape, though no one admits it. Longing hides in coffee cups, work meetings, and forced smiles. That evening, sitting with chai warming my palms and rain tapping against the tin roof, it wasn't a special day—not even a good one. Just one of those evenings when the world feels slightly too loud and the mind slightly too full.

A stranger sat across from me and said something that froze the air around us.

"You know... someone out there would kill for the life you're trying to run from."

I blinked, unsure if I had heard him right. He didn't look up, only watched the steam rise from his cup.

"Your ordinary is someone else's heaven. Your problems? Someone would trade theirs in a heartbeat. And the way you look at your own life, wishing you were somewhere else? You're their anywhere door."

**Sayali
II PCBH**

A shiver crawled across my skin.

He continued, "If there really was an anywhere door, people wouldn't choose Paris or New York or the mountains. They'd choose the version of themselves that finally feels... enough."

Something in my chest tightened.

A truth I hadn't put into words until now returned to me: what do we do when we are the age we once dreamed of becoming, yet wish we could be anyone else? What do you do when you realize you are living in the good old days—before they've even begun?

"Simple," he said softly. "The moment you stop wishing to be somewhere else... you're already there."

As the rain intensified and the world suddenly felt too small, I had the unsettling feeling that he wasn't speaking in metaphors. He was speaking from experience.

Maybe "anywhere doors" aren't mystical portals after all.

Between Life and Breath

It happened so fast, yet every second is etched in my memory. I remember the unbearable heat that clawed at my skin, the blinding panic that gripped me as I fumbled through thick smoke, unable to think or breathe. The sound of crackling chaos filled my head. The fire was already raging, devouring everything in its path—a deafening blast that tore through the calm, sending shockwaves through the crowd. The Chandni Chowk blast of September 7, 2011.

The memory of that day haunted me—the smoke, suffocation, and burn marks. Rescue teams froze, then surged forward with renewed urgency.

One second it was just another day, and the next everything was destroyed, everything changed—the flash, the deafening roar, smoke in lazy spirals, lives lost. Dust clung to everything but me. I watched the world grieve, or was I just outside it?

Minutes passed, maybe hours. The world moved, but I remained between life and something else. I had always thought invisibility to be a superpower but never really needed it. Being an introvert has its pros. I have always been the “quiet kid.” Nevertheless, I have had my share of socialising with peculiar relatives who interviewed me about everything possible.

But this time, it was different.

I woke up to the wailing of sirens, cries, and panic. No one came to me. I tried calling out to a person, but he merely ignored me. That’s when I saw the mirror of a vehicle—but I wasn’t in the reflection. A few metres away, I saw myself. I was on the ground, and a person from the rescue team was asking for extra help.

That was when I realised that I was now part of the “afterlife,” which explained why I couldn’t feel the bruises or injuries. I’ve heard that the afterlife is like a zone between life and death, and I know for a fact that only time can decide my destiny. It would also depend on my willingness to live.

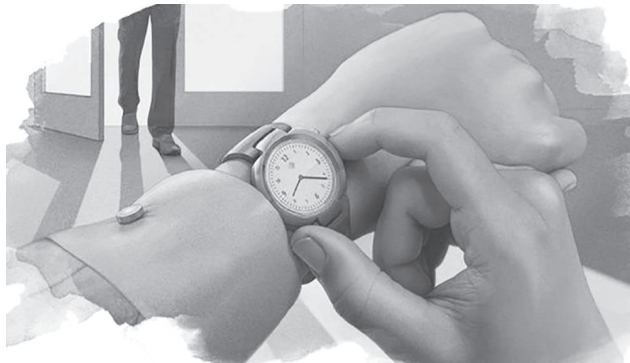
I was at the hospital. My family had been informed, and they were on their way. Ironic how we value something or someone only after we lose it. There are seven emotions of the afterlife—some of them are happiness, sorrow, guilt, anger...

While I stayed invisible, I might as well look around, I thought. I witnessed parents crying for their children and the happiness of parents after seeing their child safe and sound. But when I went to the cancer ward, I saw children who were happy with what they had. A little girl was sketching. I sat beside her and observed how glad she was to be who she was—the spark in her eyes and the joyful smile.

She lit up the room just by being herself, unsure of life or death, while I had the option to choose what I wanted. I realised that I wouldn’t be able to travel the world or explore places, and worst of all, talk to my parents.

Life is like a roller-coaster ride, and the fear of not being able to live a normal life as I had done before, or the fear of never being able to move on from the trauma of the blast, should not be the reason I give up on myself and the people who love me.

There is so much more to life and immense willpower in me. The last twelve hours have truly been a turning point in my life.

A Small Town with Dark Secrets

**Reghunanda N
II PCBH**

An answer to my questions,
a glimpse of their truth.
The more I look, the more I see
That the eyes are not just hard or cold,
but empty.
These eyes have lost their sparkle,
Their joy, their soul—
As if life itself has been drained from them,
Leaving behind only a hollow reflection
Of what once used to be.

I stop by a small town in between my journey,
Putting aside my work to take in the sights.
Expecting to see people outside,
Cheerful and crowded, like any other town
should be.
But here, I notice whispers and eyes—
Eyes sharp like bullets,
Staring as if they could pierce right through me.
It's strange,
Like the town has a story to tell

A story of its own, a story of its people,
Where each of them is alike, yet different.
Those bullet eyes have stories of their own,
Perhaps of sights they witnessed,
Perhaps of hardships they endured.
Yet each one is different, of that I am sure.
I peer deep into their eyes, searching for a reply

My thoughts drift to what this town once was
Filled with cheer and glee,
Echoing with the noise of people,
Loud and alive, as it once used to be.
To find themselves again would be a task,
To bring life back into them, another.
To discover their purpose is the hardest path
Yet it is one they must take
If they wish to find their way back.
Back to the lively town it once was,
To the town whose shadow they now bear,
To reclaim its lost glee.
For that, they must choose the hard way
Not to remain the small town they once were,
But to become a new community,
One that reflects its own story
Through the hollow eyes they now carry.

The Misty Trails

I walk through a misty forest
In search of sunlight,
Through thorny bushes,
Across slippery trails.
Ignoring the thunderstorm forming behind me,
Hiding from the sandstorm that awaits me,
Leaving the landslide behind.

Along the way, I witness a sparkling night sky,
Finding solace in the moon –
Momentary, yet memorable.
But I choose to leave it behind
For my quest to find the sunlight.

On my path, I find roses, hyacinths, and
sunflowers,
Signifying my closeness to the goal.
I run along the trail.
I fall. I rise. I run again.

As I glimpse a mirage of my destination,
I rush towards it as fast as I can.
But when I finally arrive,
I find it painfully familiar –
It is the misty forest once more.

I am back to square one.
And then I realise:
I was on a quest –
A quest for none but myself.

1. In India, which city's metro become the first to run entirely on solar power in 2023?
2. Which author was the first African- American woman to win the Nobel Prize in Literature?
3. What is the only species of insect that can rotate its head nearly 180 degrees?

Answers:
1. Kochi Metro
2. Toni Morrison
3. Praying Mantis

Source: Reader's Digest

Someone Who Has Everything, but Still Feels Empty

**Freedal D'Souza
II PCMB**

In today's world, people are constantly busy—busy with education, busy with their occupations, and busy chasing success. The ultimate goal of the present generation seems to be to have anything and everything. People run behind material desires such as a big house, a luxurious car, and a well-settled life. In fact, many believe that money is the only thing required to live a happy life.

However, I beg to differ. A person who possesses wealth often feels that they have everything in life. If this were truly the case, the richest of the rich should be the happiest people on earth. Yet, many of them suffer from loneliness, emptiness, and even depression. This clearly proves that money alone cannot guarantee happiness. The most important things a person should possess in life are meaning and peace. Life must have a purpose—something that brings joy and fulfillment. What is the use of all the riches in the world when one's inner self is in turmoil? What good is a big house or an expensive car when there is no one to share life with?

I believe it is actually good when we do not have everything in life. It is this lack that motivates us to work hard and strive for success. It is impossible for everyone to possess everything, and that is perfectly fine. Instead of

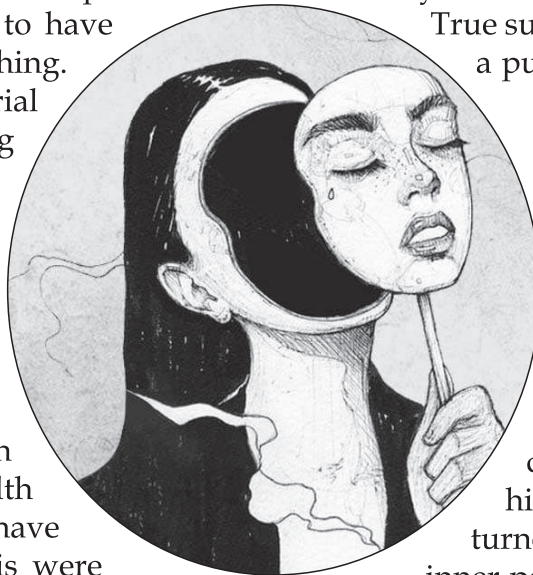
blindly following trends and chasing excess, we should focus on achieving only what is necessary.

True success lies in contentment and having a purpose in life.

A perfect example of this is Gautama Buddha. He was a prince who had everything others desired—wealth, comfort, and luxury. Yet, he felt empty because these were not the things his soul truly wanted. He longed to understand the purpose of life. Therefore, he took a bold and life-changing decision. He left behind his riches and worldly pleasures and turned to nature in search of truth and inner peace.

In today's fast-paced world, very few people can take such a courageous step. Many fail to realise that life is not about material possessions, but about self-discovery and purpose. It is okay not to have everything. Being content with what we have brings more peace than endless desire.

I strongly believe it is better to have less and be happy than to have everything and still feel empty. In this rapidly progressing world, let us take Buddha as an inspiration and strive for peace rather than material wealth. We have only one life—let us not waste it chasing things that do not truly matter. I would like to conclude with a quote: "Peace is very expensive, but it is worth the expense."

College : The Real Classroom of Life

When we first step into college, we expect classrooms, assignments, and exams to define our journey. But somewhere between hurried mornings and late-night assignments, we realise that college is not just about what's written on the board. It's about what life quietly teaches us in between.

Here, we learn lessons no textbook can hold. We learn to speak up, to lead, to listen, and to fail gracefully. We learn that confidence doesn't always come from marks, and that friendship is the best kind of group project. We understand that courage is raising your hand when no one else does, and kindness is sharing notes with someone who missed class.

College teaches time management, teamwork, patience, and even the art of pretending to understand a lecture while secretly panicking. But above all, it teaches us who we are—what we value, what we stand for, and what we dream of becoming.

So while certificates may fade with time, real education stays within us—built from memories, mistakes, and moments. Because in the end, college isn't just a part of life; it's the classroom where life truly begins.

Things I Wish I Had Known in 1 PU

- Attendance is gold. Guard it like treasure.
  - Notes done the same day save future tears.
  - Carry snacks. Hunger sabotages concentration.
  - Reaching early solves five problems at once.
  - Seniors aren't scary; they're walking cheat codes.
  - Last-minute studying works... until it doesn't.
  - Don't memorise everything. Understand once; remember forever.
  - Ask questions. Silence doesn't make you smarter.
  - Assignments pile up when ignored. They multiply.
  - Coffee isn't a lifestyle. Sleep is.
  - Trying to be like others is exhausting. Being yourself is not.
  - NCERT is secretly the boss. Respect it.
- Teachers are allies. Talk to them.
  - Find your place on campus; every student has one.
  - Small habits beat long motivational speeches.
  - Everything feels easier when you don't procrastinate... too much.

The 10-Minute Future Trip

It couldn't have been a dream—dreams don't come with countdown timers.

It was exactly 3:42 p.m. when my phone flashed a strange notification:

"You can take a 10-minute trip to your own future. Tap to start."

Who argues with magic at 3:42 p.m.?

I tapped.

The Earth folded in on itself like a book being shut, and suddenly I was standing in a place that looked a lot like my college—except it had elevators, so students no longer had to climb stairs like Himalayan trekkers.

I saw future-me first. Same face. Slightly better posture. Hair cooperating for once. She looked peaceful—like someone who had finally figured out how to finish assignments before deadlines.

I had ten minutes. I didn't waste a second.

"Do we ever manage to top that subject we're so scared of?" I asked impulsively.

Future-me raised an eyebrow.

"You topped it ages ago. Stop underestimating yourself."

Good enough.

"What about our friends? Still the same crazy gang?"

"All of them," she smiled. "Some even crazier." Nice.

I risked my luck further. "Do we become rich?"

Future-me laughed. "Define rich."

I changed the topic.

With only four minutes left, she handed me a small notebook. Inside, there were exactly three lines:

Stop doubting your abilities.

Start earlier than you feel like.

Everything turns out better than the fear in your head.

The timer hit its final countdown. The world folded in again, and I was back in the present—heart racing as if I'd just sprinted through time.

My phone screen looked normal.

The classroom looked normal.

The teacher was still explaining something I hadn't been listening to.

But I felt different.

Lighter.

Braver.

Like someone who had seen a version of themselves worth following.

Maybe the future isn't far.

Maybe it's just waiting for us to catch up—ten minutes at a time.

Why Failure Is Not the End

We live in a world that celebrates success — high marks, trophies, and achievements. But what about the moments when things don't go as planned? The truth is, failure isn't the opposite of success; it is a part of it.

Every failure carries a hidden lesson. It teaches us humility when we grow overconfident, courage when we feel lost, and

patience when life doesn't move at our pace. The people we admire today — scientists, artists, and leaders — have all stumbled at some point. What made them stand out wasn't perfection, but persistence.

In college, it's easy to feel disheartened when we don't score well, win competitions, or meet expectations. But each "loss" is quietly shaping us into stronger versions of ourselves. It reminds us that growth isn't always visible — sometimes it happens deep within, building resilience and maturity.

So instead of fearing failure, we should embrace it as a teacher. Because every setback is setting the stage for a comeback. After all, the story of success always begins with the courage to try again — and again.

Failure isn't the end. It's just the beginning of something wiser, braver, and better.

The Art of Fitting In

We wear smiles
like borrowed clothes,
Tailored by trends,
stitched with "shoulds."
We hide our quirks
in pockets deep,
'cause being "different"
is misunderstood.

We trade our dreams
for social gold,
Likes and follows
make us bold.
But in the mirror,
late at night,
we wonder — who am I,
out of sight?

We speak in filters,
think in reels,
Forget how being
real feels.
The world says, "Blend,"
but our souls say, "Glow,"
But somehow,
we've stopped saying "no."

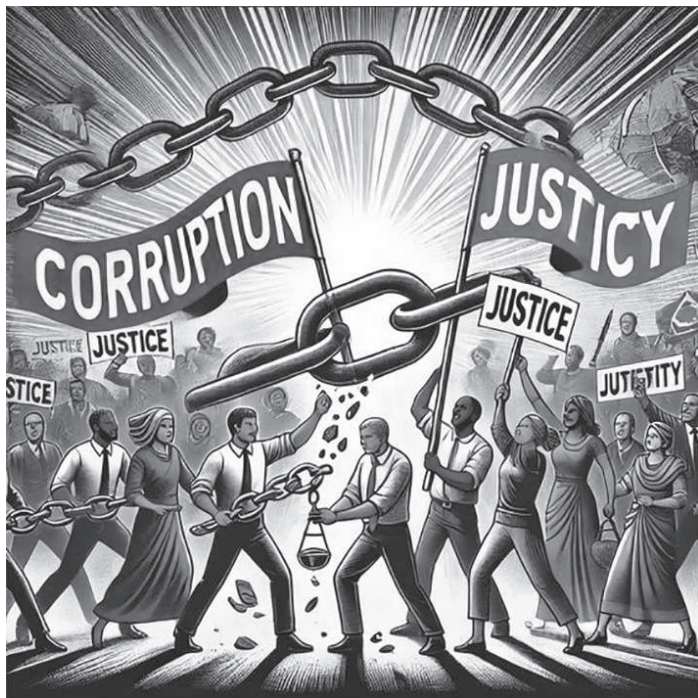
Once we danced
to our own song,
Now we hum
to fit along.
But maybe — just maybe —
it's time to begin,
to stop fitting out
and start fitting in...
with ourselves.

**Zubiya Fathma
II SEBA**

Is India's Biggest Problem the System or Our Attitude?

India today stands at a crucial turning point where progress and problems coexist.

The nation faces multiple challenges such as corruption, unemployment, inequality, and poor governance, yet it also possesses immense potential for transformation. Discussions surrounding “Making India Awesome” by Chetan Bhagat suggest that these issues are not merely political or economic but are deeply rooted in social behaviour and collective attitude.

The book emphasises that citizens often prefer blaming politicians and institutions

rather than examining their own role in the country's problems. The book is a call to shift from complaint to contribution, urging Indians to replace cynicism with constructive action. These ideas highlight that true national progress begins with a change in mindset—when citizens stop blaming the system and start becoming the change they wish to see.

Ansha Maroli
II CEBA

The Indian system is undeniably burdened by inefficiency, corruption, and weak governance. Development is often slowed by a lack of accountability and the misuse of power. Policy failures and ineffective institutions have prevented India from realising its full potential. However, the book places special emphasis on the role of youth in building a better nation and addresses young Indians directly, encouraging them to become socially aware and responsible citizens.

India's youth, as the most energetic and adaptable section of society, possess the power to influence change in attitudes, politics, and everyday behaviour. It is therefore essential to inspire them to take charge by promoting values such as honesty, hard work, and active participation in national development. Perspectives across multiple sources underline a common message: India's transformation depends largely on how its youth choose to think, act, and lead in the years ahead.

Back To Where I Belong

Recently, I visited Mangalore—a city that blends calmness, culture, and deeply personal memories for me. Although, I lived there for many years, returning after a long gap felt surprisingly refreshing. The moment I stepped into the city, the warm coastal air and the faint salty scent of the sea made me feel as though nothing had changed. Mangalore has a unique rhythm—slow, comforting, and deeply connected to nature.

Each morning, I walked along the shoreline, where the waves curled gently at my feet. The sight of fishermen preparing their nets, children running freely along the sand, and the endless blue stretching into the horizon created a peaceful beginning to the day. The markets, however, offered a completely different energy. They were lively and colourful, filled with the sounds of bargaining, laughter, and the

irresistible aroma of freshly cooked snacks.

One of the most meaningful parts of the trip was reconnecting with old friends. We explored our favourite cafés, revisited familiar neighbourhoods, and spent hours talking about everything we had missed in each other's lives. These conversations reminded me that some friendships remain untouched by time and distance.

This visit reaffirmed that certain places are more than physical locations—they are an amalgamation of emotions, memories, and experiences that continue to shape who we are. Mangalore remains such a place for me: comforting, timeless, and always ready to welcome me back with open arms.

Pragati Khadka
I HEPP

HIEROPHANT PUBLISHING

THE WISDOM OF THE SHAMANS

Treat the earth well: it was not given to you by your parents, it was loaned to you by your children. We do not inherit the Earth from our Ancestors, we borrow it from our Children.

—NATIVE AMERICAN PROVERB

The World Forgets You Existed, Even Your Family

“Who will cry when you die?”

This question used to echo in my ears.

One afternoon, I was sitting alone in my room with a cup of coffee. The sun was shining brightly, but within minutes, the steady rhythm of rain filled the air. The fan continued to spin above me. Then, suddenly, the world fell silent as the rain stopped.

That was when I learned that my two neighbours had been called to their eternal rest.

Years ago, I had heard that two new families were moving into our neighbourhood – Mr. Sharma and his family, and Mr. Warriar with his son. Sharma’s son, Anubhav, and Warriar’s son, Akshay, soon became childhood friends. As the years passed, they grew together – taller, stronger, and wiser with time.

Anubhav was a kind-hearted boy. He loved the rain, the sky, children, and all of Mother Nature. His greatest dream was to fulfil his parents’ wishes and make them proud. Yet, he too had dreams of his own – to become a well-

known footballer, to travel the world, to master as many martial arts as possible, and so much more.

But Anubhav loved his parents more than his

dreams – more than his own life. He never said “no” to their decisions. Without a second thought, he agreed to every plan they made for him. He chose the subjects they wanted, followed the profession they decided, and even the choice of his life partner was not his own.

He lived entirely for his family. He worked day and night, turning his blood, sweat, and tears into their smiles. But in caring for everyone else, he forgot to live for himself.

Akshay, on the other hand, was completely different.

He chose his own path – with his father’s guidance. He pursued the career he dreamed of, and his father supported him in every way, correcting him whenever necessary. His choices were often right. He lived a happy life, trying his best to fulfil his father’s dreams – without forgetting himself.

Adlin Jerin
I PCME

Then came the day that shattered everything.

I was shocked to hear that my best friends, Akshay and Anubhav, had passed away. Their deaths were sudden and unexpected. The car they were travelling in was hit by a heavy truck.

With a heavy heart, I attended their funerals. I couldn't control my tears. Everyone was crying—some weeping, some comforting others, some blaming fate or the way they had driven. As I looked at their lifeless bodies, all I could say was goodbye and hope to see them again in heaven.

I remembered their faces—the excitement with which they once spoke about their future plans. My tears wouldn't stop.

When I returned home, I thought about them for nearly an hour. I wondered how long people would remember them. A week? Two weeks?

That's when I found the answer to the question I had asked myself at the beginning: Who will cry when you die?

I cried for them—and I hope someone will cry for me too.

Days passed. Nearly two weeks after the funeral, I visited their homes.

There were hardly any signs that they had ever lived there.

In Akshay's house, I noticed a single photograph with two candles burning beside it. His father, looking fragile, sat silently, staring at his son's picture.

I then thought of Anubhav.

He couldn't fulfil his dreams or goals. He lived for others, forgetting himself. And now—where were they? Where was the family he had lived for?

The moment he turned to ashes, the world slowly forgot that he had even existed.

So, while you are alive, take time—at least a moment—for yourself.

A life never lived cannot truly be called a life.

The purpose of life is to live it fully.

The world forgets you as time passes—sometimes even your own family does. Don't end your life for anyone, because the loss is ultimately yours.

As long as your lungs can breathe and your heart can beat, live in the moment. Do something good. Let people remember you for something meaningful.

Don't waste your time trying to prove yourself to the world.

JOKE

The stockbroker's secretary answered his phone one morning. "I'm sorry", she said, "He is on another line".

"Oh, I'd only like to know if he's bullish or bearish right now."

"He's talking to his wife", the secretary replied, "Right now I'd say he's sheepish."

Black Curtains, Starred Sky

I would like to sink as deep as possible into the ocean,
 to keep myself away from the malevolent world
 I never wanted to belong to.
 I have always liked being concealed –
 sinking into the dark ocean, wrapped in black curtains.
 I would be content not seeing the world at all.
 White curtains let the light in,
 soft, transparent, forgiving.
 But sometimes, you need darkness to glow.
 Brightness is not always a metaphor for utter joy.
 The cold ocean water runs through my bare feet,
 the sound of water breathing in the dark.
 Even the sky feels like me –
 it wishes to stay dark forever.
 Yet the star-studded night has meaning:
 to heal your soul.
 You need both – darkness and light.
 And I want to venture into both.

Asmi Wali
I BEBA

The Beauty of Scars

Scars can be beautiful –
 not in appearance,
 but in memory.
 Scars can be anything.
 They may denote agony,
 yet sometimes, pleasure too.
 Scars can be flaws.
 They can rupture your heart,
 break it into pieces.
 And then –
 that would be a bad scar.

If Social Media Disappeared Tomorrow...

Social media is an online platform where news is shared, people encourage one another, and digital marketing takes place. It also provides many valuable online resources.

For over a decade now, social media has been influencing the youth for both good and bad reasons. Like everything else, it has its own pros and cons. One of its major advantages is marketing. Social media directly or indirectly contributes to the economy. It also provides a great opportunity to showcase talent, express ideas, and educate ourselves. In the modern world, it has become an important platform for entrepreneurs and professionals.

However, social media also has several disadvantages. Many people use it even when it is unnecessary and become excessively involved in it. A higher percentage of those affected are the youth. There are several deleterious impacts of excessive social media usage, such as, people becoming isolated, facing mental health issues such as depression and anxiety. As more people are getting involved in social media, they become vulnerable to misuse and manipulation.

If social media disappeared in the future, or even tomorrow, it would not affect the functioning of a country nor its economy. Everything depends on how we choose to use it. Although some people who are completely dependent on social media for their livelihood may become jobless, there are numerous solutions to overcome these challenges.

Even without social media, marketing can still be done, ideas can still be expressed, people can be educated, and awareness can be created. All these activities are possible even without social media. Therefore, its disappearance would not affect human life as much as we imagine.

Our Word's Worth

I have become a language warrior. I want to join all those others in the world who are fighting for marginalized languages. No language is ever marginal to the community that created it. Languages are like musical instruments. You don't say, let there be a few global instruments, or let there be only one type of voice all singers can sing.

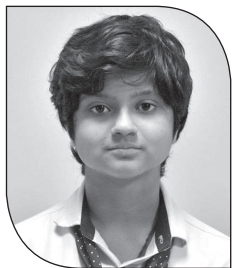
-NGÜGI WA THIONG'O, KENYAN AUTHOR AND ACADEMIC (1938 TO 2025), TO THE LOS ANGELES REVIEW OF BOOKS, 2017

The Breath We Take

The breath we take—a sign of life,
 The breath we take in peace and strife.
 The quiet whisper of a beating heart,
 The first breath taken—a brand-new start.
 The pure air of innocence in early days,
 Now defiled and ruined by a corrupting haze.
 The lively blue skies of youth, once bright,
 Have turned stormy, sour, and grey with blight.

The breath we take—a sign of struggle and strain,
 The breath we take—a silent cry of pain.
 The storm rages on as morality fades;
 It is hard to breathe within this raging blaze.
 This broken nation, tarnished and worn,
 Burned by frustration, battered and torn.
 An angry haze corrupts the air we share,
 The breath we take—destroyed without care.

Janice D'Silva
II HEPP

The breath we take—a fight till the end,
 The breath we take—a right to defend.
 Despite life's harshness, this breath is shared,
 We breathe the same air—the great, the spared.
 Each beating heart, loving or cold,
 Has breathed this air since times of old.
 Till life's last moment, fragile yet stark,
 This breath unites us—till death do us part.

- Which Indian Scientist is known as the 'Missile Man of India'?
- In Indian mythology, what was Arjuna's bow called in the Mahabharata?
- Which 1980s arcade video game was originally called 'Puck Man' in Japan?

Source: Reader's Digest

- Answers:**
- Abdul Kalam Azad
  - Gandiva
  - Pac-Man

I Woke Up As A Billionaire

I woke up as a billionaire,
With all the money in the world— Racing cars, golden bars,
And many a singing bird.
Everything lay in the palm of my hand,
The earth itself beneath my feet,
Yet the world felt hollow and bleak,
Its soul incomplete.
There was no one I could trust,
Not a single faithful friend.
Money, a vice, drew people close—
I was merely a means to an end.

I woke up a loner,
Holding the world and the stars,
Mansions and gardens of gold,
Delicate flowers behind iron bars.
Everything lay in the palm of my hand,
The earth as a whole,
Yet hearts around me lay empty,
Leaving behind a gaping hole.
I had everything within my reach,
This wealth played a tempting tune.
Amid wide smiles and hidden guile,
I walked through pits of venomous vipers.

I woke up a desperate man
With an emptiness deep inside.
No one to comfort or soothe me,
All joy from my world had died.
Everything lay in the palm of my hand,
Yet the earth felt far away.
This wealth took its toll on me,
And led my soul astray.
I had no wish, no want, no need,
Among jewels and endless bliss.
From all I owned, I asked for one thing—
A friend, yes, only this.

Even if all gold fades
And all the silver rusts,
I will have a companion who stays,
One true and just.
Even if I am a pauper,
Even if I am in need,
I will have the world and beyond,
And hearts untainted by greed.

“Money may be able to buy happiness,
But happiness can live without money.
It outlives material gains
And needs nothing but a content and joyful soul.”

A Letter to My Future Self...

Dear Future Sanidhya,

Whoever you are right now – whether you are in the cockpit of a jet like you’ve always dreamed of, or in a different city building a life you never thought of, or just sitting watching the sunset admiring the quietness you always loved. I hope you take a moment to breathe and remember this girl. For as much as I know you, Sanidhya, you must be reading this letter teary-eyed with immense nostalgia. This seventeen-year-old version of you is full of fierce ambition, wild dreams, and more courage than you ever knew you had.

Currently, I’ve moved to Mangalore, left the comfort of Bangalore behind – the streets, the people I grew up with, the version of me that felt safe but small, because something in me refused to stay still. I came here not just for studies, but for the thrill of starting over. To feel what it’s like to build from scratch, to become the kind of woman who chases her dreams across cities, across doubts, across fear. Remember the things you said to yourself: “Go, Sanidhya. Leave what’s safe and find what’s real.” And that dream of ours – has it become a reality? Are you in the Indian Air Force right now, always wanting to do things beyond your limits, always carrying the mindset that you can do better each day?

I know my road is going to be tough. I’ve already had days where I feel like quitting,

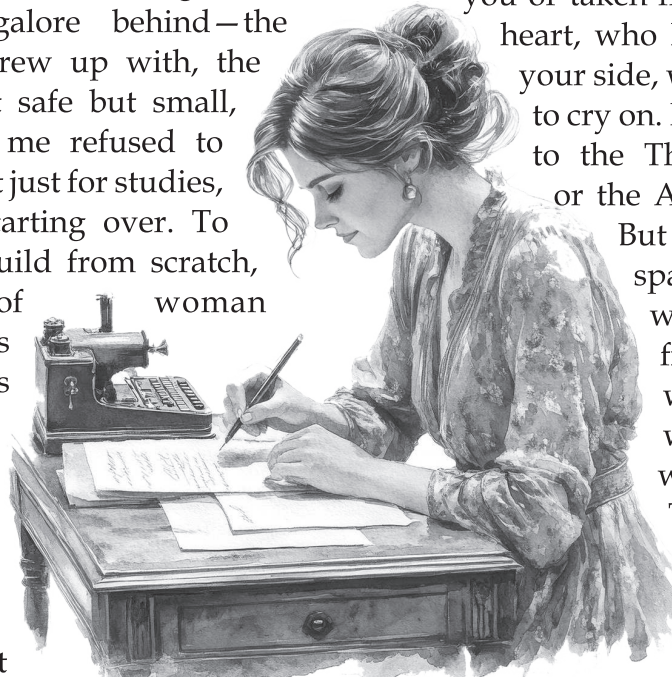
where I just want to give up and follow an ordinary life like my fellow pals. There have been multiple times I’ve asked myself, “San, do you really have to dream this big?” Then strikes that sense of reminder – that I haven’t come this far just for it to shrink. I’ve come all this way to become someone who never gave in.

Sanidhya Shetty
II PCMB

Future San, I don’t know what life has given you or taken from you – who broke your heart, who healed you, who stood by your side, who was a shoulder for you to cry on. I don’t know if you still talk to the Thomasites from Bangalore or the Agnesians from Mangalore. But I hope you never lost the spark this girl has. The one who laughs all the time, who finds joy in little things, who loves helping people, who is effortlessly kind, who never seeks validation. The girl who left home not because she had to, but because she wanted to learn, grow, and thrive.

Maybe you got into the Air Force. Maybe you did not. Maybe you’re leading a life this younger version could never imagine. I hope you stayed strong, and I hope the world wasn’t too hard on you. And even if it was, I know you would never sit still or give up. I hope you still taking in the sunset

and journaling. I hope you still listen to music that feels like it burns within you. I hope you've forgiven yourself for the times you stumbled.

For wherever you are, however you are—close your eyes and remember this little version

of you who wanted to chase the sky. I'm so proud of you for being you, at all times.

With everything I have,

Sanidhya

One Thing I Wish I Had Known in First PU

If I could rewind to my first year, I wouldn't tell myself to be braver, smarter, or more confident. I wouldn't tell myself to study harder or participate in more competitions either. I would tell myself something far more practical: Start now. Don't wait.

In the first year, I kept postponing things without even realising it. Every time, it was the same line: I'll do it later. I'll join next month. I'll finish that assignment next term. I'll get better grades next time. There was always another tomorrow, another chance, another "later" waiting conveniently in the background.

What I didn't understand back then was that the first year is actually the easiest time to begin. You're new. Expectations are low. Nobody is comparing you. Now, standing in second year, I see exactly how much that habit cost me. Every missed opportunity stacks up.

Every skill you delay learning becomes harder to build. Every plan you postpone turns into something you wish you had done earlier.

If I had known this in the first year, I would have said "yes" to more things. I would have taken risks, joined that activity, signed up for compering programmes, enrolled in that one club, and tried everything I was curious about. I would have learned new skills, spoken up, stepped forward, studied better, and completed my assignments before deadlines. Not for recognition or applause, but because momentum is created when you begin, not when you feel ready.

The first year gives you time; the second year reminds you of what you did with it.

And if I could tell my first-year self one thing, it would be this: Start now. Don't wait for the perfect moment—the moment becomes perfect only after you start.

You Get to Swap Lives with a Historical Figure for One Week

The morning rays filtered through the curtains.

"Where am I? Who are these people? Wait... this is not my room! Am I dreaming?"

(Flashback)

Hi, my name is Serena, and I'm an employee at a good company. My life was going really well. I had a loving family – my parents always supported me – and I earned well. Everything felt perfect.

But guess what? Now I'm stuck in some kind of historical drama. I mean, my life has literally become a historical drama. Let me tell you how it all happened.

One day, I was extremely happy because I had just gotten a promotion. I mean, who wouldn't be happy, right? While walking home – I live near a lake – I noticed something strange. Someone was drowning.

Without thinking twice, I jumped into the lake.

Big mistake.

I don't know how to swim.

Somehow, I managed to pull the child out, but I myself started to drown. The last thing I remember was seeing a woman walking towards me. She was wearing some kind of vintage outfit – but honestly, who notices clothes when they're drowning?

After that, everything went black.

When I woke up, I was in an unfamiliar place, surrounded by unfamiliar people, in an unfamiliar body.

What is this – some kind of web novel?

Soon, I realized I was in the Joseon Dynasty, and apparently, I was the queen of some kingdom. I don't even remember the

name – of course I wouldn't. My soul had been swapped with a historical figure, and honestly, I couldn't care less at that moment.

(Present Time)

"Okay, Serena. Calm down. No need to panic," I told myself.

"Your Highness, where are you going? You have just recovered from your illness. You shouldn't roam around so much," said my right-hand lady. She was kind and caring.

"She's right, Your Highness. Please slow down," said another servant.

They were both nice – cute, even – but the problem was they followed me everywhere.

"You don't need to worry. I'll go to my room... I mean, my chamber," I said, still adjusting to the vocabulary.

Inside the chamber, I walked toward the mirror.

Something felt strange.

I knew this woman.

I had seen her before.

Suddenly, it hit me.

Oh, my God!

She was the same woman I had seen when I was drowning.

This couldn't be a coincidence. I needed answers.

I called my right-hand lady.

"Ms. Shu, do you know anything about this woman?"

"This woman? Your Highness, what do you mean?"

Shristi Shetty
I PCBH

"I mean... about myself. How did the accident happen? I don't remember much."

"Of course, Your Highness. You were always kind, but very strict. You never broke the rules of this dynasty. As for the accident... it's... well..."

"It's okay. You can tell me."

"You committed suicide."

"What? But I'm the queen! I shouldn't have been unhappy."

"We don't know the reason, Your Highness. You must have had your own struggles."

"And... how did I die?"

"You jumped into the lake."

I froze.

Both of us drowned in a lake.

Could it be that our souls swapped?

If that was true... then maybe if I drowned again, I could go back.

"Can you show me the lake?" I asked.

"The lake? Why, Your Highness?"

"Just take me there."

When we reached the lake, I was shocked.

There was no water.

"Why is the lake empty, Ms. Shu?"

"After the incident, the king ordered the lake to be drained."

"What? Are you all mad?"

"Is there any other lake in this kingdom?"

"There is, but the king has forbidden you from going there."

"Why?"

"I want to meet the great king who emptied an entire lake," I said.

I met him. Calm, composed, busy with his duties. I asked him why.

Let's just say... as a short-tempered woman, I didn't handle that conversation very gracefully.

Two days passed.

I was still stuck.

But honestly – it wasn't that bad.

The food was good. The air was clean and fresh. The people were kind. I learned so many things, and I deeply regretted not paying attention in history class.

I knew enough, however, to remember that a great war was about to happen. Enemy kings would attack this kingdom, kill its king, enslave the people, and cause massive destruction.

And since I was already here – and didn't want to die before going back – I decided to help.

I warned the king. I told him everything I knew.

He was skeptical, but he prepared the army to face any eventuality.

(After Some Days...)

"Oh my God... what should I do?" I panicked.

"Calm down, Your Highness. The king will return," Ms. Shu said.

"I know," I replied, trying to steady myself.

"Your Highness – the king has returned!"

Without thinking, I ran towards him.

I was happy.

I had changed history. I had saved countless lives.

I hugged him.

And then –

An arrow struck me.

When I opened my eyes, I was back in the present.

I ran straight to the library and searched through history books.

And in the end...

The kingdom had won.

The queen had recovered.

"I guess it was a happy ending – for them, and for me too."

The Day You Became Your Own Role Model

Remember those posters you used to have? Or maybe the people you scrolled past, wishing you had their talent, their confidence, their seemingly perfect life? We all do it. We pick out bits and pieces of other people—a singer’s voice, an influencer’s style—and stitch them together into an idea of who we should be. It’s like building a dream outfit from a hundred different shops.

And there’s nothing wrong with inspiration. But what happens when you spend so much time looking at everyone else’s outfit that you forget to try on your own?

This isn’t a story about finding a new hero. It’s a story about the quiet, sometimes uncomfortable moment when you realise the hero you’ve been looking for... has been you all along. It’s about the day you became your own role model.

It doesn’t happen with a flash of lightning or a dramatic announcement. It usually begins quietly, in the messy, ordinary parts of life.

Maybe it’s the day you messed up badly on a project, felt that burning embarrassment, but instead of shutting down, you went back, figured out what went wrong, and fixed it. Not because a teacher demanded it or a parent pushed you, but because you decided not to let one mistake define you.

Maybe it’s the moment you noticed a friend struggling. Even though your anxiety begged

you to stay silent, you pushed past it, walked over, and simply listened. You didn’t have all the answers, but you showed up. You were brave for someone else—and, in the process, brave for yourself.

Or perhaps it’s something even simpler: the morning you woke up, looked in the mirror, and for once didn’t immediately list everything that was wrong. Instead, you just saw you. And that was enough.

Becoming your own role model isn’t about being perfect—because the pressure to be perfect is a trap. It’s about realising you don’t need to borrow someone else’s courage, wisdom, or confidence. You already have it. It’s just been waiting for you to notice.

You are the only person who truly knows the battles you’ve fought and won. You know the thoughts that keep you awake at 3 a.m. You know which laughs are forced and which ones leave your stomach aching with joy. You know your quiet victories. And those quiet victories? They are the building blocks of your strength.

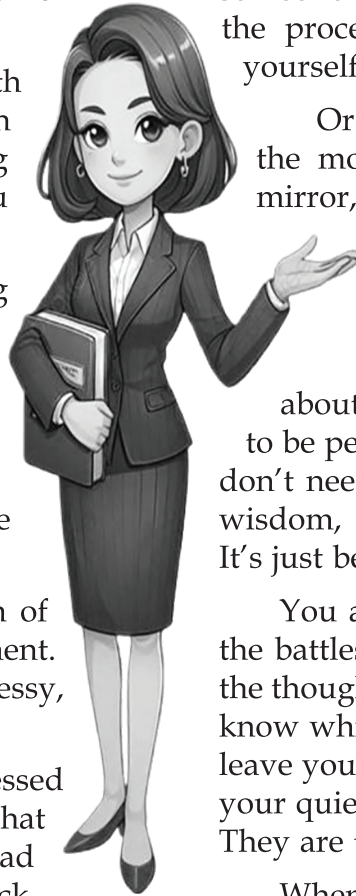
When you become your own role model, a few things begin to change:

You start trusting your instincts. That small inner voice often knows more than you think.

You become comfortable with mistakes. They turn into lessons, not failures.

Christina Tom
I HEPP

You stop craving constant approval. You learn to celebrate your progress, even in silence.

You allow yourself to rest. You understand your worth isn't measured by productivity alone.

You inspire others effortlessly. Because authenticity has its own pull.

This journey isn't a straight line. There will be days when you feel lost, days when you slip back into comparison. And that's okay. Growth

is rarely neat.

But once the seed is planted—once you recognise your own strength, your unique path, your quiet resilience—something changes. That's the day you stop searching outward for who you should be and start looking inward for who you already are.

That's the day you truly begin to grow up.

And honestly, there's no better role model than that.

The Journey of the Tree

As the relentless rain and thunderstorm finally subsided, the rays of sunlight penetrated through the canopy, shedding a spotlight onto the damp ground. Now the stage is set for our protagonist. Among the overgrown weeds, there rises a tiny sapling. Fragile, yet fearless, it makes its way up through the weeds. And just like that, many summers and winters pass as this plant grows into a strong and majestic tree. Such was its strength and beauty that every other tree envied it.

Over time, it grew to be a firm-rooted yet arrogant tree whose goal was to have its branches, when cut off, used to build the most secure treasure chests; to be used to build ships that would set sail on the deep oceans, taking the most powerful on its back; to be used to

build the throne for the most powerful ruler, to be endowed with priceless jewels and gems.

Years passed, and one by one, the trees around him were cut off and taken away for petty purposes. He boasted of the extravagant ways he would be used. One day, the time for him too came. Much to his dismay, he was cut down brutally by a group of men. His majestic branches were chopped and separated.

A part of him was soon sold to a local carpenter, who had his pieces made into a manger for animal feed. Another part of him was used to build a small fishing boat and sent to the seashore. The remaining scraps left of him were set aside for the time being.

He—the one who imagined himself in the royal treasury, on powerful waters, and as the throne graced by rulers—now found himself as a manger: a place where animals slept, cast aside in the corner of a shabby stable. As a boat that collected

and caught fish, the scent of raw fish made him gag, yet he was helpless, left to be worn down by the salty shores, and a part of him discarded to the side, forgotten perhaps over time.

Fate indeed had its own ways. Years later, one night, a family left with no choice came to the manger. The woman was about to give birth, and indeed, before dawn broke, inside him lay a newborn baby. Angels sang, and a bright star shone in the sky. Little did he know that the Son of God had chosen the manger to lie in for the first time.

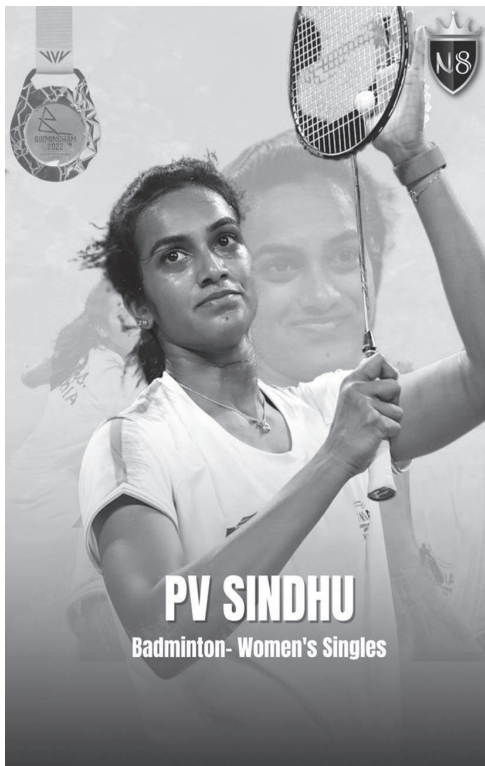
A few more years passed, and one day, a man followed by a great multitude sat on the boat by the seashore. He spoke to those seated on the ground. He healed the sick. His words were spoken with authority. The heavens opened at His words; he then realised the

Messiah had started His public life upon him.

A few years later, the discarded pieces were used and made into a cross. That cross was used for a man who was beaten and paraded through the town. Finally, they stopped and had him hung by nails onto the cross. He realised that he, who wanted to be the throne for the most powerful ruler, was the one chosen to have the Saviour of mankind laid upon him. He, who wanted to take the mighty across the seas had the mightiest of them all on him. He had the greatest treasure of mankind born on him.

Now, as the body was lowered from him, he finally realised he was what he was meant to be—if not better. He couldn't be what he had wished for, but ultimately, he became something he would have never dared to hope for.

POINTS TO PONDER

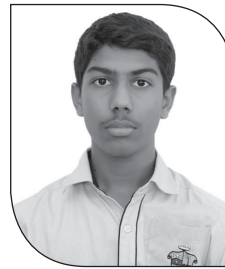
HERE'S THE THING ABOUT DREAMS. They don't come with fine print. They don't tell you about the 4 a.m. alarms. They don't tell you about driving 150 kilometers to train every day for 10 years straight. They don't tell you about missing parties, school trips, or even my own sister's wedding because of a tournament. Or the nights we cry quietly into our pillow, only to wake up the next day and pretend everything is fine. That's the part nobody claps for. That's the rent every dream demands.

People often ask me, "Sindhu, how do you stay motivated?" Let me tell you a secret: I don't. Not every day, not every week. But what I do is show up. Even on days I didn't feel like it... especially on the days I didn't feel like it. I want to say this to every graduate here today. You're not always going to feel inspired. You're not always going to feel strong. But if you show up, you're already ahead of most. Because the truth is this: dreams are free, but effort never is. And the rent, it's due every single day.

**P. V. Sindhu, FORMER BADMINTON WORLD CHAMPION,
IN HER SPEECH AT THE 16TH CONVOCATION CEREMONY AT
FLAME UNIVERSITY**

Source: READER'S DIGEST

The Mirror in the Dark

Chris DSouza
I PCBH

The surface ripples—slow, unsure,
The glass now breathing, slick and pure.
The thing behind it starts to rise:
A twisted grin, hollow eyes.

It whispers low; it knows your name.
It feeds on fear, it drinks your shame.
One step too close—you cannot flee.
The mirror's dark... but it's inside me.

Beneath the floor, the house hums low,
A whispering, endless, aching throb.
The walls breathe out ancient sighs,
And shadows crawl beneath your eyes.

A mirror hangs, its frame askew;
It watches you—you cannot view
The shifting shape beyond the glass,
A thing that knows you'll never pass.

It waits for night to claim the room,
To steal the light and thicken gloom.
And when the dark begins to swell,
It calls to you—a muted yell.

Your hand moves forward; you can't stop,
Drawn to the glass, about to drop.
A coldness stabs through every vein,
Yet still your fingers there remain.

Can A Word Be Its Own Opposite?

Yes! There are actually dozens of examples. They are called contronyms—words that are their own antonyms, depending on usage.

Here are a few for starters:

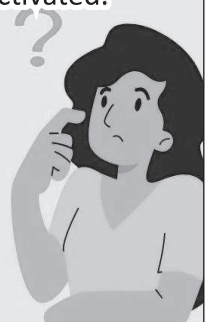
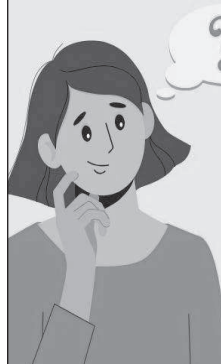
Dust can mean 'to add fine particles' or 'to remove fine particles'

Left can mean both 'remaining' and 'departed.'

Off can mean both 'activated' (as an alarm) and 'deactivated.'

Oversight means both 'watchful care' and 'an inadvertent error?'

Screen can mean both 'to show' and 'to hide.'

You Wake Up As The Last Human, But The World Seems Normal

It was a bright Sunday morning when I woke up from a deep slumber, excited to enjoy my day off. I brushed my teeth and finished my daily routine before heading downstairs for breakfast. The house felt unusually silent. Normally, my mother would be washing dishes or ranting about my siblings, but that day, I heard nothing.

The kitchen was empty. The dishes were untouched, clothes lay in the washing machine, and everything seemed normal—except there was no one at home. I wasn't too surprised, as my parents sometimes left early for work. I got dressed for school and stepped outside, but something felt wrong. There wasn't a single vehicle on the road, which was strange because it was usually peak hour.

When I reached school, I found myself standing alone in the long corridor. There were no children running around, no girls gossiping near the lockers, and no teachers scolding students. In fact, there was absolutely no one except me. It took me a while to adjust to the eerie silence. Just as I was about to leave my classroom, I noticed a suspicious blue chest placed on a table in the last row. Being a curious teenager, I walked closer and opened it—unaware of the mystery that was

about to unfold.

The chest glowed brightly in the empty, depressing classroom. Inside it, I found a scroll. On closer inspection, it turned out to be a map. Written on it were the words: "The Treasure Hunt."

The map showed three destinations—the school ground, the cafeteria, and finally, the principal's chamber. I thought someone was playing a prank on me, but it didn't seem likely that anyone would go this far.

As soon as I stepped away from the chest, I was suddenly teleported to the school ground. It looked completely different. The ground that once echoed with laughter and games now had a creepy house standing in the middle—something I didn't remember ever seeing before. With no other choice, I walked toward the house, hoping to find someone who could explain what was happening.

Inside, the floor creaked with every step, sending chills down my spine. Soon, I noticed something glowing. I walked towards it and found a gem. That's when it struck me—I had

Tanisha Shetty
I HEPP

to find three gems to bring everything back to normal.

Next, I was teleported to the cafeteria, where I had to run for my life from flesh-eating burgers! Somehow, I managed to grab the second gem. Then, I was transported to the principal's chamber, which now looked like a dungeon. Bones lay scattered in the corners, spider webs covered the walls, and a pungent smell filled the air. I searched desperately for the third gem but found nothing. Just then, I noticed a paper that read: "Find the blue chest."

I rushed back to my classroom and found the chest—but this time, it was surrounded by terrifying creatures with red eyes, bloody smiles, and tall, dark figures. I tried to move quietly, but unfortunately, one of the creatures grabbed me.

My life flashed before my eyes.

With a loud scream, I woke up staring at my computer screen. It was glowing, showing the game I had been playing the previous night:

"The Treasure Hunt."

Strands of Time

Simin Anifa
II PCMB

You began
on a newborn's head,
soft as her breath,
holding no memory.

In childhood,
you grew wild, tangled with laughter,
and were gently tamed
by the patient comb.

Youth gave you fire—
styled to be admired.
You curled, you straightened,
dyed, brightened.

Adulthood slowed you;
you learned to obey.
Routine taught you
to stay your way.

At last, you let go—
a soft, steady flow,
falling like rain,
like petals in pain.

A Robot Knocks on My Door and Calls Me Commander

**Hafsa Shaziya
I CSBA**

I had always wished, I had someone who could do all my work, while I ruled over them. Since I was not rich enough to appoint workers or labourers, this remained only a dream. Being extremely lazy, I usually woke up at 12:30 p.m.

One fine day, as usual, I was asleep. It was just 12 o'clock when I heard my doorbell ring. I assumed it was the milkman and ignored it. A few seconds later, someone started knocking continuously. Irritated by the noise, I finally got out of bed and went to see who it was.

As I opened the door, I felt as if Iron Man himself was standing in front of me. My mouth remained open for a few seconds. The figure looked like it was made of iron, with glowing blue eyes and a human-like face but a mechanical body. I was shocked when it spoke. It called me Commander and asked me to assign it any task.

I was overjoyed. It felt like my long-cherished dream had come true. I named it Shazz, inspired by my own name, Shaziya. Shazz did everything for me. It even replaced my mother's role in my life, preparing my favourite dishes—mostly junk food. It completed all my assignments and homework, wrote notes for me and nine of my friends, and even suggested brilliant ideas for my dressing sense.

As Shazz gradually took over my responsibilities, I became lazier. I started gaining weight. When lecturers asked

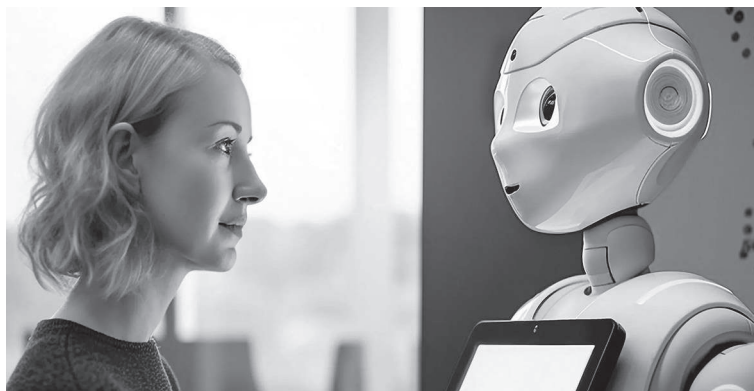
questions, I could not answer. I became introverted and lost confidence in speaking to people. I felt like I was human only in name, but in reality, I had become an idle and indolent person.

I lost all my friends because they knew what I was doing was wrong. When they tried to correct me, I argued with them, and our bond slowly broke. I stopped attending family functions and barely spoke to anyone. My mother was deeply disappointed in me.

One day, as usual, I woke up at 12:30 and checked my phone. To my surprise, I saw a message from my crush—a person I had liked since the 5th standard. The message read, "I have a job offer for you." I was stunned. I had always dreamed of working in his company and meeting him.

I immediately ordered Shazz to select a dress and iron it while I went to the bathroom. Something went wrong. When I asked Shazz to iron my dress, it tore it apart. Panicking, I chose another dress, though it was not ironed. Then I asked Shazz to comb my hair—but it cut my hair instead!

I raised my hand to scold Shazz, but suddenly it collapsed on the floor, shouting, "Virus attack! Virus attack!" Everything was ruined. At that moment, I realised my mistake.

Suddenly, I heard my mother calling, “Shaziya, Shaziya, wake up dear!”

I woke up and felt relieved—it was only a dream. Feeling grateful, I went to the dining table for breakfast. Just then, I heard a knock

on the door. I went to check, and to my shock, I saw the same robot standing there. It looked at me and asked, “What shall I do for you, Commander? Remembering my dream, I quietly closed the door and ignored the robot.

Imagine A World Where Everyone Can See Your Thoughts Floating Above Your Head

A world where everyone can see my thoughts floating above my head—ahh! It sounds pretty strange. But guess what? It is also interesting. I find it strange because there would be no personal space in such a world, not even in my dreams. Uff! I would definitely not want this situation in my life.

At the same time, it sounds interesting because, I would be able to wash all the negativity away from my head. If this were actually true, I would choose to be very positive so that the people around me could feel the light of positivity. I would fill my mind with positive thoughts, the happiest moments, motivational quotes, and lastly, the greatest reason for my happiness—family.

I would spread the light of joy all around the world through my precious thoughts. If a negative thought struck my mind, I would lock myself in a room and

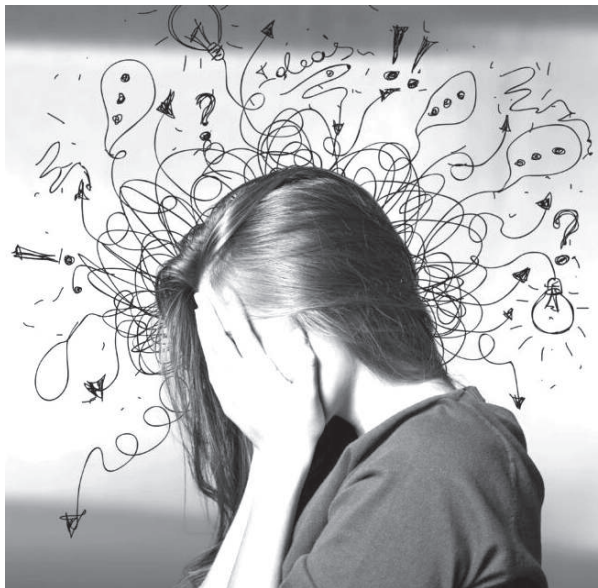
cleanse my mind with uplifting thoughts. I would take the initiative to keep the people around me upbeat, especially when they are near me. I would remain confident within myself so that my thoughts are motivating enough to inspire others.

I would not let this opportunity go to waste, as I could enlighten the world with optimistic thoughts. I would console a sad and devastated person, and motivate a demoralised one through my thoughts alone. Whenever I felt low, I would lock myself away to find some personal space and cheer myself up.

In some way, I also find it funny to imagine communication without uttering a single word. Lastly, although I would never want this to happen, if it ever did, I would try my best to make the world a better place through my thoughts. I would turn my affirmative thoughts into a book of peace and motivation—a masterpiece of my own.

Almaaz Kauser
I PCMB

My Memory Was Switched with a Stranger

The story begins on a street near the market. I had gone there in the evening to buy fruits and vegetables. After finishing my shopping, I started walking back home, as my house was a little far from the market. While walking, my mother called me on the phone. My phone was in my pocket, and both my hands were full with plastic bags.

I kept the bags down to take my phone out when suddenly a man came running and accidentally pushed me. He did not stop and soon disappeared into the crowd.

After that, my mother called me again and asked me to buy fish. So, I went to the fish market. On my way, I started imagining myself dancing on the streets, with flower petals falling on me and everyone dancing along with me. Suddenly, I came out of my imaginary world when I reached the fish market.

After buying the fish, I started imagining again. This time, I was thinking about how my mother had given me money to buy fruits, vegetables, and fish, and a little money was still left. I decided that I would buy an ice cream for myself. I also thought about how we would enjoy delicious fish curry at night, cooked by my mother. She cooks very well, and I was excited to have dinner with my parents.

Suddenly, a boy crashed into me, and we both fell down. I shouted at him angrily, asking if he could not see while walking. But when I looked at him closely, I realized that he was the same person who had pushed me earlier on the street. He looked very hurried and nervous. Before I could question him, my head began to ring, and I fainted.

When I regained consciousness, I found

myself lying on a hospital bed. Before I could ask anyone what had happened, everyone had left the room. I closed my eyes and tried to remember everything. But strangely, I could only remember stealing money from a bank and planning my escape. Shocked, I suddenly opened my eyes, confused about what was happening to me.

Pragati Khadka
I HEPP

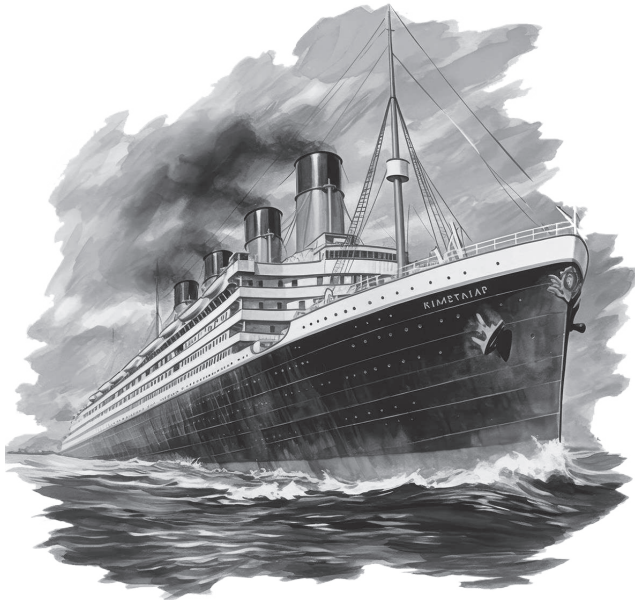
I went home and told everything to my mother and my friends, but they all behaved as if nothing was wrong. That night, while having dinner, my mind was filled only with thoughts of money, banks, and the police. Feeling disturbed, I went to bed early.

The next morning, while going to college, I met the same boy again. Determined to find answers, I approached him and told him everything. To my surprise, he said he was also experiencing strange memories. We then realized that our memories had been exchanged when we crashed into each other the previous day.

He confessed that he was a robber and begged me not to inform the police about his plans. But I could not support wrongdoing. I went straight to the police station and revealed everything I knew. The robber was arrested; he confessed to his crime, and thus justice was served. Soon after that incident, my original memories returned.

In the end, I felt relieved and happy that I had chosen the right path.

Titanic of Life

Ameena Shoaib
I BEBA

I was confident as always and on my way.
Created a strong ship, but on a blind way.
Went fast and steady and didn't look back.
The mistake I made was the warning left behind.

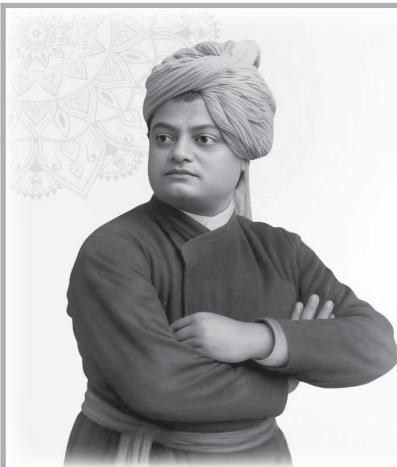
The captain is me;
the boarders my mates.
The icebergs were my problems
I crashed on the way.
Some icebergs are small;
some are big.

Until the largest iceberg struck my ship.
All my hopes sank in the sea.
My dreams, beneath the coral reef,
dissolved into the salty sea.

There came a boat to rescue me.
The old Titanic of mine faded in the sea;
only the memories left behind with me.

This time, a better ship I will make—
more wise and careful I will be then.

Remember my icebergs—
I will come back.
With a greater ship,
I will face you back.

Beautiful Explanation by Swami Vivekananda on 'Association'

Explaining the meaning of 'Association'. He said: "The rain drop from the sky: If it is caught in the hands, it is pure enough for drinking. If it falls in a gutter, its value drops so much that it can't be used even for washing the feet. If it falls on a hot surface, it perishes. If it falls on a lotus leaf, it shines like a pearl and finally, if it falls on an oyster, it becomes a pearl. The drop is the same, but its existence & worth depend on whom it associates with."

Always be associated with people who are good at heart.

Lights, Camera, Action!

...And action!

A flash of colour pops across the screen. It's a wild flurry of shades—pink, purple, blue, green. It's blotchy at first, then slowly starts to take shape.

It's... a classroom.

A tiny girl sits at one of the desks. She is answering all the questions, though not quite correctly. The classroom walls are decorated with art made by kindergarteners—flowers, shapes, and cute little abstractions. Some of them are hers.

The scene shifts.

It's a child's room, with coloured bedspreads and a small study table. The closet is covered in stickers. The same girl, a bit older now, sits at her desk, drawing. It is her favourite thing in the world.

The scene shifts again.

The director steps into the frame. She is feeding the girl her dinner. The director is her mother. They chat happily. The girl's smile lights up the stars. She is happy here, in this little house—her own slice of heaven.

The mother shifts her hair to hide a black eye.

Her daughter is too young to notice.

Look... the colours are changing again!

The girl is older now—about ten, perhaps. Wait... this trailer has a new character! The girl is playing with her little sister. They make up elaborate stories for their stuffed toys—the dog used to be a chef who ran his own restaurant, the brown bear was a doctor, and the little

white kitten was an actress. They play for hours, lost in their own imaginary world.

A few years pass.

The girl is now fifteen. Her room has changed a lot, but the closet with stickers still stands. She will always love it. She studies well to make her mother happy. Her sister wants to be like her. She laughs with stars in her eyes, and her heart holds a thousand words of endearment for the world.

The scene shifts again.

The colours are still blotchy, but when they finally settle, a most beautiful image forms. The girl holds her dream degree in her hands. There are tears in her eyes. Her mother and sister watch from the audience—eyes misty, hearts full.

Her beloved closet now sits in her sister's bedroom. The stickers have peeled, but they still hold on.

So does she.

The scene shifts for the last time.

The colours are blurry; they haven't quite settled—the future is unpredictable, you see. Flashes of laughter and tears flicker across the screen. The girl is evidently living a full, happy life. She pats her dog fondly on the head. He is named after the old chef toy dog from her childhood.

She lives in a cozy apartment in the city of her dreams. Her mother is proud of her. She works honestly and lives fully.

Here, she realises, is where she truly feels at home.

The scene ends.

The ending credits roll.

**Prapthi Bhat
II PCMB**

A Personal Experience That Changed My Perspective of Life

**Diya Dechamma
II CEBA**

There will be at least one moment in your life that makes you regret your past—one moment that forces you to confront the consequences of your actions. For me, that moment came when I became a part of Nandini's life.

This incident took place two months ago, when Nandini joined the Agnes Company as a Sales Manager. She was extremely precise about her work—always punctual and disciplined. But on November 12th, it felt as though the world was coming to an end. When I entered my department, her cubicle was empty. Though the world wouldn't actually end, her absence was unusual.

I informed our Managing Director, Prateek. He shrugged it off, saying she might be on leave, and I agreed. That was the worst mistake.

After two days, I noticed that Nandini still hadn't returned, nor had she applied for long leave. She was a mysterious person—no one in the office truly knew her background. Concerned, I decided to pay her a visit.

How did I know her address, you ask? Good question. When she had just joined the company, I once saw her standing near her punctured car. I offered her a ride, and that's how I remembered her house.

Now, I sat in my car outside her house, battling with my thoughts—whether to go in or not. Finally, I stepped out and rang the bell twice. To my shock, the door was slightly open, but the lights inside were off.

Using my phone's flashlight, I stepped in, searching for the switch. The moment I flipped on the switch, I let out a blood-curdling scream. In front of me was a pool of blood—thick and bright red.

I immediately called 100. When the police arrived, I was interrogated and asked about my whereabouts. It was past midnight when I reached home. The silence was unbearable, and I didn't want to be alone—though I had no choice. I decided to take a hot shower to calm myself. As I turned on the tap, I realised it wasn't water—it was blood. I screamed and stepped back, only to see myself in the mirror, covered in blood. When I turned the tap on again, it was just water. That's when I knew something was terribly wrong.

The next morning, I woke up still shaken. I heard a knock. When I looked through the window, I saw police officers around my colony.

I knew what was coming. I was handcuffed and taken to jail.

The police had found evidence that directly incriminated me. I tried to convince them of my innocence, but they refused to listen. I applied for bail because I had organised a charity run that day to support cancer patients—an event I had been conducting for five years in the name of my friend Siya, who had died of breast cancer.

When I was shown the evidence, I was certain it was fabricated. I had never harmed Nandini. In fact, I had never even entered her house. Then how did they find evidence against me?

Due to lack of concrete proof, I was granted bail. My face was all over the news, so I hid from the public. But I knew I had to prove my innocence. I took a risky step—I returned to Nandini’s house now sealed with police tape. Inside, I found a photograph of myself with my face scratched out and drops of blood splattered over it. Suddenly, my phone rang. When I answered, there was only a ghostly silence. I knew what I had to do. I searched every corner until only one room remained—the basement. It was pitch dark. As I turned on the light, I

froze. The walls were covered with pictures of Siya—my friend who had died of cancer—and standing beside her in many photos was Nandini. Before I could react, the door slammed shut. I turned around to see Nandini—alive. That’s when I realised the truth. She resembled Siya because she was her younger sister—the same girl I had bullied mercilessly, pushing her to take her own life. Guilt consumed me.

Now, this was no longer about innocence. It was a battle between a sister seeking justice and a person haunted by his own sins.

The story doesn’t end here.

The chapter merely changes—

Where I will either be the murderer...or the murdered, a question that still remains to be answered.

Why English is so hard to learn

YOU think English is easy? Check out the following.

1. The bandage was wound around the wound.
2. The farm was cultivated to produce produce.
3. The dump was so full that the workers had to refuse more refuse.
4. We must polish the Polish furniture shown at the store.
5. He could lead if he would get the lead out.
6. The soldier decided to desert his tasty dessert in the desert.
7. Since there is no time like the present, he thought it was time to present the present to his girlfriend.
8. A bass was painted on the head of the bass drum.
9. When shot at, the dove dove into the bushes.
10. I did not object to the object which he showed me.
11. The insurance was invalid for the invalid in his hospital bed.

12. There was a row among the oarsmen about who would row.
13. They were too close to the door to close it.
14. The buck does funny things when the does (females) are present.
15. A seamstress and a sewer fell down into a sewer line.
16. To help with planting, the farmer taught his sow to sow.
17. The wind was too strong to wind the sail around the mast.
18. Upon seeing the tear in her painting she shed a tear.
19. I had to subject the subject to a series of tests.
20. How can I intimate this to my most intimate friend?

Heteronyms

These are brilliant. Homonyms or homographs are words of like spelling, but with more than one meaning and sound.

When pronounced differently, they are known as heteronyms. *Source: Marlene Davis, Internet*

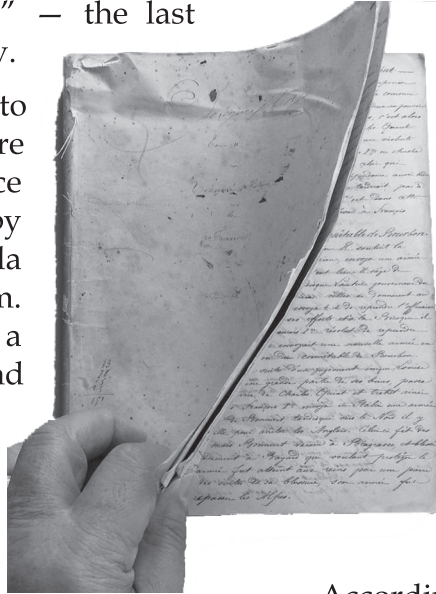
I Found a Diary from the Year 1706

**Gowthami R
II PCMB**

“Tomorrow will be the most memorable day of my life” – the last sentence written in the diary.

I had recently moved to France, to the house where my ancestors had once lived in. As a researcher by profession, exploring this villa had always been my dream. The place was no less than a graveyard—silent, eerie, and forgotten by time. Gaining access to it itself felt like the greatest achievement of my life.

I began my work one afternoon after doing some basic cleaning. Contrary to my expectations, the work was extremely boring. Two days passed, and my interest levels dropped drastically. Unlike other researchers, I gave up rather quickly. The villa was old and broken; shattered pieces of glass lay everywhere, irritating and unsettling me. Just as I decided to leave, my eyes fell upon a strange-looking box.

Royal, expensive, interesting, and mysterious—these were the words that instantly crossed my mind. Curiosity took over. I wanted to open it, but it had an ancient lock, which I broke easily using a stone. Inside were books, weird charms, and rusted objects that looked unhygienic and absurd. Still, I opened the books, cleaned them, and sat down to read. None of them seemed useful. What more could I expect from my ancestors?

That was when my eyes caught an old

diary. Its pages were fragile, barely readable, yet I could not bring myself to leave. The year 1706 stood out clearly.

The words were faint and unclear – understandable, considering it was nearly 300 years old (my maths isn't great anyway). But I was shaken when I grasped the meaning.

“The cure to any medical ailment—the antidote to chickenpox, cancer—is finally in my hands.”

This sentence struck me deeply. According to the diary, the entire power of medical science—the control over life itself—was in his hands. Was this true? Who did this diary belong to? If science had already discovered these cures centuries ago, why are we still struggling today?

I began my research. It took me nearly a month to completely decode the diary. The scientist mentioned was overjoyed to present his discovery to the world—but history recorded that he died in 1702. Robert Steven, a well-known scientist, was said to have committed suicide.

But why would he end his life after such a monumental achievement?

There was no mention of this theory anywhere in history. Why was it suppressed? Did powerful figures in the medical industry never want such a cure to be revealed? The answer seemed to lie in his final sentence. He

wanted to live and be celebrated – but instead, he was murdered.

After all, why would the medical world want people to possess a complete cure? If such knowledge was released, hospitals would not be flourishing on every street corner today. This was his achievement – buried deliberately.

Now, in the present situation, if I were to reveal this truth to the world, what would happen to me? Would I be killed too? Would I

become another victim of the powerful and cruel side of society? Science may be progressing – but is it truly for humanity, or merely to fill pockets? What should my next step be? Will mankind ever benefit from the information I now possess? Can we become immortal? This feels like unraveling a conspiracy that was never meant to be solved.

(Stay tuned for the answers.)

(Was cancer even known at that time?)

Part 2 coming soon.

The Silenced Inner Child

Those were the days when our smiles were real,
Our dreams and imaginations vivid and surreal.
Laughing and playing beneath the yellow sun,
Those moments were truly filled with joy and fun.

We were not ashamed to show our tears,
Nor afraid to face our fears.
Oh, how I wish to return to those days,
And escape this familiar, gloomy haze.

Of the future, we had nothing to fear,
Back then, when life felt precious and dear.
Almost every day was colourful and bright,
Life was a canvas bathed in warm, gentle light.

Yet somewhere within us still lives that child,
Whose heart and dreams were once so wild.

Our minds were clear and our hearts were free,
As we rested beneath a cool, shady tree.
We spoke our minds and hid nothing,
Sharing with our loved ones almost everything.

Wilena Lewis
1 BEBA

The Mind-Altering Experiment

Some of you might enjoy reading detective thrillers, while some might not. This is my story—a mysterious tale that unfolded during my college life.

It all began with my expectations of college after high school. I moved to a faraway place where I knew no one. My life felt unpredictable, filled with nervousness and excitement about a new beginning. My first day at college went well, or at least that's how I saw it. You can probably imagine how a first day in college feels. I made new friends, discovered a new chapter of life, met many people, spoke to them, and learned about the place. Everything seemed normal—until a strange incident occurred.

The first few days of college were pleasant. However, one day I began to feel that someone was watching me from the shadows. I dismissed it as a prank and chose not to overthink it. But after a few days, I noticed something unusual. The people around me—my friends and even others in college—started behaving oddly. They seemed like different people. This continued for several days, and soon curiosity got the better of me. I decided to uncover the truth behind these strange happenings.

I began observing everyone closely—their behaviour and habits—but I couldn't pinpoint what was wrong. So, I started following them and soon realised that they behaved strangely only inside the college campus. To understand this better, I began collecting information about people who had recently visited or joined the college. While digging through this information, I found a suspicious lead.

I came across information about a scientist who had been researching a drug that could confuse the human mind. He had visited the college just a day before these strange incidents

began. Since I didn't have enough evidence, I approached a friend I had recently met when I got lost on my way back to the hostel.

Parubee Kemprai
I PCME

She agreed to help and collected information about the scientist. Two days later, she returned with details about him—his address, background, and recent experiments. I discovered that he was developing a drug that could confuse people's minds for three hours. The drug couldn't be consumed directly; it had to be taken through another source.

This led me to suspect that the people in the college were unknowingly consuming it. The only possible source I could think of was the drinking water supplied on campus. I collected a water sample and asked my friend to send it to a laboratory for testing.

When the lab report arrived, my suspicion was confirmed. The scientist had mixed the drug into the college's water supply. That explained everyone's strange behaviour. I immediately warned my friends and asked them not to drink the college water.

While we were planning our next move, the scientist came to know about our investigation. Shockingly, he learned this through one of my friends. She betrayed us because the scientist was her relative.

Now that he knew about us, we had to act carefully. We approached the college authorities and the police with all the evidence we had gathered. They were shocked.

Together, we decided to trap the scientist by inviting him to the college to deliver a talk to students about his life experiences.

A week later, the day arrived. Unaware of the trap, the scientist entered the campus. As soon as he did, the police arrested him and took him for interrogation. During questioning, he revealed his plan to use the drug to control the entire city. Thanks to our early suspicion and

courage, his nefarious plans were sabotaged.

This was one of the most thrilling experiences of my life—a moment driven by curiosity, courage, and determination that led to an important discovery. ■

She Waits Where the Stars Begin

She stood where the river slowed its song,
where time forgot what's right or wrong.
Her eyes held stars that hadn't burned,
and dreams that never once returned.

He found her there—in quiet bloom,
a woman wrapped in dusk and perfume;
not of flowers bought or pressed,
but wild ones—soft, untamed, and blessed.

She spoke like sleep in summer air,
not loud, but warm and always there.
And though life pulled his world apart,
she sewed it whole inside her heart.

They kissed beneath a sky undone,
where death was just the setting sun.
And in her arms, he learned at last
not all good things are meant to pass.

Time moved, but left their corner still,
a place where love bends light and will.
And though he walks alone by day,
she waits where stars don't fade away.

Elisha Fernandes
II BSBA

Jokes

1. We don't fear exams; we fear unexpected questions.
2. Revision before exams is magical—you discover chapters you never met before.
3. The bell rings on time; students arrive from different time zones.
4. Attendance is a number that decides your future more than your marks.
5. Gravity is the most honest force—no matter who you are, it pulls you down to reality.
6. The question paper is always simple; the answers are just hiding.

Compiled by :
Adline Jerin
I PCME

You Get to Swap Lives with One of Your Teachers

**Nishkala Dhathri
I SEBA**

The day started out as usual. Mr Sharma walked in with his hair neatly parted to the side. The air conditioners in the computer lab mirrored Mr Sharma's demeanour—calm and composed. He kept aside his books and began teaching us some basic concepts which, apparently, we couldn't complete our course without.

For a normal student, a teacher is just someone who walks into the classroom, gives important notes, explains concepts, and then leaves. But not for me. I was never that kind of student. I often reflected on the fact that my teachers, too, had personal lives, and I wondered what they were like back at home.

As I got lost in my thoughts, I felt a tap on my shoulder.

"Are you okay?" Mr Sharma stood beside me, looking concerned. He probably thought I was going to have another episode.

"Yes, sir, I'm doing okay," I replied in a steady tone.

"You know, Dianne," he said gently, "it's good to let out your feelings now and then. Keeping them bottled up doesn't help."

I smiled softly and nodded.

As he turned away, my smile faded. Please. As if it were that easy—to let feelings out without being judged. And the worst part? People begin to recognise you as nothing more than a mess of random emotions.

I noticed how Mr Sharma continued teaching as though it were no big deal at all, as if standing in front of eighty-one students was something he had been doing since childhood. If I were ever put in a situation like that, I would probably start crying on the spot.

The bell eventually rang. As I was about to

leave the classroom, Mr Sharma called me to his desk.

"Dianne," he said seriously.

"Yes, sir? Is something wrong?"

He pursed his lips. "Yes."

My heart began to race.

"You are allowed to express whatever you feel," he continued. "I always say this is the one class where you can show your true selves. Now, we don't want a repetition of last time's... err..." He hesitated.

I pushed down the flashbacks and replied quickly, "Sir, please don't worry. I appreciate your concern, but I'm completely fine. Thank you."

I was sure he would bring up the incident if I stayed any longer, and I needed no reminder of that day.

When I reached home, I searched for his user ID on social media, which he had generously shared with us on the very first day.

"I want you all to treat me as one of your friends," he had said confidently. "After all, you're not children—you're eighteen!"

Lying on my bed, I scrolled through the reels he had posted of himself delivering speeches in public. Isn't it strange—an eighteen-year-old girl envying her own teacher? I suffered from anxiety.

I switched off my phone and rested my palms on my abdomen.

If only, I had the confidence to be like Mr Sharma. If it weren't for my anxiety, maybe I could have conversations without overthinking every sentence, I thought, as sleep overtook me.

The next morning, our class was informed that sir would not be coming to college for a month, as his family needed him. A few of us decided to visit him.

When we reached his house, I was confronted with one of the saddest scenes I had ever witnessed. His wife was bedridden, and his child sat crying beside her. Later, I learned

that she had been ill for a long time. That day, I realised something important.

If Mr Sharma could face life with such silent pain and still stand before us with strength and calm, then surely I could face my own worries—small as they were.

Thank you, Mr Sharma.

I am now truly, truly better.

A Mirror Starts Talking Back But It's Not Your Reflection

Once upon a time, there lived a girl named Riana. She loved herself excessively and was extremely vain, as she considered herself very beautiful. Because of her stunning looks, she was often mean and rude to others. She constantly criticised people for their lack of looks, style, and appearance. Thus, Riana was a very unfriendly girl who frequently bullied others.

One thing she loved the most was admiring herself in the mirror. As her sister was more gorgeous than her, Riana was very jealous of her. She would praise herself while speaking badly about her sister to others.

One day, while Riana was admiring herself in the mirror, something strange happened. Suddenly, the mirror started speaking—but it was not her reflection. She stood still for a few moments, shocked and frightened. She looked carefully into the mirror and saw a different face staring back at her. Terrified, she stepped back.

The mirror then began to show her scenes from another life. In those scenes, Riana saw

herself being disrespected, bullied, and treated cruelly by others. She appeared helpless and lonely. In one scene, she was sitting at home watching television when her sister

snatched the remote from her hand and told her that she was not worthy of touching anything because of her ugliness. Seeing this, Riana burst into tears and begged the mirror to stop showing her these scenes.

The mirror then spoke gently, "Riana, today you have seen the truth. You were doing the same things to your sister, your friends, and others. You believed that no one was beautiful except you. You disrespected people and bullied them. Remember, everyone is beautiful in their own way. Each person has their own personality, style, and charm. Never judge people by their appearance. Judge them by their talent and the goodness of their heart."

Riana realised her mistake and said,

"I understand now. I was wrong. I treated others badly and humiliated them. Thank you for helping me realise my mistake."

From that day onwards, Riana changed her behaviour and treated everyone with kindness and respect.

Riana Crasta
I PCBH

Artistique

As Agnesians, we are taught not only to excel in academics, but also to present ourselves well. Hence, the institution has introduced “Artistique – a Certificate Course in Self-Grooming” as part of our syllabus, alongside our academics. These past two years have helped us understand the importance of personal grooming alongside our academic pursuits.

Mrs Preethi Dsouza, or as we call her – “Artistique ma’am”, was an instrumental figure in guiding us throughout the course. Through her constant support, patience, and practical guidance, she helped us understand the significance of grooming, confidence, and positive self-presentation. Her sessions were informative and engaging, enabling us to apply these learnings in our daily academic and personal lives.

Over the span of two years, I learnt different hairstyling techniques such as how to straighten and curl our hair, step-by-step makeup techniques, skincare methods, and how to drape a saree.

Throughout the course, we didn’t feel as if we were in a classroom. We were given notes and also took part in practicals where ma’am would ask us to demonstrate and explain what we had learnt. The classes were interactive, practical, and enjoyable, which made learning more effective and motivated us to participate enthusiastically in every class.

On Thursday, 18 December 2025, a certificate distribution event was held, where the outgoing Arts students of the batch 2024–2026 received their course completion certificates. The dignitaries present on the occasion were our Principal, Sr Norine Dsouza AC; Vice Principal, Sr Janet

**Shamita Rao
II HEPP**

Sequeira AC; Mrs Jyothi Pinto and Mrs Olivia Patrao from the Department of Humanities; and Mrs Preethi herself. The event was very smooth and flawless. It made us reminisce about the fun and good times we had during the course, and it served as a fitting conclusion to a meaningful and enriching learning experience.

The ceremony marked the successful completion of the course and left us with a sense of gratitude, accomplishment, and fond memories of the journey we shared together as a class.

Review of the Book *Life's Amazing Secrets: How to Find Balance and Purpose in Life* by Gaur Gopal Das

Gaur Gopal Das, the author of *Life's Amazing Secrets*, is a senior monk associated with ISKCON, Mumbai. In this book, he

jam. It is at this moment that Harry reveals the hidden turmoil beneath his outward success, including challenges in both his professional and personal life.

Mrs Shubhavani
Dept. of Computer Science

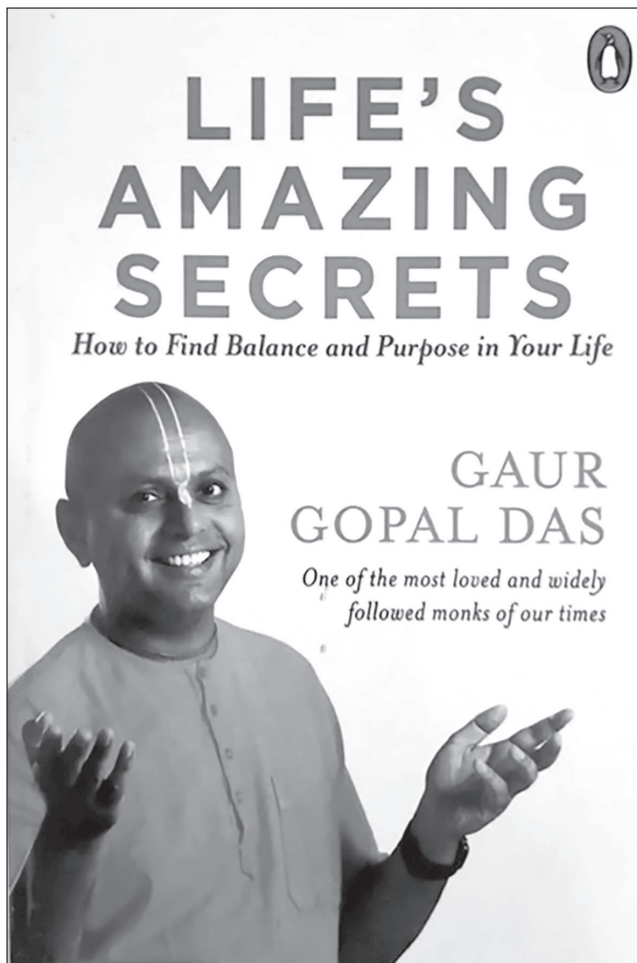
Rather than offering direct solutions, Gaur Gopal Das explains the “amazing secrets of life” by comparing life to a car supported by four wheels. These four wheels symbolize personal life, relationships, work life, and social contribution. The author skillfully engages readers through relatable anecdotes and subtle humor, making complex philosophical ideas easy to understand.

Wheel 1: Personal Life

The author emphasizes the importance of gratitude in one’s personal life. He encourages recognizing the good in others, remembering their contributions, and reciprocating through actions. He suggests maintaining a gratitude log to record the names of people one feels thankful for. Additionally, he highlights the significance of spiritual practices such as meditation, describing them as essential means of connecting with God and achieving inner peace.

Wheel 2: Relationships

Drawing from his own experiences, the author explains how envy and uncontrolled ambition can lead to unhealthy competition and strained relationships. He advises acknowledging both the strengths and

presents profound life lessons through a simple yet engaging narrative. The story begins with a lunch invitation from his friend Harry, who appears to be living a perfect life—wealthy, successful, and happily married. However, during their return journey to the ashram in Harry’s luxurious car, they are caught in a traffic

weaknesses of others, while choosing to focus on their positive aspects and addressing shortcomings with sensitivity. He also introduces the idea of separating the individual from the incident, which helps in cultivating forgiveness and emotional maturity.

Wheel 3: Work Life

Through brief stories, the author conveys that healthy competition should be inward rather than outward. He stresses that true growth comes from competing with oneself and striving to become a better version of oneself, rather than comparing oneself with others

Wheel 4: Social Contribution

While discussing social contribution, Gaur Gopal Das explains that selfless service, or seva, brings genuine joy and nurtures true love for God. Serving others without expectation is presented as a vital aspect of a balanced and meaningful life.

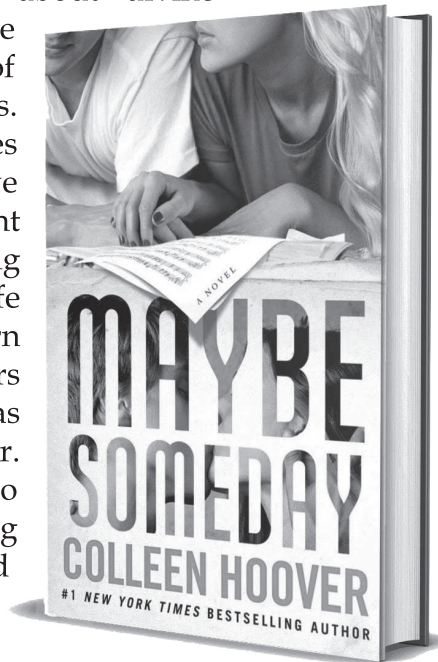
Towards the end of their conversation, Harry appears more convinced and at peace. He receives a call from the hospital informing him that he and his wife are expecting a child. Filled with gratitude and happiness, Harry thanks the monk and rushes to the hospital, ready to embrace a new beginning in his life.

“MAYBE SOMEDAY” by Colleen Hoover

“Maybe Someday” is not just a love story; it is a novel about divine timing, music, and the complicated beauty of human relationships. Colleen Hoover weaves a compelling narrative about Sydney, a bright and talented young woman whose life takes a painful turn when she discovers that her boyfriend has been cheating on her. With nowhere else to go, she ends up living with Ridge, her gifted neighbour who writes songs but cannot hear it because he is deaf.

As their friendship deepens through their shared passion for music, Sydney and Ridge are seen battling emotions they never expected. Ridge is already in a committed relationship,

while Sydney is still healing from heartbreak. The novel explores the idea that love, whether right or wrong can happen at any time. It also portrays the problems of deafness very sensitively. The unspoken emotions and the truth that music can speak louder than words is beautifully portrayed.

Colleen Hoover doesn't rush into romance; instead she unfolds the plot gently making the readers feel every emotion, every note, and every moment of frustration and hope. The novel brings out the theme that love can happen at anytime and can change everything in the right way. Though there were some hiccups along the way, Sydney and Ridge very beautifully emerge stronger and bring happiness not only to each other but also to their friends as well.

Pramila D'Souza
Dept. of English

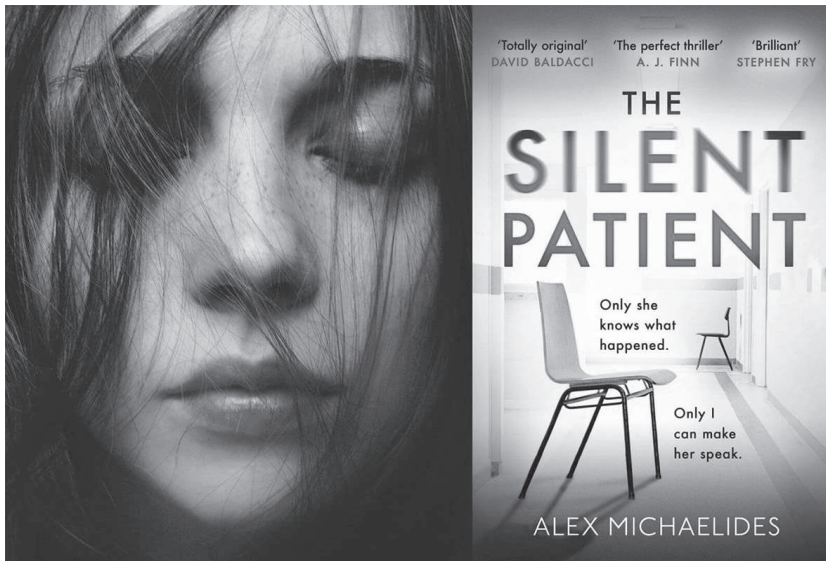
The Silent Patient - A book review

“The Silent Patient” is a psychological thriller written by Alex Michaelides that delves into human behaviour when subjected to unpleasant situations in life. Alex’s debut book explores how childhood trauma can impact adult life. The book deals with past trauma and the psychological trauma with vivid characterization and suspense-filled

Six years after the incident, a psychotherapist named Theo Faber arrives at the psychiatric facility, The Grove. His strong assertion “only I can make her speak” raises questions and makes the storyline interesting.

Sahana Rai
Dept. of Physics

storytelling. Though it is a work of fiction, it illuminates various emotional tolls that are reflected in the real world.

The story opens in the aftermath of a crime scene. Alicia Berenson, a renowned painter, has killed her husband Gabriel by shooting him five times in the head. After this horrific incident, she falls into an indefinite silence. The only way she communicates with the world is through her paintings. She paints a self-portrait and names it “Alcestis,” a character from Greek mythology who sacrificed herself for her husband. This raises several questions in the minds of readers: “Why did she kill her husband?” “What is the significance of shooting him five times?” “How can she compare herself to Alcestis?”

The novel has a dual narrative: Alicia’s voice emerges through her private journals, while Theo narrates the present-day attempt to break her silence. Michaelides masterfully uses these two perspectives to show how childhood trauma doesn't just stay in the past, but it acts as a blueprint for adult tragedy.

Through Alicia’s journals, readers can understand Alicia’s mental trauma which leads to her complete silence. Her father’s words “Alicia should have died instead of my wife in that car accident,” reflect Alicia’s detachment from the world. When she found Gabriel, she was finally getting the love she needed. But as events unfold, Gabriel’s infidelity comes to the fore.

On the other hand, Theo himself has had a troubled childhood laced with so much trauma and he could relate to Alicia. As Theo digs deeper, he uncovers a shocking connection that blurs the lines between his professional mission and his personal life.

With an unimaginable ending, the book is a page-turner and keeps readers glued to their seats. The story is sure to leave an indelible imprint on their hearts

ಅಂದಿನ ಮನೆಗಳು ಇಂದಿನಂತಿಲ್ಲ ಇಂದಿನ ಮನೆಗಳು ಅಂದಿನಂತಿಲ್ಲ

ಪೀಠಿಕೆ:

ಮನೆ ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ಕಟ್ಟಡವಲ್ಲ. ಅದು ಜೀವನದ ಒಂದು ಭಾಗ. ಹಲವಾರು ಜನರ ಕನಸು. ಹಲವಾರು ನೆನಪುಗಳ ಗೂಡು. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಮನೆಗಳ ಶೈಲಿ, ರೂಪ, ರಚನೆಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಕಾಲ ಬದಲಾದಂತೆ ಮನುಷ್ಯ ಬದಲಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಜೀವನ ಶೈಲಿ, ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗೇ ಮನೆಗಳೂ ಕೂಡ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಮನೆಗಳು ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ನಮ್ಮ ಮನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೇ. ಬೇರೆಯವರ ಮನೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೆಂದು ಭಾಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳ ಸಮಯ ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನ ಮನೆಗಳು ಇಂದಿನಂತಿಲ್ಲ, ಇಂದಿನ ಮನೆಗಳು ಅಂದಿನಂತಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಮಾತು ಕಾಲ(ದ) ಬದಲಾವಣೆಯ ಜೊತೆ, ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯ ವಿವರಣೆ:

ಅಂದಿನ ಮನೆಗಳು:

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳು ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಗೋಡೆ, ಕಬ್ಬಿಣ, ಮಣ್ಣಿನ ನೆಲ, ಹಂಚಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ ಇತ್ತು. ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಗಿಡಗಳು, ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿನ ದಿನನಿತ್ಯದ ಭಾಗವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯು

ಒಳಗಡೆ ತಂಪಿನ ವಾತಾವರಣ. ಮನೆಯ ಹೊರಗಡೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿ, ಮಕ್ಕಳು ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತ, ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಯರು ಹೊರಗಡೆ ಕೂತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ತಮ್ಮವರಂತೆ ಇದ್ದರು. ಹಬ್ಬ-ಹರಿದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತ ಸಹ ಬಾಳ್ವೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಗಳು ಸರಳವಾಗಿದ್ದರು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಅಡಿಪಾಯ ಹೊಂದಿತ್ತು.

ಅಮ್ಮಂದಿರು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳು ಒಲೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಕೂತು ಅಮ್ಮ ಮಾಡಿದ ಬಿಸಿ ಚಪಾತಿ, ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಊಟ ಮಾಡುವುದು. ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುವುದು ಆಗಿನ ವಿಶೇಷತೆ. ಯಾವುದೇ ಆಡಂಬರ ಇಲ್ಲದೆ ಸರಳ ಜೀವನ. ಆಗ ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬ. ಎಲ್ಲರೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ, ಒಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂತು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಟುಂಬ ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ, ನೋವು ನಲಿವುಗಳನ್ನು ಆಗಿನ ಮನೆಗಳು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ಇಂದಿನ ಮನೆಗಳು:

ಇಂದಿನ ಮನೆಗಳು, ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಕಾಂಕ್ರಿಟ್ ಗೋಡೆ, ಗಾಜುಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಲಾಗಿದೆ. ಬಹಳ ಸುಂದರ ವಿನ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮಹಡಿಗಳು, ಎತ್ತರ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿ, ಗಿಡಗಳು, ಮರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿ, ಗಿಡಗಳು, ಮರಗಳು ಯಾವುದು ಕಾಣಿಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಬಹಳಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳು ಅಣು ಕುಟುಂಬಗಳು. ಒಗಟ್ಟು, ಪ್ರೀತಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳು ಕಾಣಿಸಿಗುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಆಡಂಬರದ ಬದುಕು. ಮನೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದ್ದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವರು ಕಡಿಮೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಆಟವಾಡಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ನಾವಾಯಿತು ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವಾಯಿತು ಎನ್ನುವ ಕಾಲ.

ಮನೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಸಂಬಂಧಗಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾನವನ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಆಗಿನ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ ಇದ್ದರೆ, ಈಗಿನ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊರತೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ:

ಕಾಲ ಯಾವುದೇ ಆಗಿರಲಿ, ಮನೆ ಮನೆಯೇ, ಮನೆಗಳ ಶೈಲಿ ರಚನೆಗಳು ಬದಲಾಗಿರಬಹುದು ಆದರೆ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಮನೆಗಳು ಈಗ ಇರದೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಗಿನ ಒಗಟ್ಟು, ಪ್ರೀತಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಾವು ಈಗಿನ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಕಾಲ ಬದಲಾದರೂ ಪ್ರೀತಿ, ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆಚರಣೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ. ಒಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಾಳೋಣ. ನಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತ ಮನೆ ನಿರ್ಮಿಸೋಣ. "ಮನೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಸೇತುವೆ."

ಪ್ರೀತಾ
|| BEBA

ಅಪ್ಪ... ನಿನ್ನ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ವಂದನೆ

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯ ತ್ಯಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದೇ ಆದರೆ ತಂದೆ ಮಾಡುವ ತ್ಯಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆತ ಮಕ್ಕಳ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ.

ಅಪ್ಪ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿ ಮಗುವನ್ನು ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ 1 ತಿಂಗಳಿಂದ 9 ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಜೋಪಾನದಿಂದ ಹೊತ್ತು ಸಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ತಂದೆ ಆ ಮಗುವಿನ ಭೂ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆ ಮಗುವಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವನದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಆತ ಮಾಡಿದ ತ್ಯಾಗಗಳೆಷ್ಟೆಂದು ಅರಿಯಲಾಗದು. ಆ ಮಗುವಿನ ಪಾದವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಗುವಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯ ಹಿಂದೆ ಆತನ ಹೆಜ್ಜೆಯು ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ತಪ್ಪು ದಾರಿ ಸೇರದಂತೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಮಗುವಿನ ಹುಟ್ಟು ಆತನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಆನಂದ ಅದು ಹೇಳಲಾಗದ ಮಾತುಗಳು. ಆ ತಂದೆ ಎಷ್ಟೇ ಬಡವ ಅಥವಾ ಶ್ರೀಮಂತನೇ ಆಗಿರಲಿ ಆತ ಆ ಮಗುವಿನ ಜೊತೆಯಿರುವ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವು ಆ ಮಗುವಿನ ನಗುವಿಗಾಗಿ ಆತ ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಆತ ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆತ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕಾಗಿ, ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವನು. ಆತನ ಎಷ್ಟೇ, ಕಷ್ಟ, ನೋವು ಇದ್ದರೂ ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ತನ್ನ ಮಗುವಿಗಾಗಿ ತಂದೆ ಆ ಒಂದು ಮಿತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆತ

ಪ್ರೀತಿ
II CSBA

ಸಂತೃಪ್ತಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಮನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ದುಃಖವಿದ್ದರೂ ಆ ಮಗುವಿನ ನಗುವಿನ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲವು ಮರೆತು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇದಿಷ್ಟರಲ್ಲೂ ಆತ ಆ ಮಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ತನ್ನ ಮಗುವು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆತ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ತ್ಯಾಗಗಳೆಷ್ಟೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗದು. ಆತ ತೋರುವ ಪ್ರೀತಿ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶವಾದುದು.

ನನ್ನ ಮನದಾಳದ ಮಾತು

ಅಪ್ಪ ಎನ್ನುವುದು ಅದು ಬರಿ ಸಂಬಂಧವಲ್ಲ. ಆತ ಮಕ್ಕಳ ಬಾಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿ, ಸ್ಫೂರ್ತಿಯು ಹೌದು. ನೀ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿ, ಕಷ್ಟ ಸಹಿಸಿ ನೀ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವೆ ಅಪ್ಪ. ನಿನ್ನ ಜೀವ ನಮಗಾಗಿ ಮುಡಿಪು ಇಟ್ಟೆ. ನಿನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ನಮಗಾಗಿ ಧಾರೆ ಎರೆದೆ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೊಗಳಲು ಪದಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಅಪ್ಪ. ನೀ ನಾ ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ನಾ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಕೇಳಲು ನೀ ಇಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದೆ ನಿನ್ನಿಂದ ನಾ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಅರಿತೆ. ನಿನ್ನಿಂದ ನಾ ಹೇಗೆ ಬಾಳಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದೆ. ಅಪ್ಪ ನೀ ಹೇಗೆ ನಿನ್ನೊಳಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ನೋವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಗುತ್ತಿರುವೆ? ಒಂದು ಮಗಳ ಬಾಳಿಗೆ ತಾಯಿ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಒಬ್ಬ ತಂದೆಯು ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ. ಅಪ್ಪ ನೀ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ನೋವಿದ್ದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನೀ ಬಂದು ಮಾತಾಡಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೋ ಮಗಳೇ ಎನ್ನುವೆ ಆ ಮಾತು ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ನೋವುಗಳನ್ನು ಮರೆಸುತ್ತೆ. ಅಪ್ಪ ನೀ ಊಟ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ನೀ ಊಟ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ನೀ ಹಸಿವು ಇದ್ದರೂ ನಾ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಇರಬಾರದು ಎಂದು ನಿನ್ನ ತುತ್ತನ್ನು ನನಗೆ ನೀಡಿರುವೆ. ಅಪ್ಪ ನೀ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೌಲ್ಯವಾದ ಮಾತುಗಳು ನನಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿದೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀ ನಡೆಯುವ ಆ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವು ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅದ್ಭುತವಾದ ಕ್ಷಣಗಳು. ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಎಂದಿಗೂ ಋಣಿ. ಹೇಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಉಪ್ಪು ಇಲ್ಲದೇ ಆ ಊಟಕ್ಕೆ ರುಚಿ ಇಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೇ ಒಬ್ಬ ಮಗಳ ಜೀವನ ತಂದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅಪೂರ್ಣ.

ತಾಯಿಯ ತ್ಯಾಗ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ತಂದೆಯ ತ್ಯಾಗ ನಾವು ಯಾರು ಅರಿತಿಲ್ಲ ಅರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಈ ಎಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ವಂದನೆ.

ಹಂಚಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವುದು ಉಚಿತ!

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜೀವನದ ಒಂದು ಘಟನೆ. ಆಗ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸಮಯ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಊಟಕ್ಕೆ ಏನೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಚಿಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಹಪ್ರಯಾಣಿಕ ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಬುಟ್ಟಿಯಿಂದ ಪೂರಿ-ಪಲ್ಯ, ಬಜ್ಜಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದ. ಆಹಾರದ ಪರಿಮಳ ರೈಲಿನ ಭೋಗಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿತು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಆತ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ “ನೀವು ನಾನು ತಿನ್ನುವುದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಒಂದಗುಳನ್ನೂ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಕಾವಿಧಾರಿ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಸಮಾಜಕ್ಕೊಂದು ಹೊರೆ” ಎಂದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ‘ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನೇನೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಪರಮಾತ್ಮ ನನಗೂ ಊಟ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ನನಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ನೀವು ನಿಸ್ಸಂಕೋಚವಾಗಿ ತಿನ್ನಿ. ನೀವು ತಿಂದರೆ ನನಗೆ ನಾನೇ ತಿಂದಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನ’ ಎಂದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರೈಲು ಬಂದು ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ಪ್ಲ್ಯಾಟ್‌ಫಾರ್ಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾತ ಎರಡೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓಡುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾರನ್ನೋ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು.

ಆತ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವರ ಭೋಗಿಯೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದ. ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮುಂದಿಟ್ಟ. ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ‘ಮಹಾತ್ಮರೇ! ತಾವು ದಯವಿಟ್ಟು ನಾನು ತಂದಿರುವ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕು’ ಎಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ‘ಅಣ್ಣಾ! ನೀವ್ಯಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನ್ಯಾರೋ ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಬಹುಶಃ ನೀವು ಇದನ್ನು ಬೇರಾರಿಗೋ ತಂದಿರಬೇಕು!’ ಎಂದರು. ಆತ ‘ಸ್ವಾಮೀಜಿ! ಇಂದು ನಾನೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಕನಸು ಕಂಡೆ. ನನ್ನ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಈಶ್ವರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು, ಒಳ್ಳೆಯ ಭೋಜನವನ್ನು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ, ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವಿಗೆ ಅದನ್ನರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ನಾನು ಏನೋ ಕನಸು ಎಂದು ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತದೇ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ನನಗೆ ನೀಡಿದ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನದೊಂದು ಮಿತಾಯಿ ಅಂಗಡಿಯಿದೆ. ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ತಂದ ಭೋಜನ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತಂದ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಈಶ್ವರ ಬಂದು ನನಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಸಾಧು ನೀವೇ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಡಿದರು. ಎಲ್ಲ ಈಶ್ವರನ ಲೀಲೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ಅವರ ಸಹಪ್ರಯಾಣಿಕ ಶ್ರೀಮಂತ ತೆರೆದ ಕಣ್ಣು ಬಾಯಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಆತನಿಗೆ ‘ಭಯ್ಯಾ! ತಾವು ಕೇವಲ ಪೂರಿ-ಪಲ್ಯದ ಊಟ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಈ ನನ್ನ ಬಂಧು ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಎಂದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೀರುಗರೆಯುತ್ತ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ.

ಅಮೃತ ಬಾಳಗಾ
II BSBA

ಈ ನಿಜ ಘಟನೆಯ ಸಂದೇಶ ಬಹಳ ಸರಳ.
* ನಂಬಿ ಕೆಟ್ಟವರಿಲ್ಲ ಹೇಗೋ, ಏನೋ, ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಸಹಾಯ ಒದಗುತ್ತದೆ.
* ಹಂಚಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವುದು ಉಚಿತ.
* ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡವರನೂ, ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಅವರ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಒಂದು ಪರಿ. (ಸಂಗ್ರಹ)

ಕಳೆದು ಹೋದ ಬಾಲ್ಯ ಪರದೆಗಳ ನಡುವೆ ಬೆಳೆದ ಪೀಳಿಗೆ

ಅಮೂಲ್ಯ
II PCMB

ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವು ವೇಗವಾಗಿ ಬಲಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಬಾಲ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಮಧುರತೆ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಿನ ವಾಸನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮಳೆಬಿಂದುಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಪಾದಗಳು. ಇಂದು ಪರದೆಗಳ ಬೆಳಕಿನ ಮುಂದೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಬೆಳಕುಗಳು ಮತ್ತು ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಬ್ದಗಳ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಾವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಮಗೆ ಕಳವಳಕಾರಿಯೂ ಮನನೀಯವೂ ಆಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೇವಲ ಮಕ್ಕಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಎಂದು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಬಾರದು ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವರ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಉಂಟು ಮಾಡುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಹಲವೇ ಬಾರಿ ಗಮನಿಸದೇ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೆಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಹರಡಿದ್ದ ನಗು, ಆಟ, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಗಳ ಕಥೆಗಳು. ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿಪಟಗಳ ತುಸು ಭಯ - ತುಸು ಸಂತೋಷ. ಬಾಳೆತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಕೂತು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಚಿತ್ರಗಳು ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮೂಡದೇ ಬದಲಾಗಿ ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್‌ಗಳ ಟಚ್ ಸ್ಕ್ರೀನಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಅನಂತ ವಿಡಿಯೋಗಳ ಸರಣಿ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಎಪಿಸೋಡ್ ಎಂಬ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಸಿಲುಕಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ಪರಿವರ್ತನೆ ಕೇವಲ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಕುಟುಂಬ, ಜೀವನದ ವ್ಯಸ್ತತೆ, ಪೋಷಕರ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡ, ಸುರಕ್ಷಿತ ಆಟದ ಜಾಗಗಳ ಕೊರತೆ ಹಾಗೂ ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿಯಾದ ಆಕರ್ಷಕಣೆ - ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪರದೆಗಳತ್ತ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಪರದೆಗಳ ಜಗತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಳಪು, ಆಟಕೆ, ರೋಚಕತೆ ಮತ್ತು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಂತೋಷ ನೀಡುವಂತಹ ಬೃಹತ್ ಅರಣ್ಯದಂತಿದ್ದರೂ

ಅದರ ಒಳಗಿರುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು - ಕಣ್ಣಿನ ಆಯಾಸ, ನಿದ್ರೆಯ ಅಸ್ಥಿರತೆ, ಗಮನಾರ್ಹತೆ, ಓದಿನ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆ. ತೂಕದ ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಏರಿಕೆ ಹಾಗೂ ನೈಜ ಜೀವನದ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಒಂಟಿತನ ಇವು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೊಂದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಆವರಿಸುವ ಮೋಡಗಳಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಬಂಧಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪರದೆಗಳ ಅತಿಯಾದ ಬಳಕೆ ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರ ನಡುವಿನ ನಂಟನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ದೂರಸಾಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಪರದೆಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಯಾಕೆಂದರೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ, ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪರದೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೊಸ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಕಿಟಕಿ, ಹೊಸ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ಹೊಸ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ತರಗತಿ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ವಿಸ್ತರಿಸುವ ವೇದಿಕೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಅದರ "ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ" ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ಒಂದು ಪದವಲ್ಲ. ಅದು ಪೋಷಕರು, ಶಿಕ್ಷಕರು, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಫೈನ್ ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಆಗಿದೆ. ಈ ಸಮತೋಲನ ಕಳೆದು ಹೋದರೆ ಪರದೆಗಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಲವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಸಮತೋಲನ ಉಳಿದರೆ ಅದು ಅವರ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಬೆಳಗುವ ದೀಪವಾಗಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು. ಅವರಿಗೆ ಬಾಹ್ಯ, ಆಟ, ಓದು, ಸಂಗೀತ, ಕ್ರೀಡೆ, ಪ್ರಕೃತಿ - ಎಲ್ಲವೂ ಅನುಭವಿಸಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡುವುದು ಹಾಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕೆಲವು "ಪರದೆಹಿತ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು" ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು - ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಊಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಫೋನ್‌ಗಳನ್ನು ದೂರವಿಡುವುದು. ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವ ದಿನವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಕುತೂಹಲಕ್ಕೆ ನೈಜ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು - ಈ ಕ್ರಮಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪರದೆಗಳ ಗಹನ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ನೈಜ ಜಗತ್ತಿನ ಬೆಳಕುಗಳತ್ತ ಕರೆತರುತ್ತವೆ: ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪರದೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಮಾನವೀಯ ಸ್ಪರ್ಶ, ನೈಜ ಸಂವಾದ, ನಗುವಿನ ನಿಷ್ಕರತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಂಭ್ರಮ. ಪರದೆಗಳ ನಡುವೆ ಬೆಳೆದ ಈ ಪೀಳಿಗೆ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಅದರ ರಂಗುಗಳು ಮಂದವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಈ ರಂಗುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಂದಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಮಾಜವೂ ತನ್ನ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಬೇಕು. ಪಾರ್ಕ್‌ಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು,

ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ನೈಜ ಮಾನವೀಯ ಪ್ರಸ್ತುತಿಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕು.

ಅಂತಿಮವಾಗಿ 'ಬಾಲ್ಯ' ಎನ್ನುವುದು ಕೇವಲ ಜೀವನದ ಒಂದು ಹಂತವಲ್ಲ. ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವಿತವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಬುನಾದಿ. ಪರದೆಗಳ ಹೊಳಪಿನಲ್ಲಿ ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಸುಕಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ,

ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಪರದೆಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವ ಮನೋಭಾವವಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆಯೇ ಸಮತೋಲನ ಸಾಧಿಸಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಅನುಭವಗಳ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಮರುಕೊಡುವ ಜಾಣ್ಮೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಪರದೆಗಳು ಬೆಳಕು ಕೊಟ್ಟರೂ, ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಬೆಳಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ - ಅನುಭವಗಳ ಬಣ್ಣ, ಸಂಬಂಧಗಳ ಹೂಮಾಲೆ. ಆಟದ ಮಂಜು ಮತ್ತು ನಗುವಿನ ಹಸಿರು-ಗಾಳಿ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಬಾಲ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಮತ್ತು ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ

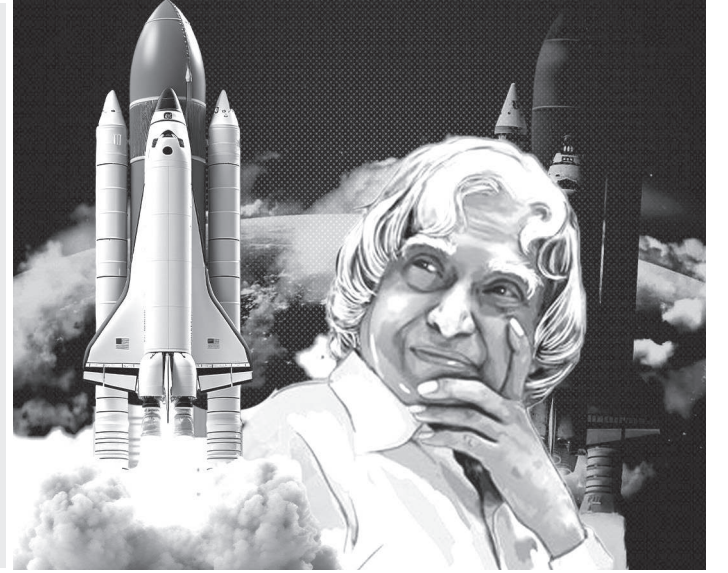
ಸಂಗೀತ
ಹನುಮಂತ ಗೌಡರ್
II BEBA

ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಡಾ. ಎ.ಪಿ.ಜೆ. ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಅವರು ರಾಮೇಶ್ವರಂನ ಹಳೆಯ ಕಡಲತೀರಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಬಂದ ದರಿದ್ರ ಬಾಲಕನಾದ ಕಲಾಂ ಅವರಿಗೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲಿನ ಅಪಾರ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಕಲಾಂ ಅವರ ಕುತೂಹಲಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ಸ್ಥಳೀಯ ಪೂಜಾರಿ, ರಾಮೇಶ್ವರಂನ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ನೀಡಿದ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆಯ ಕುರಿತು ಒಂದು ಸ್ಥಳೀಯ ಜನಪದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರು.

ಪೂಜಾರಿ ಕಲಾಂ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ಸ್ಯಕನ್ಯೆ ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು: "ಈ ನೆಲದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬೆಳಕಾಗುವನು." ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ಕಲಾಂ ತುಂಬಾ ಪ್ರೇರಿತನಾದರು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದರು.

ಪಾಠ:

ಈ ಕಥೆ ನಮಗೆ ಸ್ವತಃ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟು

ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಮಹಾನ್ ಸಾಧನೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆ. ಕಲಾಂ ಅವರ ಜೀವನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ - ಎಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದರೂ, ದೃಢನಿಶ್ಚಯ ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿಯು ಯಶಸ್ಸಿನತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ.

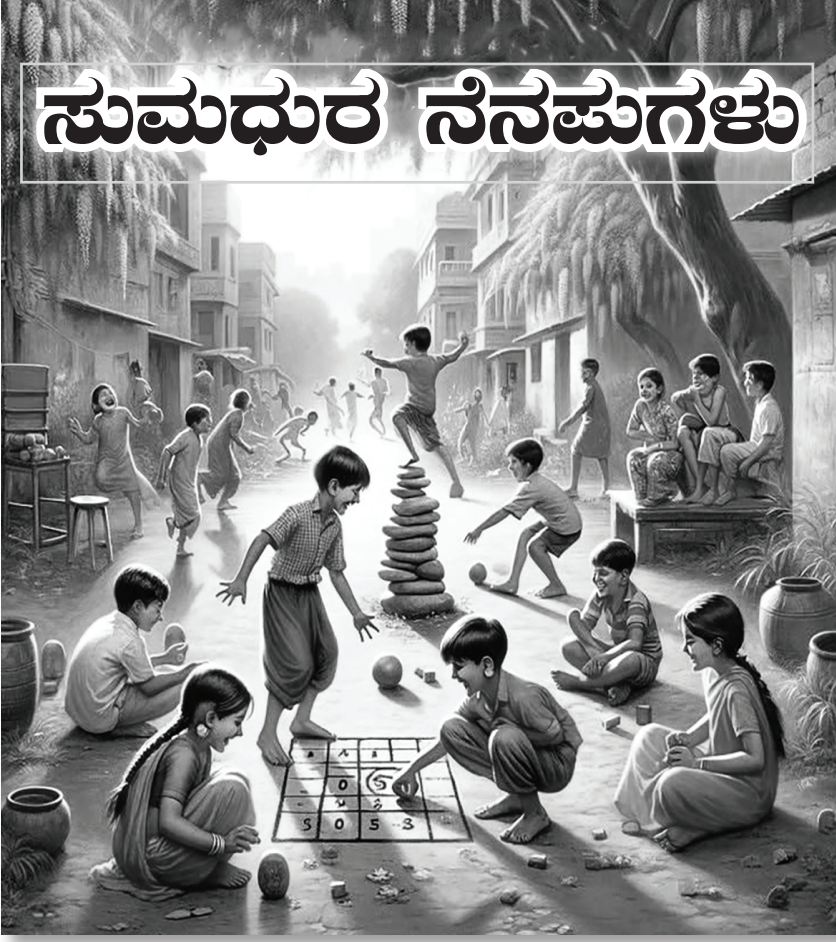
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ಕಥೆ ನೀಡುವ ಸಂದೇಶಗಳು:

1. **ಸ್ವ-ನಂಬಿಕೆಯ ಶಕ್ತಿ:** ಕಲಾಂ ಅವರ ಸ್ವತಃ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರು.
2. **ಹಠಮಾರಿ ಪರಿಶ್ರಮ:** ಅನೇಕ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದರೂ ಕಲಾಂ ತಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.
3. **ಪ್ರೇರಣೆ:** ಪೌರಣಿಕ ಕಥೆಗಳೂ ಸಹ ನಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮ ಗುರಿಗಳತ್ತ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕಥೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಕಥೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಂಬಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಗೆ ಹೋರಾಡುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ - ಡಾ|| ಎ. ಪಿ. ಜಿ. ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಅವರು ಮಾಡಿದಂತೆ. **(ಸಂಗ್ರಹ)**

ಸುಮಧುರ ನೆನಪುಗಳು

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮರಳಿ ಸಿಗದ ವಸ್ತು ಎಂದರೆ ಸಮಯ. ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಹೊರತು ನಂತರ ಚಡಪಡಿಸಿದರೆ ಅದು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಎಂದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಯ ಸಂಗತಿಗಳು. ನಾನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಾನು ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ನನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಗೆಳತಿಯರು ಇದ್ದರು. ನಾವು ಮೊದಲ ದಿನ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಾಗ ತುಂಬಾ ಹೊಸ ಸಂಗತಿಗಳು ಎದುರಾದವು. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಟನೇ ತರಗತಿ ಒಂಬತ್ತನೇ ತರಗತಿ ಹಾಗೂ ಹತ್ತನೇಯ ತರಗತಿಗಳು ಇದ್ದವು. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಆರು ಜನ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇದ್ದರು. ನಮ್ಮದು ಒಂದು ಪಟ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹಾಲು ಮತ್ತು ರಾಗಿಗಂಜಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಆದರೆ ಸಾಕು ಬಿಸಿ ಊಟದ ಜೊತೆಗೆ ಮೊಟ್ಟೆ ಅಥವಾ ಶೇಂಗಾ ಚಿಕ್ಕಿ ಕೂಡ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಊಟ, ಆಟ ಪಾಠದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಿತ್ತು ನಮ್ಮ ಜೀವನ. ಅನಂತರ ಹತ್ತನೇಯ ತರಗತಿ ಶುರುವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರ ಪಯಣ ಮೂರನೇಯ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಮೊದಲ ದಿನ ಹತ್ತನೇಯ ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ತುಂಬಾ ಕುತೂಹಲಕರವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಊರಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಒಂದು

ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರ ಇತ್ತು. ನಾನು ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರ ಜೊತೆ ನಗುತ್ತಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರತಿದಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮತ್ತೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾಸ್ ಬಂಕ್ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹೀಗೆ ತುಂಟಾಟ, ಪಾಠಗಳ ಜೊತೆ ಅರ್ಧ ವಾರ್ಷಿಕ ಕಳೆಯಿತು. ನಂತರ ಅರ್ಧ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕೂಡ ಬಂತು. ಅವಾಗ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾದೆವು.

ಭಾಗ್ಯಶ್ರೀ ಈ ಭಂಡಾಲಿ II HEPP

ನಂತರ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದ ಶಿಕ್ಷಕರು ಎಲ್ಲರೂ “ಮಕ್ಕಳೇ ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ದಿನ ಇಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ನಾವು ಕೂಡಾ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಹುಡುಕಿ ಎಲ್ಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮತ್ತೆ ತರಗತಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಭಾವದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಂತರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಲಗೋರಿ, ಕಬ್ಬಡಿ, ಖೋ-ಖೋ, ತೋಬಾಲ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಆಟಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಂದು ದಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸದ ಕುರಿತು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ನಾವು ಕೂಡ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ

ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಆದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳೇನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರ ಜೊತೆ ಸುತ್ತುವುದು ಹಾಗೂ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಹಾಡುವುದು, ಕುಣಿಯುವುದು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಕರವಾಗಿತ್ತು ನಮ್ಮ ಪಯಣ. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದು ದಿನ ಬಂತು ಅದುವೇ ನಮ್ಮ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ ಸಮಾರಂಭದ ದಿನ. ಅದು ನಮ್ಮ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಯ ಅಂತಿಮಯ ಹಂತವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ದುಃಖಕರವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ತುಂಬಾ ಅದ್ದೂರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಹೀಗೆಯೇ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಬಂತು. ಆ ದಿನ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ ಸಮಾರಂಭದ ದಿನ ತುಂಬಾ ಭಾವುಕರಾಗಿದ್ದೆವು. ಎಲ್ಲರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ನೋವು ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ ನಂತರ ಕಾಲೇಜಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಖುಷಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅನಂತರ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಕೂಡ ಮುಗಿಯಿತು. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಆಡಿದ ಮಾತು, ತುಂಟಾಟ, ಅವರ ಕೋಪ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರ ಜೊತೆ ಆಡಿದ ಆಟ, ಮಾಡಿದ ತುಂಟಾಟ ಎಲ್ಲವೂ ಇನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಂಬಿಡದೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಏರಿ ಹೊರಟಿದೆ ನನ್ನ ಜೀವನ.

“ಮರೆತರು ಮರೆಯಲಾಗದ ಕ್ಷಣಗಳೇ ಸವಿನೆನಪುಗಳು.”

ಭಾರತದ ಕಾಫಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ:

ಹುರುಳಿಯಿಂದ ರುಂಕಾರದವರೆಗೆ

ಭಾರತದ ಕಾಫಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದೆ, ಗುಣಮಟ್ಟ, ಸುಸ್ಥಿರತೆ ಮತ್ತು ಕುಶಲಕರ್ಮಿ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡ ರೋಮಾಂಚಕ ಜೀವನಶೈಲಿಯ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿ ವಿಕಸನಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. 2023ರಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ಸರಿಸುಮಾರು 1.81 ಬಿಲಿಯನ್ ಅಮೆರಿನ್ ಡಾಲರ್ ಮೌಲ್ಯದ್ದಾಗಿದ್ದು, 2030ರ ವೇಳೆಗೆ 243 ಬಿಲಿಯನ್ ಅಮೆರಿನ್ ಡಾಲರ್ ತಲುಪುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೊಂದಿಗೆ, ದೇಶವು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಆರನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪಾದಕ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಬ್ಲೂ ಟೋಕೈ ಮತ್ತು ಥರ್ಡ್ ವೇವ್ ಕಾಫಿ ರೋಸ್ಟರ್ಸ್‌ನಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ಆಟಗಾರರು ಕೆಫೆ ಅನುಭವವನ್ನು ಮರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನನ್ಯ ಸುವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಸಹಯೋಗದ ಕೆಲಸದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಬಯಸುವ ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತದ ಕಾಫಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಯುಗದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಸಮ್ಮಿಶ್ರಣದಿಂದಿದ್ದು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಏನನ್ನಾದರೂ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅರೇಬಿಕಾಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ತಾಪಮಾನ 22ಡಿಗ್ರಿ ಸಿ. ಆಗಿದ್ದರೆ ರೋಬಿಸ್ಟಾಗೆ ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ 27 ಸೆ. ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚಿಕ್ಕಮಂಗಳೂರು, ಹಾಸನ ಮತ್ತು ಕೊಡಗು ಮುಂತಾದ ಎತ್ತರದ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಇದರ ಕೃಷಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿವೆ. ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಕಾಫಿಯ ಸ್ಥಿತಿಸ್ಥಾಪಕತ್ವವು ಭಾರತದ ಜೀವವೈವಿಧ್ಯತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ, ಗುಣಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸುಸ್ಥಿರತೆಯಲ್ಲಿ

ನಾಯಕ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಜಾಗತಿಕ ಕಾಫಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಗಣನೀಯವಾಗಿದ್ದು ವೇಗವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. 2024ರಲ್ಲಿ ಇದರ ಮೌಲ್ಯ ಸುಮಾರು 132.1 ಬಿಲಿಯನ್ ಅಮೆರಿನ್ ಡಾಲರ್ ಆಗಿದ್ದು, 2029ರ ವೇಳೆಗೆ 166.4 ಬಿಲಿಯನ್ ಅಮೆರಿನ್ ಡಾಲರ್ ತಲುಪುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದ್ದು 2024-30 ರಿಂದ 4.3% ಸಿಎಜಿಆರ್ ನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿಯ ಪ್ರಮಾಣವು 17ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಯೆಮೆನ್‌ನಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಏಳು ಕಾಫಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳಸಾಗಣೆ ಮಾಡಿದ ಸೂಫಿ ಸಂತ ಬಾಬಾ ಬುಡಾನ್ ಅವರ ಪೌರಣಿಕ ಕಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅವರು ಕರ್ನಾಟಕದ ಚಿಕ್ಕಮಂಗಳೂರು ಬಳಿಯ ಹಚ್ಚ ಹಸಿರಿನ ಬಾಬಾ ಬುಡನ್ ಬೆಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬೀಜಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟರು. ಇದು ದೇಶದ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೃಷಿ ಪ್ರಧಾನ ಬೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಅರಳಲು ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿತು. ಇಂದು ಕರ್ನಾಟಕವು ಭಾರತೀಯ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೃದಯಭಾಗವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ದೇಶದ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯು 70.5%ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡುಗೆ ನೀಡುತ್ತದೆ. ದೇಶವು ಅರೇಬಿಕಾ ಮತ್ತು ರೋಬಿಸ್ಟಾ ಎರಡನ್ನೂ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ದೇಶೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಭಿರುಚಿಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಸುವಾಸನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುವ ಕಾಫಿಯ ಪ್ರಯಾಣ, ರೈತನ ಹಗಲಿರುಳು ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ, ನಗರಗಳ, ಕಾಫಿ ಹೌಸ್‌ಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿವರೆಗೂ ಎಲ್ಲವೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಉದ್ಯಮವಾಗಿರಿಸಿದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಪಾನೀಯವಲ್ಲ, ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ಹರಡುವ ಬದುಕಿನ ಸರಪಳಿ.

ಅನುಶ್ರೀ ಎನ್.
II PCMB

ಭಾರತದ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪಾದನೆ:

ಭಾರತವು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಆರನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪಾದಕ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದೆ. ಭಾರತವು ಸುಮಾರು 352000 ಹೆಕ್ಟಾರ್ ಟನ್ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ 70%ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರೋಬಿಸ್ಟಾ ಮತ್ತು ಉಳಿದ 30% ಅರೇಬಿಕಾ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಭೇದಗಳು, ಅರೇಬಿಕಾ ಕಾಫಿ ಅದರ ನಯವಾದ ಮತ್ತು ಪರಿಮಳಯುಕ್ತ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರೋಬಿಸ್ಟಾ ಅದರ ಬಲವಾದ ಸುವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಫೀನ್ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದೆ.

ಭಾರತದ ಚೈತನ್ಯಶೀಲ ಕಾಫಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪ್ರಮುಖ ಬ್ರಾಂಡ್‌ಗಳು ಗಮನಾರ್ಹ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿವೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹಕರ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳನ್ನು ಮರುರೂಪಿಸುತ್ತಿವೆ. ಗುಣಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಸ್ಟಾರ್‌ಬಕ್ಸ್ ಮನೆಮಾತಾಗಿದೆ. ನೆಸ್ಟ್‌ಲೆ, ತನ್ನ ತ್ವರಿತ ಕಾಫಿ ಸ್ವರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ನಗರ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಗ್ರಾಹಕರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಸಾಧಿಸುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದೆ. ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್, ಯೂನಿಲಿವರ್ ಒಡೆತನದ ಬ್ರೂ, ತನ್ನ ತ್ವರಿತ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಶ್ರೇಣಿಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಅರಕು ಕಾಫಿ ತನ್ನ ಸಾವಯವ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಸುಂದರವಾದ ಅರಕು ಕಾಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ರೈತರು ಬೆಳೆಸುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸುವಾಸನೆಗಾಗಿ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು-ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಹಕರು ಕೋಲ್ಡ್ ಬ್ರೂಗಳು, ಮೈಕ್ರೋ-ಲಾಟ್ ಕಾಫಿಗಳು ಮತ್ತು ಮನೆ ತಯಾರಿಕೆಯ ಆಯ್ಕೆಗಳನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ವೈಯಕ್ತಿಕಗೊಳಿಸಿದ ಕಾಫಿ ಅನುಭವಗಳತ್ತ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವೇಗದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ನಮ್ಮ ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಉನ್ನತಿಯ ಮೂಲವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿದೆ. ಇದು

ಜಾಗತಿಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕಾಫಿಯು ಅವಿಷ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಯೆಮೆನ್‌ನ ಕೊಡುಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಥೆಗಳಿವೆ. ವಿಶ್ವದ ಮೊದಲ ಕಾಫಿ ಹೌಸ್ 1475ರಲ್ಲಿ ಈಗ ಇಸ್ತಾನ್‌ಬುಲ್ ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಕಾನ್‌ಸ್ಟಾಂಟಿನೋಪಲ್‌ನಲ್ಲಿ ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಕಾಫಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಮನೋ-ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ರಾಸಾಯನಿಕವೆಂದರೆ ಕೆಫೀನ್, ಇದು ಅಡೆನೋಸಿನ್ ಗ್ರಾಹಕ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದು ಇದು ಉತ್ತೇಜಕ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದೆ. ಕಾಫಿಯು ಮೊನೊಅಮೈನ್ ಆಕ್ಸಿಡೇಸ್ ಇನ್ಹಿಬಿಟರ್‌ಗಳಾದ ಬಿ-ಕಾರ್ಬೋಲಿನ್ ಮತ್ತು ಹಾರ್ಮೆ ಅನ್ನು ಸಹ ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಫಿಯು ಕೇವಲ ಒಂದು ಪಾನೀಯವಲ್ಲ. ಅದು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಇದು ಶಕ್ತಿ ನೀಡುವ, ಮಾನಸಿಕ ಜಾಗೃತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಮತ್ತು ಉತ್ಕರ್ಷಣ ನಿರೋಧಕಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಪಾನೀಯವಾಗಿದ್ದು, ನಿಯಮಿತ ಮತ್ತು ಮಿತವಾದ ಸೇವನೆಯು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕಾಫಿ ಕೇವಲ ಪಾನೀಯವಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದು ಕಥೆ. ರೈತನ ಬೆವರನ್ನು ಹೊತ್ತ, ಮಣ್ಣಿನ ಸುಗಂಧಕ ರೋಸ್ಟ್‌ನ ಕಲೆಯು, ಕಪ್‌ನ ಬಿಸಿ ಎಲ್ಲವು ಸೇರಿ ಒಂದು ಸುಂದರ ರುಚಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಜೀವನದ ಸಣ್ಣ ವಿರಾಮಗಳನ್ನು ಸುಂದರಗೊಳಿಸುವ ಮಂತ್ರ; ಕಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಬಹುದಾದ ಸಂತೋಷ.

ನಟರಾಜನ ಮಾಯಾಸೃಷ್ಟಿ - ಭರತನಾಟ್ಯ

ಪ್ರತಿ ಭಂಗಿಯೊಂದಿಗೆ, ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ
ಪ್ರಾಚೀನ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ
ನಟರಾಜನ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಭರತನಾಟ್ಯಂ ನೃತ್ಯಗಾರ್ತಿಯೊಬ್ಬರ ಜೀವನ...
ಮಾಯಾಜಾಲದಂತೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ

1. ಹಸ್ತ, ಮುದ್ರೆಗಳೆಲ್ಲ ಜೀವನದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ
ನೃತ್ತ, ನೃತ್ಯ, ನಾಟ್ಯದಲ್ಲ ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾಳೆ.
2. ಘಂಟ್ರಗಳ ಧ್ವನಿ, ಸ್ವರ್ಗದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ದೇವರಿಗೆ
ವಂದನೆ, ಗುರುವಿಗೆ ಗೌರವ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಅವಳ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ.
ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಅಭರಣವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಬಂದಿ ಧರಿಸುತ್ತಾಳೆ
ಅದು ಜೀವನದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.
3. ಹಸ್ತಗಳು ಮತ್ತು ಅಭಿನಯ ನವರಸಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ
ಶೃಂಗಾರ, ಕರುಣ, ಹಾಸ್ಯ, ರೌದ್ರ, ವೀರ, ಭಯಾನಕ, ಭೇಭತ್ಸ, ಅದ್ಭುತ, ಮತ್ತು ಶಾಂತ
4. ಗುರುವಿನ ನಟವಾಂಗದೊಂದಿಗೆ ಲಯದಲ್ಲ ನರ್ತಿಸುತ್ತಾಳೆ
ಕಣ್ಣು, ಕುತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತು ಹಸ್ತಗಳ ಚಲನೆಗಳು ಮಾಯಾ ಮತ್ತು ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದು ಭ್ರಮೆ, ನಟರಾಜನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಾಯಾ, ಶಿವನೇ ಸ್ವತಃ
ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಭ್ರಮೆ, ಜೀವನದ ಸಾರವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಭ್ರಮೆ.

ಮನಿಷ್ಕ ಆಚಾರ್ಯ
I BEBA

ನನಗೆ ನಾಯಿ ಎಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ತಂದೆ ಒಂದು ನಾಯಿಯನ್ನು ತಂದರು. ಆ ನಾಯಿ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬೇಗನೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿತು. ನಾಯಿ ಮುದ್ದಾಗಿ ಗುಂಡಗೆ ಇದ್ದ ಕಾರಣ ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಗುಂಡ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಗುಂಡ ಚೆಂಡಿನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಚಪ್ಪಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದ. ಆ ಚಪ್ಪಲಿ ನನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅದರೆ ಅವನು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತುಂಬಾ ಕಿಠಾಪತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಸಹ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತುಂಬಾ ಬೇಸರದಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವವರೆಗೂ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ ಅಮ್ಮ ನನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಏನೇ ಕೊಟ್ಟರು ನಾನು ಗುಂಡನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು “ನೀನು ಏನೇ ತಿಂದರು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡತಿಯಾ ಅಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿ ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬರಬೇಡ” ಎಂದು. ಹೀಗೆ ಅಮ್ಮ ಯಾವಾಗಲೂ ಗುಂಡನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾನು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಓಡಲು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಗುಂಡ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಕೂಡ ಓಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದ. ಅವನಿಂದ ನನಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವು ಆಯಿತು, ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ವೇಗವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ನನಗೆ ಆ ಓದಿದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಓಡಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಆ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕೂಡ ಅವನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ತುಂಬಾ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ತುಂಟತನ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಎಷ್ಟು ತುಂಟನಾಗಿದ್ದನೋ ಅಷ್ಟೇ ಜೋರು ಕೂಡ ಇದ್ದ. ಮನೆಗೆ ಯಾರೇ ಬಂದರೂ ಸಹ ಅವರನ್ನು ಗೇಟಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಬರಲು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರು ಯಾರಾದರೂ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ತುಂಬಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೇ ಊಟ ಹಾಕಿದರೂ ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಕಿದರೆ ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೆ ಒಂದು

ದಿನ ನನಗೆ ಹುಷಾರಿರಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಜ್ವರ ಇದ್ದ ಕಾರಣ ನಾನು ಹೊರಗಡೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜ್ವರ ತುಂಬಾ ಜಾಸ್ತಿ ಇದ್ದ ಕಾರಣ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದರು. ಒಂದು ವಾರ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಗುಂಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ. ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು

ಧನ್ಯ
I PCMB

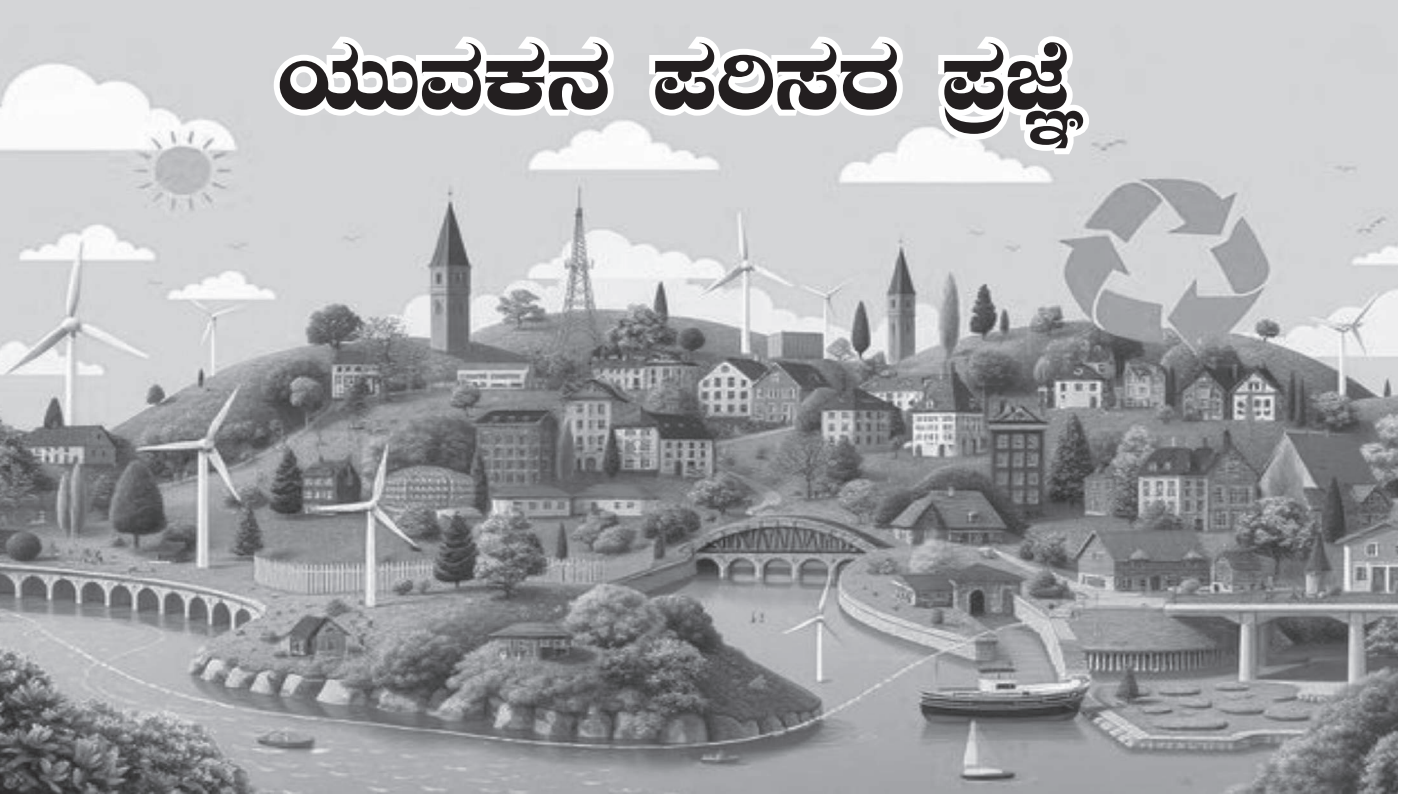
ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಗುಂಡ...

ಗುಂಡು ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಊಟ ಮಾಡದೆ, ನೀರನ್ನೂ ಸಹ ಕುಡಿಯದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆ ಆದರೆ ಅವನು ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು. ಯಾರು ಊಟ ಹಾಕಿದರೂ ತಿನ್ನುತ್ತಿಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಆಗ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ ಅಮ್ಮ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಎಂದು. ಅಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ನನಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಒಳಗೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಡದ ಇದ್ದ ಕಾರಣ ನಾನೇ ವೀಲ್‌ಚೇರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಊಟ ನೀಡಿ ಬಂದೆ. ನನಗೆ ಹುಷಾರಾಗುವವರೆಗೆ ಅವನು ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ. ಅವನು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತುಂಬಿದ್ದಾನೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಇದ್ದ. ನನ್ನ ಗೆಲುವಿನ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಇದ್ದ. ನನ್ನ ಗೆಲುವಿಗೆ ಕಾರಣವೇ ಅವನಾಗಿದ್ದ. ಹುಷಾರಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ.

ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಅವನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಲೆಯವರೆಗೆ, ನಂತರ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ನಾಯಿ ಅಂದರೆ ಒಂದು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿರುವ ನಾಯಿ ಬಂದು ಕಚ್ಚಿತು. ನಾನು ಅಪ್ಪ ಅವನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆವು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಔಷಧಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನೀಡಿದರು. ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಅವನು ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ನನ್ನಿಂದಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಊಟ ಮಾಡಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಔಷಧಿ ನೀಡಿದೆ. ನನ್ನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ. ಮಲಗಿದವನು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ದಿನದಲ್ಲಿ ಆದ ನೋವು, ಆ ಕ್ಷಣ, ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಗುಂಡನ್ನ ಮಿಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಬೇರೆಯವರು ಅವರ ನಾಯಿ ಜೊತೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ನನಗೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಗುಂಡ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಇದ್ದಿದರೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಎಂದು. ಐ ಮಿಸ್ ಯು ಗುಂಡ....

ಯುವಕನ ಪಲಿಸರ ಪ್ರಜ್ಞೆ

ನದಿಯಂಚಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಊರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಜನ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಳೆಗಾಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನದಿಗೆ ನೆರೆ ಬರುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟರೂ ನೆರೆಯ ನೀರು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಜನ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮರಗಿಡಗಳೇ ವಿರಳವಾಗಿದ್ದವು. ಇತ್ತ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಗಿಡಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಸೋಮ ಎಂಬ ಯುವಕನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿತ್ತು. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲ ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟನು.

ಹೀಗೆ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ವರುಣ ಅಬ್ಬರ ತೋರಿದ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡರಿಯದಷ್ಟು ನೆರೆ ಬಂದಿತು. ನದಿ ನೀರಿನ ರಭಸಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳ ಮಣ್ಣಿನ ಅಡಿಪಾಯಗಳ ಅಂಚು ಕೊರೆದು ಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೇ ಇದೇ ರೀತಿ ನೆರೆ ಬಂದರೆ ಮನೆಯೇ ಉರುಳಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳ ಅಡಿಪಾಯದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಲ್ಲು, ಸಿಮೆಂಟ್‌ಗಳಿಂದ ಭದ್ರಪಡಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರೆ ಯುವಕ ಸೋಮ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಮನೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಹಿಂದೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದ ಗಿಡಗಳ ಸುತ್ತಲೂ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದ.

‘ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಅಡಿಪಾಯ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು

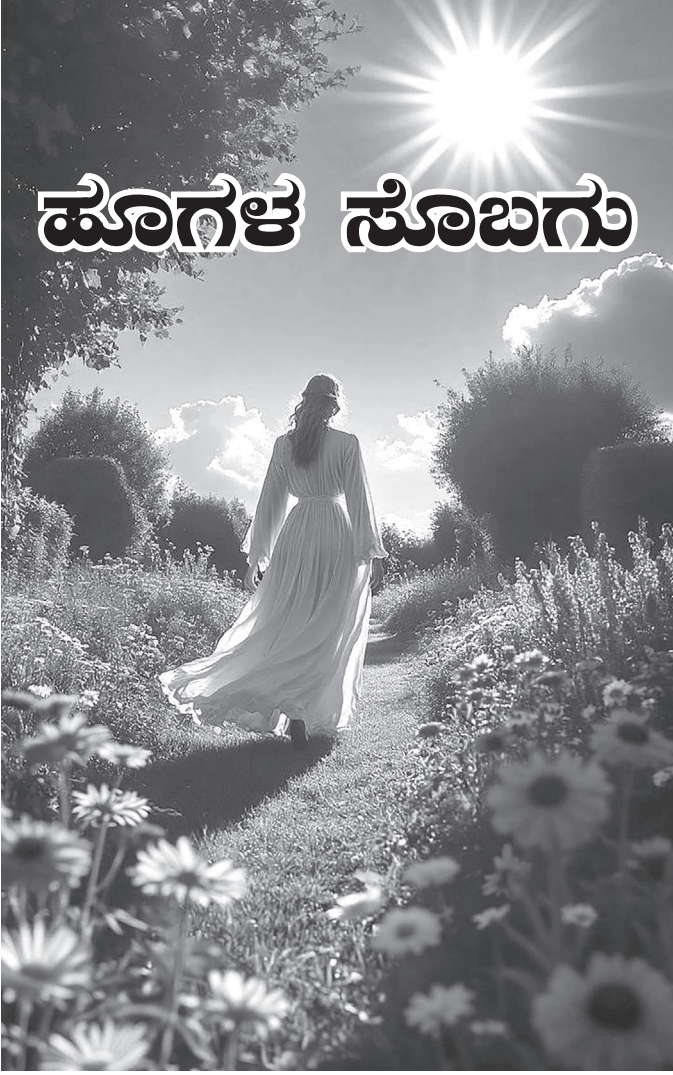
ಬಿಟ್ಟು ಗಿಡದ ಸುತ್ತಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಯಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲ ಸೋಮನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಿವಿಗೊಡದ ಆತ ಎಲ್ಲಾ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿದ ನಂತರವೇ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದ.

ಹೀಗೆ ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು, ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ನೆರೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ, ಸೋಮ ನೆಟ್ಟ ಗಿಡಗಳಿಗೂ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರೆಲ್ಲ ಸೋಮನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರು/ ಹೊಗಳಿದರು. ತಾವು ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳನ್ನು ಸಲಹಿಕೊಂಡರೆ ಸೋಮ ಗಿಡಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂತಸಪಟ್ಟರು. ಹಳ್ಳಿಗರಲ್ಲಿ ಪರಿಸರ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಜಾಗೃತವಾಯಿತು. ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟು ಸೋಮ ಮಾಡಿದಂತೆ ಸುತ್ತಲೂ ರಕ್ಷಾ ಗೋಡೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದರು.

ಹೀಗಾಗಿ ನೆರೆ ಬಂದರೂ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಮರಗಳು ಬೆಳೆದು ನಿಂತವು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನೆರೆ ಬಂದಾಗ ನೀರು ರಭಸದಿಂದ ಹರಿದು ಹೋಗದಂತಾಯಿತು. ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾನಿ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು.

ಡೋನಿಕಾ ಎಸ್. ಹೆಚ್
II PCMC

ಹೂಗಳ ಸೊಬಗು

ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರವಾಗಿವೆ ಆ ಹೂಗಳು
ನಮ್ಮ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಹೂಗಳು
ಅವುಗಳ ಸೌಂದರ್ಯ ಅವುಗಳ ಆಕರ್ಷಣೆ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತಸದಿಂದ ತುಂಬಿಸುತ್ತದೆ

ಅವುಗಳ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸೊಬಗು
ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ
ಆಗುವ ಋಷಿ ಸಂತಸ
ಜೀವನದ ಸೊಬಗನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ

ವರ್ಣಮಯವಾದ ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ
ಮೃದುವಾದ ದಳಗಳಿಂದ
ಅಲಂಕೃತವಾಗಿ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಹರಡಿಸುವ
ಶಾಂತಾ ಹಾಗೂ ಸಾಂತ್ವಾನೀಯವಾದ ಹೂಗಳು

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅರಳಿ ಸಂಜೆ ಮುಂದುವರಿದು
ಮುಗ್ಧೆಯಾಗಿದ್ದು ಆಮೇಲೆ ಅರಳುವ
ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನಿರುವ ಹೂಗಳು
ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಸೊಬಗಿನ ಸಂಕೇತಗಳು

ಹೂಗಳನ್ನು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ
ಸೊಬಗನ್ನು ಸುಗಂಧವನ್ನು ಸವಿದಾಗ
ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಿ ಬರುತ್ತೆ
ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಋಷಿ ಮೂಡುತ್ತೆ

ಅರಳಿದ ಹೂಗಳಂತೆ ನಾವು ಅರಳೋಣ
ನಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸಾಗಿಸೋಣ
ಪ್ರೀತಿಯೆಂಬ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳೋಣ
ಸುಂದರವಾದ ಜೀವನದ ಮುಂದೆ ಸಾಗೋಣ

ಎಲ್ಜನಾ ವಿನ್ಸಿಯಾ
ಮೊರಾಸ್
I INTEGRATED

ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗು ನೀ

ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗದು ಜೀವನ ಹಲವು ಬಾರಿ
ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡಬೇಡ ನೀ
ಜೀವನದ ಲಕ್ಷ್ಯವ ತಿಳಿದುಕೋ
ತನ್ನ ಬಾಳನ ಶಿಲ್ಪಿಯಾಗು ನೀ...||

ಏಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮುನ್ನಡೆ
ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇರಲ ನಿನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಕಡೆ
ಶಿಲ್ಪಿಯಂತೆ ಇರಲ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಪನೆ
ಯಾಕೆಂದರೆ ಜೀವನವೇ ನಿನ್ನ ಶಿಲ್ಪಿ||

ನಿನ್ನ ಕೈಯ್ಯಿಲ್ಲರುವುದು ನಿನ್ನ ಶಿಲ್ಪ
ಇತರರ ಜಿಂತೆ ನೀ ಮಾಡದಿರು
ನಿನ್ನ ಶಿಲ್ಪವ ನೀ ನಿರ್ಮಿಸು
ನಿನ್ನ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಗಳಿಸು ||

ಭವ್ಯವಾದ ನಿನ್ನ ಶಿಲ್ಪವು
ಕೊಡುವುದು ನನಗೆ ಆನಂದವ
ನೀ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಭವ್ಯ ಶಿಲ್ಪ
ಆಗಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರೇರಣಾ ದೀಪ ||

ತನ್ವಯ್ ಆಚಾರ್ಯ
I HEPP

ರಂಗಭೂಮಿ, ತುಳು ಚಲನಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯ ಹರಿಕಾರ ಶ್ರೀ ಮೋಹನ ಕೊಪ್ಪಲ ಕದ್ರಿ

ಸಂದರ್ಶಕರು: ಕು. ಪಾವನಿ, ಕು. ಕೃತಿಕಾ, ಕು. ಮ್ಯುರಲ್, ಕು. ಅಮೂಲ್ಯ, ಕು. ಲಕ್ಷ್ಮೀ, ಕು. ಮೋಕ್ಷಿತಾ

ಕಲಾಸೇವೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯೇ ಬದುಕಿನ ಜೀವಾಳವೆಂಬಂತೆ ಸದಾ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಶ್ರೀ ಮೋಹನ ಕೊಪ್ಪಲ ಕದ್ರಿಯವರೊಂದಿಗೆ ಸಂತ ಆಗ್ನೇಶ್ ಪದವಿ

ನಾಟಕದ ಯಮನ ಪಾತ್ರ ನನಗೆ ಖುಷಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ನಾಟಕ ರಂಗಭೂಮಿ ಹಾಗೂ ಸಿನಿಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ:

ಪೂರ್ವ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಳೆದ ಅರ್ಧಪೂರ್ಣ ಸಮಯದ ಸಂದರ್ಶನದ ತುಣುಕು ಹೀಗಿದೆ;

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಮಗೆ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತೆ?

ಮೋಹನ: ಹೌದು, ಆಸಕ್ತಿ ಇತ್ತು. ಎಳವೆಯಿಂದಲೇ ಏಕಪಾತ್ರಾಭಿನಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕದ್ರಿ ಮಂಜುನಾಥ ದೇವರ ವಾರ್ಷಿಕ ಜಾತ್ರೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆ.ವಿ. ಶೆಟ್ಟಿ ರಚಿಸಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಸತ್ಯ ಮುನಿನಗ ಎಂಬ ನಾಟಕದ ಮೂಲಕ ರಂಗಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ, ಕಳೆದ ಮೂರು ದಶಕಗಳಿಂದ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ರಂಗಭೂಮಿಯ ವೇದಿಕೆಯೇ ತಮ್ಮ ಏಳಿಗೆಗೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವಿರಾ?

ಮೋಹನ: ಹೌದು ಖಂಡಿತಾ, ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಹಲವಾರು ಚಲನಚಿತ್ರ, ಧಾರಾವಾಹಿಗಳಲ್ಲಿ ನಟಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು. ಇದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ನನಗೆ ಇರುವ ಹೆಸರು, ಇರುವ ಸ್ಥಾನ ತಂದು ಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ರಂಗಭೂಮಿ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ಯಾವ ನಾಟಕದ ಯಾವ ಪಾತ್ರ ನಿಮಗೆ ಖುಷಿ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ?

ಮೋಹನ: ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಮೇಲೂ ನನಗೆ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಹೆಮ್ಮೆ ಇದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳೂ ನನಗೆ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಪಾತ್ರಗಳೆಂದರೆ ಕಟೀಲ್ದಪ್ಪೆ ಉಲ್ಲಾಲ್ದಿ ನಾಟಕದ ಪ್ರಚಂಡನ ಪಾತ್ರ, ಶಕ್ತಿ ಮಹಿಮದ ಶಿವಮಂತ್ರಿ ನಾಟಕದ ಶಿವನ ಪಾತ್ರ, ಶನಿಮಹಾತ್ಮೆಯ ಸತ್ಯ, ಶಿವಶಕ್ತಿ

ಮೋಹನ: ನಾಟಕ ರಂಗಭೂಮಿ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಕಲಿಯುವ ಶಾಲೆಯ ಹಾಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದನು ನಟನೆ ಮಾಡುವಾಗ ವೀಕ್ಷಕ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ತಪ್ಪಾದರೂ ನಮಗೆ ಅವರ ಮುಖಭಾವದಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಮಗೆ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿನಯಿಸುವಾಗಿನ ಭಯ ತೊಲಗಿ, ತನ್ನಿಂತಾನೆ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಸಿನಿಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ರಂಗಭೂಮಿಯ ಅನುಭವ ನೀಡಿದ ಧೈರ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಲಾವಿದನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣ ನೀಡುತ್ತದೆನ್ನಬಹುದು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: “ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ತುಳು ಸಿನಿಮಾಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿಮಾನವಿದೆ” - ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವಿರಾ?

ಮೋಹನ: ಹೌದು, ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತುಳು ಸಿನಿಮಾಗಳು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬರುತ್ತಿವೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ನವೀಕರಣ ಹಾಗೆಯೇ ನಿರ್ದೇಶಕರ, ಕಲಾವಿದರ ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನದೊಂದಿಗೆ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷಪ್ರೇಮ ತುಳುಸಿನಿಮಾಗಳಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನ ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ತಮಗೆ ಯಶಸ್ಸು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ನಾಟಕ ಅಥವಾ ಸಿನಿಮಾದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಿರಾ?

ಮೋಹನ: ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ 33 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿ ನೀಡಿದೆ. ಕಟೀಲ್ದಪ್ಪೆ ಉಲ್ಲಾಲ್ದಿ, ಸತ್ಯ ಮುನಿನಗ, ಕಲ್ಯಾಣ-ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಯಕ್ಷಮಣಿ ಮುಂತಾದ ನಾಟಕಗಳು ಹಾಗೂ ಪಿಲಿಬೈಲ್ಯೆಯಮುನಕ್ಕ, ಚಂಡಿಕೋರಿ, ಎಕ್ಕಸಕ ಸಿನಿಮಾಗಳೂ ನನಗೆ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ಓರ್ವ ಕಲಾವಿದರಾಗಿಯೂ, ಸಮಾಜ ಸೇವಕರಾಗಿಯೂ ಎರಡನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿಮ್ಮ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುವಿರಾ?
ಮೋಹನ: ನಾನು ಕಲಾವಿದನಾಗಿ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಂತಹ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗೆ ಬಳಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅಭಿನಯ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜಸೇವೆ

ಎರಡೂ ನನಗೆ ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ತೃಪ್ತಿ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಅದನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿ ಮುಂದುವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗೆ ಒಲವು ಮೂಡಿದ್ದು ಹೇಗೆ?
ಮೋಹನ: ನಾನು ಲಯನ್ ಕ್ಲಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ

ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ನೋಡಿದಾಗ ತುಂಬಾ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದೆ. ಅದೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯ ಒಲವಿಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಹಣವೇ ಆಗಲಿ, ಸಮಯವೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಶ್ರಮವೇ ಆಗಲಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪರಿಗೆ ವ್ಯಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ನನ್ನದು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಕೈವಾಡವಿದೆಯೇ?
ಮೋಹನ: ಹೌದು, ಅವರ ಸಹಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನನ್ನ ಸಾಧನೆಯ ಹಿಂದೆ ಅವರ ಬೆಂಬಲವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ: ವಂದನೆಗಳು ಸರ್.
 ಹೀಗೆ ಅವರ ಅನುಭವಗಳ ರಸದೂಟ ಬಡಿಸುತ್ತಾ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಮ್ಮು-ಬಿಮ್ಮುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸರಳ ಸಜ್ಜನಿಕೆಯಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹಂಚಿಕೊಂಡ ಪರಿ ಅವರ ಮೇರು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ಇಂದಿನ ಯುಗವನ್ನು ಡಿಜಿಟಲ್ ಯುಗವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳ ವೇಗವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಜೀವನಶೈಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿವೆ. ಹಿಂದೆ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ನೋಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಇಂದು ಡಿಜಿಟಲ್ ಸಾಧನಗಳು ಮತ್ತು ಆನ್ಲೈನ್ ಕಲಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್, ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್, ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಮತ್ತು ಆನ್ಲೈನ್ ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರ್ಮ್‌ಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಮಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳದ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಡಿಜಿಟಲ್ ಪಾಠಗಳು, ವಿಡಿಯೋಗಳು ಮತ್ತು ದೃಶ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ವಿಷಯವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ.

ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೋವಿಡ್ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಿಕ್ಷಣವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ದೊಡ್ಡ ಸಹಾಯವಾಯಿತು. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ

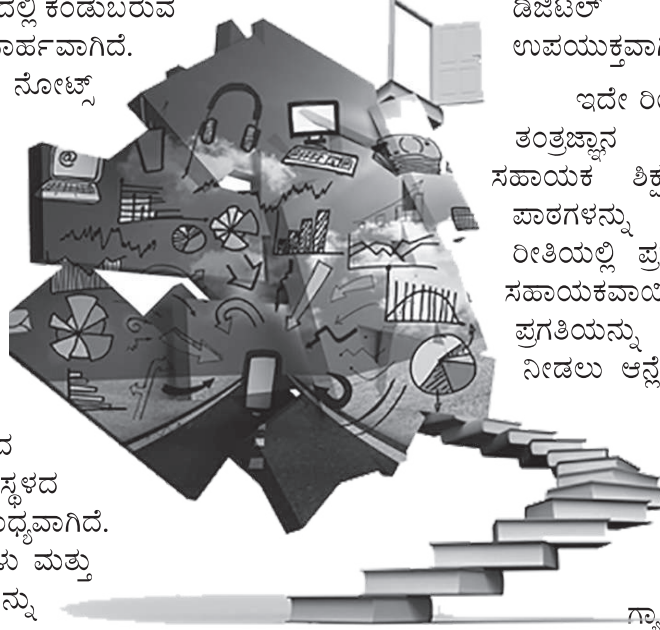
ಬೋಧಿಸಲು ಇದು ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡುವುದಕ್ಕೂ ಡಿಜಿಟಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿ, ಡಿಜಿಟಲ್ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಸಹಾಯಕ ಶಿಕ್ಷಕರು ತಮ್ಮ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಯಿತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಲು ಆನ್ಲೈನ್ ಪೋರ್ಟಲ್‌ಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸವಾಲುಗಳೂ ಇವೆ. ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಮತ್ತು ಸಾಧನಗಳ ಸೌಲಭ್ಯ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಗ್ಯಾಜೆಟ್ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಅಂಗಾಂಗ ಆರೋಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಣ್ಣಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಉಂಟಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಆದರೂ ಸಮನ್ವಯ ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಿಕ್ಷಣವು ಭವಿಷ್ಯದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನೀಡಲಿದೆ ಇವುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರೆ, ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಿಕ್ಷಣವು ಭವಿಷ್ಯದ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಲಿದೆ.

ಮಣಿತ ಕೆ
I PCMB

“ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ”

ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅರಿಯುವವನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನೀಡುವವರು ಗುರು ನಿಸ್ವಾರ್ಥಿ
ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಛಲ
ಪ್ರತಿದಿನ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಓದಿದರೆ ಸಿಗುವುದು
ಸಮಯದ ಮೌಲ್ಯವ ಅರಿತವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ಸಮತೋಲನ ಆಹಾರ ಪ್ರತಿದಿನ ವ್ಯಾಯಾಮ
ಕಲಿಯುವನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಆಯಾಮ

ಗುರುಗಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವೇ ಆನಂದಮಯ
ಧನಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆಗಳ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ
ವಿದ್ಯಾವಂತನೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಮೈಗೂಡಿಸಿ
ಕಲಿಯುವ ಹಂಬಲವ ಚೈತನ್ಯಗೊಳಿಸಿ
ದೇಶಕ್ಕೊಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಜೆಯಾಗುವ ಹೆಮ್ಮೆ
ವಿದ್ಯೆಗಿಂತ ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಮೈವೆತ್ತು
ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ ನಡೆವವನೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಶಿವಾಲಕಾ ಆರ್
ಹೆಚ್‌ಕೋಟೆ
II PCBH

ನಾ ಕಂಡ ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ

ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಅಂದಾಕ್ಷಣ ನೆನಪಾಗುವುದು ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಪ್ರಾಚೀನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಪ್ರವಾಸಿಗರಿಗೆ ತೋರಿಸುವುದು ಆಗಿದೆ. ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಲೆ, ಪ್ರಾಚೀನ ವಸ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಪ್ರವಾಸಿಗರಿಗೆ ನೋಡಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಮನನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯಗಳನ್ನು ದೇಶ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ತೆರೆಯುತ್ತವೆ. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಅನೇಕ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯಗಳು ಇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ, ತೆಲಂಗಾಣ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನಲ್ಲಿದೆ. ಇದುವೇ 'ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ಮ್ಯೂಸಿಯಂ'

ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನ ಮೂಸಿ ನದಿಯ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ನೋಡತಕ್ಕದ್ದು; ಏಕೆಂದರೆ ಅತೀ ಪ್ರಾಚೀನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯವು 1951ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತು. ಇದು ವಿಶ್ವದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಅಪರೂಪದ ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ಕುಟುಂಬವೇ ಅದರ ಹೊಣೆಗಾರರು ಈ ಕುಟುಂಬವು ದಕ್ಷಿಣ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ.

ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನ ನವಾಬ್ ಮಿರ್ ಯೂಸುಫ್ ಅಲಿಖಾನ್ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿ 'ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್' ಎಂದು ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರು ತಮ್ಮ ದಿವಾನ್ ಅಥವಾ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಪದವಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ತಮ್ಮ ಕಲಾ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಅವರು ವಿಶ್ವದ ಪ್ರಾಚೀನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಯುರೋಪ್, ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದಾಗ ಸ್ವತಃ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಪ್ರಾಚೀನ ವಸ್ತುಗಳು ಕಲೆ ಮತ್ತು ಅಪರೂಪದ ಪಾಂಡೂಲಿಸಿಗಳ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಕೂಡ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರು. 1949 ಮಾರ್ಚ್ 02 ರಂದು ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ನಿಧನರಾದ ನಂತರ ಅವರ ಕುಟುಂಬಸ್ಥರು ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅದ್ವಿತ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಈ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯವು 16ನೇ ಡಿಸೆಂಬರ್ 1951ರಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕೆಗೆ ಅಂದಿನ ಪ್ರಧಾನ

ಮಂತ್ರಿ ಜವಾಹರ್‌ಲಾಲ್ ನೆಹರು ತೆರೆದರು. ಇದು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದ್ದು 1961ರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಶನ್ ಆಫ್ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಇಂಪೋರ್ಟೆನ್ಸ್ ಎಂದು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈಗ ಇರುವ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು 1968ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಚಿನ್ನಲೇಖಿತ ಕ್ರಾಕ-ರಿಗಳು, ಮನೆಯ ನಿತ್ಯ ಬಳಕೆಯ ವಸ್ತುಗಳು, ಯುದ್ಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ನವಾಬರ ಕಾಲದ

ಇಶಾ ಯು. ಎಂ
II PCMB

ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಕುಸುರಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನು ಇದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು.

ಈ ವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನೋಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಗಡಿಯಾರ ಇದೆ. ಇದು ಅತೀ ಹಳೆಯ ದೊಡ್ಡದಾದ ಗಡಿಯಾರ. ಇದರ ವಿಶೇಷತೆ ಏನು ಅಂದ್ರೆ ಪ್ರತಿ ಗಂಟೆಗೆ ಸಿಪಾಯಿ ಗಂಟೆಯೊಡೆಯುವ ದೃಶ್ಯ ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ. ಮುಚ್ಚಿದ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ 5 ನಿಮಿಷ ಇರುವಾಗ ಸಿಪಾಯಿ ಹೊರ ಬಂದು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯ ಆದಾಗ ಆಯಾ ಸಮಯದ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಸೇರುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ವಜ್ರಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ಸಲಾರ್ ಜಂಗ್ ಮ್ಯೂಸಿಯಂ' ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ಆಕರ್ಷಣೀಯ...

ಭರತನಾಟ್ಯ - ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸೂಗಡು

ಭರತನಾಟ್ಯವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಗೌರವಾನ್ವಿತ ನೃತ್ಯಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ನೃತ್ಯವಲ್ಲ, ಭಾವನೆ, ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಮನ್ವಯ. ತನಗಾದ ನೋವು ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಮುಖಭಾವಗಳು, ಹಸ್ತಮುದ್ರೆಗಳು ಮತ್ತು ಲಯಬದ್ಧ ಆದಿಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿ ಭರತನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ಇದೆ.

ಈ ನೃತ್ಯಕಲೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸೇವೆಯ ರೂಪವಾಗಿ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ದಾಸಿಯರು ಹಾಡಿ-ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿ ದೇವರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ಈ ಕಲೆ ದೇವಾಲಯಗಳಿಂದ ವೇದಿಕೆಗೆ ಬಂದು ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿದೆ. ಈ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಯುವುದು ಕೇವಲ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಲ್ಲ; ಅದು ಸಹನೆ, ಶಿಸ್ತಿನ ಅಭ್ಯಾಸ, ದೇಹ-ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮತೋಲನ ಮತ್ತು ಕಲೆಗೆ ಇರುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಇದರ ವಾದ್ಯಗಳು, ಪೋಷಾಕು, ಆಭರಣಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಭರತನಾಟ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಗಿಯರಷ್ಟೇ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಧೋರಣೆ ಈಗ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ, ಯುವಕರು ಇಂದು ಭರತನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಭರತನಾಟ್ಯವು ಭಾರತದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಶಾಶ್ವತ ನೃತ್ಯಕಲೆಗಳಲ್ಲೊಂದು.

ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಜರಗುತ್ತಿದ್ದ ಈ ನೃತ್ಯ ಇಂದು ವಿಶ್ವದ ಅನೇಕ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯ, ಶಿಸ್ತಿನ ಲಯ ಮತ್ತು ಭಾವ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮಂತ್ರ ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸಿದೆ. ಭರತನಾಟ್ಯವನ್ನು ಕೇವಲ ಒಂದು ನೃತ್ಯವಾಗಿ ನೋಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಭಕ್ತಿ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮತ್ತು ಮಾನವೀಯ ಭಾವನೆಗಳ ಸಂಕಲನವಾಗಿದೆ.

ಮುಕಿಮಾ II BEBA

ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದನು ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವಾಗ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಕೇವಲ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನೋಡದೇ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಕಥೆ, ನೋವು, ಐಸಿರಿ, ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಹೃದಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಭರತನಾಟ್ಯವು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಮೂಲ್ಯ ರತ್ನ. ಇದು ಕೇವಲ ನೃತ್ಯಕಲೆಯಲ್ಲ, ಜೀವನವನ್ನು ನೋಡುವ ಒಂದು ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ದೃಷ್ಟಿ. ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಭರತನಾಟ್ಯ ಕಲಿಯುವವರಿಗೂ, ನೋಡುವವರಿಗೂ - ಇದು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಅನುಭವ.

ತುಸು ಮೆಲ್ಲ ಬೀಸು...

ಹಣತೆಯ ಗಾಳಿಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದೆ,
ಸ್ನೇಹಿತನೆ ತುಸು ಮೆಲ್ಲ ಬೀಸು
ತಂಪಾದ ಗಾಳಿಯ ಸೂಸು...
ನಾ ಇನ್ನಷ್ಟು ತಮಂಧವನ್ನು ಅಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ
ಗೆಳೆಯ ನೀ ತುಸು ಮೆಲ್ಲ ಬೀಸು...

ನಾ ನಿನೊಂದಿಗೆ ಜೀವಿಸಿರುವೆ
ನಿನ್ನ ಕೂಡಿ ನರ್ತಿಸಿರುವೆ
ನಿನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಿರುವೆ
ನೀ ಬಿರುಸಾಗಿ ಬಂದರೆ ಹೇಗೆ
ತುಸು ಮೆಲ್ಲ ಬೀಸು...

ಎನ್ನ ನೋವನ್ನು ಕೆಳಹಾಕಿರುವೆ
ನಗುವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಸಿಂಪಡಿಸಿರುವೆ
ನೀ ಬಿರುಸಾಗಿ ಬಂದರೆ ಹೇಗೆ
ನನ್ನೊಳ್ಳೆ ಸ್ನೇಹಿತ ನೀನು
ತುಸು ಮೆಲ್ಲ ಬೀಸು.

ನಿರ್ಸರ್ಗ ಸಿ ಎನ್ II PCMC

ಪಲಿಸರದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಒಲವು

ಒಮ್ಮೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಿನ ಪರಿಮಳ ತುಂಬಿತ್ತು
ಮಳೆಯ ಮೊದಲ ಹನಿಯಲ್ಲಿ ಹೃದಯ ನಕ್ಕಿತ್ತು
ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲ,
ಇಂದು ಆ ನೆನಪುಗಳೇ ಮಂಜಿನಂತೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ.

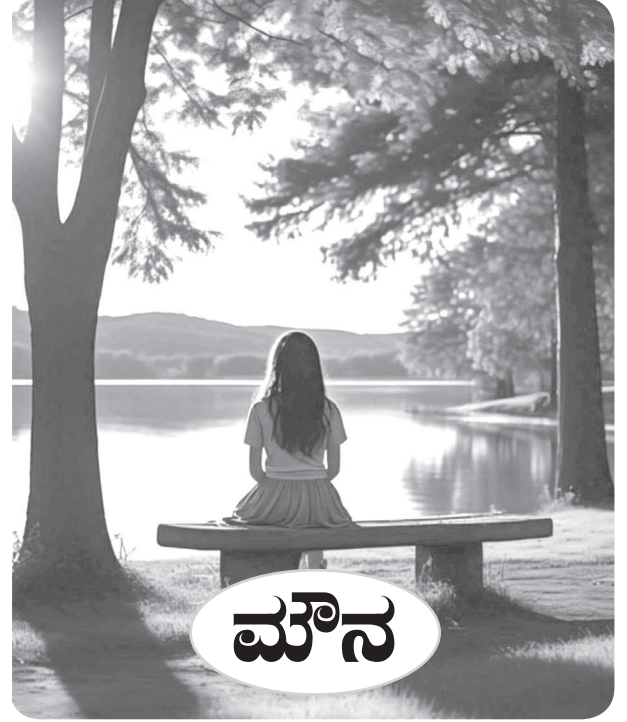
ನಾವು ಓಡಿದ ಹಾದಿಗಳ ಮೇಲೆ
ಈಗ ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಕಾಡು ಬೆಳೆದಿದೆ
ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯ ಕೂಗು ಕೇಳಲು
ನೂರಾರು ಮೈಲುಗಳ ಅಲೆದಾಟ
ಮೌನವೇ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಹೊಸನೋಟ
ಆದರೂ ಮನಸ್ಸು ಕೈ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ
ಹಸಿರಿನ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ
ನೋಡುವುದು....

ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ
ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗಿಡ ಕಂಡರೂ
ಅದರಲ್ಲೇ ಹೊಸ ಬದುಕಿನ ಭರವಸೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಕೃತಿ ನಮಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ-
“ನೀವು ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರೀತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ,
ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಾವಿರ ಹೂವುಗಳ ನಗುತರುತ್ತೇನೆ.”
ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೃದಯ ಮೃದುವಾಗುತ್ತದೆ.
ಜೀವನ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕಿನ ದಾರಿಯತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಧೋನಿಕಾ ಎಸ್. ಹೆಚ್
II PCMC

ಮೌನ

ದೇಹವಿದ್ದರೂ ಒಲವಿಲ್ಲ
ಆಸೆಯಿದ್ದರೂ ಛಲವಿಲ್ಲ
ದುಃಖವಿದ್ದರೂ ಅಳುವಿಲ್ಲ
ಮೋಹವಿದ್ದರೂ ಒಲವಿಲ್ಲ
ನಗುವಿದ್ದರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಲ್ಲ
ಮಾತಿದ್ದರು ಮೌನವೇ ಎಲ್ಲಾ,
ಮೌನವೇ... ನೀನಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕೇ ಇಲ್ಲಾ!!

ಹೆಚ್. ವಿ. ಕೌಶಲಿ
II CSBA

ಮಲೆನಾಡು

ನಮ್ಮ ನಾಡಿದು ಮಲೆನಾಡು
ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಗಳ ಬೀಡು
ಎತ್ತ ನೋಡಿದರು ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡಗಳ ಕಾಡು
ಕೇಳುತ್ತಿದೆ ಹಕ್ಕಿಯ ಹಾಡು
ನಿತ್ಯಹರಿದ್ವರಣದ ಕಾಡು
ನೋಡ ಬನ್ನಿ ನಮ್ಮ ಮಲೆನಾಡ ಸೊಗಡು

ಅರ್ಥವಾಗದ ಜೀವನ

ನನ್ನದೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಜೀವನ ತಿರುವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಅವನ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಾಯುವ ತನಕ ಜೀವನ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದಾನೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನಚಕ್ರ ಮತ್ತು ಭೂಮಿ ತಿರುಗುವುದು ಒಂದೇ ರೀತಿ. ಭೂಮಿ 24 ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಸುತ್ತುತ್ತದೆ. ಅದರ ಒಂದು ಸುತ್ತು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ತಿರುಗುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯರು ಕೂಡಾ ಹಾಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ, ಸಾವು ಬರುವ ತನಕ ಮುಗಿಯದ ಈ ಜೀವನ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ? ನಾವು ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಏಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ? ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥವೇನು? ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿನ ಉದ್ದೇಶವೇನು?

ನಾವು ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆಗಿ ಹೋದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದರೆ ಈಗ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಜೀವನ ಎಂದರೆ ಅನುಭವ.

ಶ್ರೀಶಾ
II BEBA

ನಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಆಹಾರ, ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯ ಜೀವನ, ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು, ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಮುಖ್ಯನ ಹಂತಕ್ಕೆ ತಲುಪುವುದು, ಸಾಯುವುದನ್ನು ಕೂಡ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಬದುಕ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. 60 ವರ್ಷ ಬದುಕಿದರೂ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವಂತೆ ಬದುಕಬೇಕು. ಕೆಲವೊಬ್ಬರು 100 ವರ್ಷ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೊಬ್ಬರು 10 ಸೆಕೆಂಡು, ಕೆಲವರಿಗೆ ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೇ ಅವಕಾಶ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯನ ಭಾವನೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾವನೆಗಳು, ಅನುಭವಗಳು, ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು, ಉದ್ದೇಶಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾವನೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾನವನನ್ನಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾವನೆಗಳೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಜೀವಿಸುವುದು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಋಷಿಗಾಗಿ. ನೋವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆದರೆ ಮೊದಲು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಹಾರಲು ಬಯಸುವ ನಾವು, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಂಬ ಸಂಕೋಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕಾದ ನಾವು, ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನವ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅತಿ ಆಸೆ, ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು, ಕ್ರೋಧಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತವೆ. ಜೀವನವನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ರೀತಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತವನ್ನು ಹಲವು ಕವಿಗಳು ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಜೀವನವನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಯೋಚಿಸಿದಂತೆ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ನೆರಳು ಕೂಡ ಇರುತ್ತದೆ. ಗೆಲ್ಲುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಇರುವವರೆಗೂ, ಸೋಲುವವರೂ ಇರಬೇಕು.”

“ನೀವು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕುತ್ತೀರೋ, ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ನೀವು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವುದು ನೋವು, ಸಂಕಟ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಪಲತೆ ಮಾತ್ರ.”

ಇಂದಿನ ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಏಕೆ ಗಮನ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?

ನಕ್ಷತ್ರ ಎಸ್
II PCMB

ಇಂದಿನ ಡಿಜಿಟಲ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಸ್ಮಿಟ್‌ಗಳ ನಡುವೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್, ಟ್ಯಾಬ್ಲೆಟ್, ಆನ್‌ಲೈನ್ ಆಟಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಅವರ ದಿನಚರಿಯ ಭಾಗವಾಗಿವೆ. ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಗಮನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೂ ಹೊಡೆತ ನೀಡಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಗಮನ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಎಂದರೆ ನಿರಂತರ ಡಿಜಿಟಲ್ ಗಮನಭಂಗ. ನೋಟಿಫಿಕೇಷನ್‌ಗಳು, ಚಿಕ್ಕ ವಿಡಿಯೋಗಳು ಮತ್ತು ಆಟಗಳು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವಂತೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ದೀರ್ಘ ಸಮಯ ಓದುವುದು, ಪಾಠ ಕೇಳುವುದು ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ ಅತಿಯಾದ ಸ್ಮಿಟ್ ಬಳಕೆ. ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಅಥವಾ ಮೂರು ಗಂಟೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಸ್ಮಿಟ್ ಮುಂದೆ ಕಳೆಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗಮನ, ನೆನಪು ಮತ್ತು ನಿದ್ರೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ತಡರಾತ್ರಿಯವರೆಗೂ ಮೊಬೈಲ್ ಬಳಸುವುದರಿಂದ

ಸರಿಯಾದ ನಿದ್ರೆ ಅಗದೇ, ಮುಂದಿನ ದಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ.

ಡಿಜಿಟಲ್ ಜಗತ್ತು ಮಲ್ಟಿಟಾಸ್ಕಿಂಗ್‌ನನ್ನೂ (ಬಹುಕಾರ್ಯಕ) ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಓದುತ್ತಾ ವಿಡಿಯೋ ನೋಡುವುದು, ಚಾಟ್ ಮಾಡುವುದು ಅಥವಾ ಸೋಷಿಯಲ್ ಮೀಡಿಯಾ ಸ್ಕ್ರೋಲ್ ಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೊರಗೆ ಆಟ ಆಡುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರಾಂಗಣ ಆಟಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದವು ಅದು ಗಮನ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕೆಟ್ಟದು ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು. ಸ್ಮಿಟ್ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಹೊರಾಂಗಣ ಆಟ, ಓದುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ದಿನಚರಿಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಗಮನಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಕೊಂಕಣ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳದ ಹೊಳಪು
ಮಂಗಳೂರು ನಗರಕ್ಕೆ ಇದೆ ವಿಶೇಷ ರೂಪು
ತೆಂಗಿನ ಮರಗಳಲಿ ಗಾಳಿಯ ನೃತ್ಯ
ಉಪ್ಪಿನ ಸುವಾಸನೆ ಹೊತ್ತು ಬೀಸುವ ಗಂಧಕೃತಿ

ಸಂತ ಮೇರಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯ ಬೆಳಕು
ಕುದ್ರೋಳಿ ದರ್ಗಾದಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ತಾಣವು
ಪಿಲಿಕುಳ ನೈಸರ್ಗಿಕ ತಾಣದ ಸೌಂದರ್ಯ ಮಿಂಚು,
ತನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳೂರು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಕ್ಕಲೂ ಮನೆ ಅದು

ಮದ್ದಳಿ, ಪಟಾದಿ - ತಾಳದ ಸಂಭ್ರಮ
ಕೋರಿ ರೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಮಧುರ ರುಚಿಗಿಸಿರು ಘಮ
ಸಮುದ್ರ ಅಲೆಗಳಲಿ ಕನಸುಗಳ ಹೋಳಿ
ಮಂಗಳೂರು ಸಿರಿಗನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಮುತ್ತಿನ ಕಳೆ

ಮಂಗಳೂರು ಮಂಜಿನ ಗಾಳಿ

ನಿರ್ವರ್ಗ ಸಿ ಎನ್
II PCMC

ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀರುವ ಪರಿಣಾಮ

ನಂದಿತಾ ಮಲ್ಲು
II BEBA

ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಒಲವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಯುವ ಜನಾಂಗ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣ ಹಾಗೂ ದೃಶ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ

ಮೋಡಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಪುಸ್ತಕ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಓದುವ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳ ಪ್ರಾಯೋಜಿತ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಡ್ಡ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದು, ಶ್ರಮಪಡದೇ ಬರೀ ಕಟ್ ಆಂಡ್ ಪೇಸ್ಟ್ ಮಾಡಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿಗಳಿವೆ. ಹೀಗೆ, ಓದದೇ ಸಮಯ ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಡೆಗೆ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳು ದೊರೆತಾಗ ಅದೆಷ್ಟೋ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದುಃಖಿತರಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಶರಣಾಗಿರುವುದು ನಾವು ಇಂದು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಮಾತು “ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣ”. ಇಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಮೂಲಕ ಇತರರಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮ ಮಾಧ್ಯಮವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದ್ದು ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳು ಜನರ ಜೀವನಶೈಲಿಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಪಾಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಂದು ಅಂತರ್ಜಾಲದ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿತರಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ತೊಂದರೆಗೆ ಸಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯ ಕರಾಳವಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ. ದೀಪದ ಬುಡದ ಕತ್ತಲೆಯ ಹಾಗೆ ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಿಂದ ಆಗುವ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿವೆ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಒಳ-ಹೊರಗಣ ಆವರಣವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳು ಪ್ರಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಕುಳಿತರೂ ನಿಂತರೂ ಅದೇ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿರುವ ಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಮೂಹ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಾವು ಸುಖವಾಗಿ ನಿರ್ದೇ ಮಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ನಿರ್ದಯ ಗುಣಮಟ್ಟ ಕಡಿಮೆ ಆಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಎಳೆಯ ವಯಸ್ಸಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಉಂಟಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾದ ಮಾನಸಿಕ ಖಿನ್ನತೆ, ಬೊಜ್ಜು ಇತ್ಯಾದಿ ಎದುರಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಉತ್ತಮ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದೇಶ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಸದ್ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸದುದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಬಾಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳು

ಯಶ ಎಲ್.ಆರ್.ಜಾಯ್
II PCMC

ಊಟದ ಮೇಜಿನ ಬಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಇದ್ದರೂ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ, ತಮ್ಮದೇ ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿರುವ ದೃಶ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಳೆಯುವ ಸಮಯದ ಮಧುರತೆ, ಕಣ್ಣಿನ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಾಳಜಿ, ಸಣ್ಣ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಆತ್ಮೀಯತೆ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಆನ್‌ಲೈನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜೀವನಗಳು ಕೇವಲ ಕ್ಷಣಿಕ ಚಿತ್ರಗಳು. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಹೋಲಿಸುವುದು ಅಸುರಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಅಸುರಕ್ಷತೆ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿನ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಕರಗಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಮಾತುಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಳಜಿ ನೋಟಿಫಿಕೇಶನ್‌ಗಳ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್‌ಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಲ್ಪಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದೇ ಮೊದಲಿಗೆ ಫೋನ್ ತೆಗೆಯುವುದು, ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವ ಕ್ಷಣವರೆಗೂ ಪರದೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಜೀವನಶೈಲಿಯಾಗಿದೆ. ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸುಲಭಗೊಳಿಸಿದರೂ, ಅದರ ಬೆಳಕಿನ ಹಿಂದೆ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶವಿದೆ - ನಿಜವಾದ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳು. ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲ ದಿನೇ ದಿನೇ ದೂರವಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅದರ ಬದಲು ಚಾಟ್‌ಗಳು, ಸ್ಟೋರಿ ಮತ್ತು ರೀಲ್‌ಗಳೇ ಸಂಬಂಧಗಳ ಹೊಸ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಯುವಜನತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನರ ಜೊತೆ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಹೃದಯದ ಮಾತು ಕೇಳಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವವರು ಕೆಲವರಷ್ಟೇ. “ಹೇಗಿದ್ದೀಯಾ?” ಎಂಬಷ್ಟು ಸರಳವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ನಾವು ‘ಇಮೋಜಿ’ ಮೂಲಕ ಹೇಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಮನೆಯ ಬಳಿಯ ಮಾತುಕತೆಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೌನವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಬೇಕಿಲ್ಲ; ಅದರ ಬಳಕೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಯಂತ್ರಣ ಸಾಕು. ಕೆಲಕ್ಷಣ ಫೋನ್ ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಜನರ ಜೊತೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಸಂಬಂಧಗಳು ಮತ್ತೆ ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರದೆ ಬೆಳಕು ಕ್ಷಣಿಕ, ಆದರೆ ಹೃದಯ ನೀಡುವ ತಾಪಮಾನ ಶಾಶ್ವತ. “ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಹತ್ತಿ ಹೊತ್ತಿಸುವ ಸಣ್ಣ ನಗು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬೆಳಕನ್ನು ಹರಡಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ವಿರಸವಾದ ದಿನಗಳಲ್ಲೂ ಹೃದಯದಿಂದ ನಕ್ಕಾಗ ಮಾನವತ್ವದ ನಾಳೆಯೇ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ.”

*****

ಮಳೆಯ ಅ ನೆಂದ ಮಗುವಿನ ಹಾಗೆ

ಸೂರ್ಯನಿಗ್ಯಾಕೋ ಕೋಪ ಬಂದು ಸುಡುತ್ತಿದ್ದ ದಿನ,
ಬಿಸಿಲ ಅಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಮನಗಳು ಆಗಿದ್ದವು ತಲ್ಲಣ
ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಿಳಿ ಮೋಡ ಸರಿದು,
ಕರಿಮೋಡ ಕರಗಿ ಆಗಿದೆ ಮಳೆಯ ಜನನ
ಭುವಿಯ ಸುವಾಸನೆಯಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿಂತಾಗಿದೆ ಕೋಟಗಟ್ಟಲೆ ಹಣ
ಊಹಿಸದೆ ಬಂದ ಮೇಘರಾಜನ
ನೋಡಿ ಗಿಡ-ಮರಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಾಡಿ ಕುಣಿದಿದೆ ಮನ

ಎಚ್. ವಿ. ಕೌಶಲಿ
II CSBA

ಕಾಲದ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷ :

ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ಕಾಲದ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವಾಗ ಭರತವರ್ಷವು ಕೇವಲ ಭೂಭಾಗವಲ್ಲ. ಅದು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ. ಶಿಲ್ಪಕಲೆಯ ಮೌನ ರೇಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಆತ್ಮ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಿದ ದೇವಾಲಯಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ಮಾರಕಗಳು ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗಿದ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನಗಳು, ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಇವೆಲ್ಲವು ಕಾಲದ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುವ ಮೌನ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು.

ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ:

ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಮೂಲ್ಯ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಆಯಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಇತಿಹಾಸ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವೈಭೋಗ ಅರಸನ ಪರಾಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ವಿಭಿನ್ನವಾದದ್ದು. ಭಾರತೀಯ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಶೈಲಿಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳು ನಾಗರ, ದ್ರಾವಿಡ ಮತ್ತು ವೇಸರ ಶೈಲಿಗಳು ನಾಗರ ಶೈಲಿಯ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾವು ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಶೈಲಿಯ ದೇವಾಲಯಗಳ ವಿಶೇಷತೆ ಏನೆಂದರೆ, ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲಿ ಎತ್ತರದ ವಕ್ರಾಕಾರದ ಶಿಖರ ಇರುತ್ತದೆ. ಶಿಖರದ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಮಲಕ ಮತ್ತು ಕಲಶವಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾ: ಕೋರ್ನಾಕ್ ಸೂರ್ಯ ದೇವಾಲಯ, ದಿಯೋಗಡದ ದಶಾವತಾರ ವಿಷ್ಣು ದೇವಾಲಯ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ದ್ರಾವಿಡ ಶೈಲಿ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಶೈಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಪ್ರಮುಖ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಶೈಲಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರವೇಶ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದ ಪದರಗಳಂತೆ ನಿರ್ಮಿಸಲಾದ ಗೋಪುರಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿವೆ. ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದ ಶಿಖರವು ಪಿರಮಿಡ್ ಆಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದು, ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಲಶವಿರುತ್ತವೆ. ದೇವಾಲಯಗಳು ವಿಶಾಲ ಪ್ರಕಾರಗಳು, ಮಂಟಪಗಳು, ಸ್ತಂಭಗಳು ಮತ್ತು ನವರಂಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಶಿಲ್ಪಗಳು ಭವ್ಯ ಹಾಗೂ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾ: ತಂಜಾವೂರು ಬ್ರಹ್ಮವೀಶ್ವರ ದೇವಾಲಯ, ಮಧುರೈ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ದೇವಾಲಯ, ಕಂಚೀಪುರಂ ದೇವಾಲಯಗಳು.

ವೇಸರ ಶೈಲಿ ನಾಗರ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡ ಶೈಲಿಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಇದು ಚಾಲುಕ್ಯ ಮತ್ತು ಹೊಯ್ಸಳ ರಾಜವಂಶಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ಈ ದೇವಾಲಯಗಳ ವಿಶೇಷತೆ ಏನೆಂದರೆ, ನಕ್ಷತ್ರಾಕಾರದ ನೆಲದ ಯೋಜನೆ. ತೆರದ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾಪಥ: ವಿಸ್ತೃತ ಮತ್ತು ನಾಜೂಕಾದ ಕೆತ್ತನೆ. ನವರಂಗ ಮತ್ತು ಮಂಟಪಗಳು ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಹಲವಾರು ವೇಸರ ಶೈಲಿಯ ಬೇಲೂರು ಚಿನ್ನಕೇಶವ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ

ಶಿಲಾಬಾಲಿಕೆಗಳು ಜಗತ್ತಿನಿದ್ದ ಹಾಗೂ ಪಟ್ಟದಕಲ್ಲು ವಿರೂಪಾಕ್ಷ ದೇವಾಲಯ ಎಲ್ಲೋರ ಕೈಲಾಸನಾಥ ದೇವಾಲಯ ಮತ್ತು ಸೋಮನಾಥಪುರದ ಕೇಶವ ದೇವಾಲಯ ವೇಸರ ಶೈಲಿಯ ದೇವಾಲಯಗಳಾಗಿವೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ:

ಇತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳ ನಡುವೆ ಸೇತುವೆಯಂತೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಪುರಾತನ

ಕಾಲದ ಘಟನೆಗಳು, ರಾಜರು, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಸುವುದು ಇದರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ. ಶಾಸನಗಳು, ಕಾವ್ಯಗಳು, ವಂಶಾವಳಿಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರವಾಸ ಕಥನಗಳ ಮೂಲಕ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಭಾರತದ ಶ್ರೀಮಂತ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನಮಗೆ ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತವೆ. ಬಾಣಭಟ್ಟನ ಹರ್ಷಚರಿತ, ರಾಜ ಹರ್ಷವರ್ಧನನ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ, ಕಲ್ಯಾಣನ ರಾಜತರಂಗಿಣಿ. ಕಾಶ್ಮೀರದ ರಾಜವಂಶದ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಇನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವಿಜಯನ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಕಾವ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೊದಲ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಗ್ರಂಥವಾಗಿದೆ. ಇದು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಕಾವ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರೆ, ಶಿವಕೋಟ್ಯಾಚಾರ್ಯನ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲ ಗದ್ಯ ಕತೆ. ಇದು ನೈತಿಕತೆ, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜೀವನ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಾಗಿ ಚಾಣಾಕ್ಯನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಭಾರತದ ಪ್ರಮುಖ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಇದು ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಗ್ರಂಥವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅಬುಲ್ ಫಜಲ್‌ನ ಕೃತಿಗಳು, ಕಬೀರ್‌ದಾಸ್‌ರ ದೋಹೆಗಳು, ತುಲಸಿದಾಸರ ರಾಮಚರಿತಮಾನಸ ಇವೆಲ್ಲವು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾವ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಾಗಿವೆ.

ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಹರಿಯುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ:

ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಎರಡು ಅಕ್ಷಿಗಳಂತೆ. ಒಂದೊಂದು ಆಚರಣೆ, ಒಂದೊಂದು ಪದ್ಧತಿ ನಮ್ಮ ಪೀಳಿಗೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಸಾರುತ್ತವೆ. ಸಂಪ್ರದಾಯದಿಂದ ಒಳಿತು ಅಷ್ಟೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದೇನಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರ ಜೀವನವನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಜನರ ಬಾಳನ್ನು ಬೆಳಗಿವೆ. ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ ಸತಿಸಹಗಮನ ಪದ್ಧತಿ, ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ, ದೇವದಾಸಿ ಪದ್ಧತಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನು ಹಲವಾರು ಇವುಗಳು ನಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸವೆಂಬ ಬಿಳಿಹಾಳೆಯ

ಸೃಷ್ಟಿ ಎನ್. ಎ. II HEPP

ಕಪ್ಪು ಕಲೆಗಳು ಸತಿಸಹಗಮನ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ವಿಧವೆಯರು ತಮ್ಮ ಪತಿಯ ಶವದೊಂದಿಗೆ ಚಿತೆಗೆ ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ ಎಂದರೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡುವುದು. ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಜೀವನ ನರಕದ ಕೂಪವಾಗಿತ್ತು. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮದುವೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು, ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ/ಹಣ ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಬಡವರ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ದರಿದ್ರ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿತ್ತು. ದೇವದಾಸಿ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ದೇವರಿಗೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಹರಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಸೇವೆಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಲೈಂಗಿಕ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅನಿಷ್ಟ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದ

ಇತಿಹಾಸದ ಸುಂದರ ಭಾಗಗಳಾಗಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಮೈಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಭಾಷೆ, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರವೆಲ್ಲ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿಶೇಷತೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ಮಹತ್ವವಿರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಈಗಲೂ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಭಾಗ್ಯ.

ಭರತವರ್ಷದ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಮಗೆ ಭಾರತೀಯ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ವೈಭವದ ಆಳವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಜೀವನ, ಪೀಳಿಗೆಯ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಗುರುತನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಈ ವೈಭವವು ನಮಗೆ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಮೂಲ್ಯ ಸಂಪತ್ತು ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂಬ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

(ಸಂಗ್ರಹ)

ಸಮಯದ ಬೆಲೆ ತಿಳಿದವನೇ ಜಾಣ

ಸಿಂಜನಾ ಕೆ. ನಾಯ್ಕ
II CEBA

ಸಮಯ ಮತ್ತು ಅಲೆಗಳು ಯಾರನ್ನೂ ಕಾಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬರ್ಥದ ಮಾತೊಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿದೆ. ಸಮಯದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವ ಗಾದೆ ಮಾತಿದು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುವುದು ದಿನಕ್ಕೆ 24 ತಾಸು. ಯಾರು ಈ 24 ತಾಸನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ವೃದ್ಧರ ತನಕ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವುದು ನನಗೆ ಸಮಯ ಇಲ್ಲ ಎಂದು. ಹಾಗಾದರೆ ಅವರ ಸಮಯ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತು? ನಿಜವಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಮಯದ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಸಮಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಕೊರತೆಯಿದೆಯಷ್ಟೆ.

ಹೀಗಾಗಿಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶಾಲಾರಂಭವಾಗಲೇ

ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಒಂದು ವೇಳಾಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಮಯವನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುವಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ. ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಮಯ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ಓದು ಸಮಯ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಒದ್ದಾಡುವುದು ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಸಮಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಣ್ಮೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳೆ ಕಷ್ಟ. ಸಮಯದ ಮಹತ್ವ ತಿಳಿಯದವರ ಬದುಕು ಗುರಿ ರಹಿತವಾಗಿ ದಿಕ್ಕುಹೀನಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ತಿಳಿಯದವರು ಯಾವುದನ್ನೂ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸದೆ ಪರದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಇಂದಿನ ವೇಗದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಸಮಯವನ್ನು ಸದುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು ಕಲೆ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು, ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್, ಟಿ.ವಿ. ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷ್ಕಾರಿಗಳು ಸಮಯವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನಗಳಾಗಿವೆ.

ಸ್ತ್ರೀ ಶಕ್ತೀಕರಣ ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ

ವೇತನ ಅಸಮಾನತೆ, ಸುರಕ್ಷಿತ ಕೆಲಸದ ಸ್ಥಳದ ಕೊರತೆ, ಮತ್ತೆ ಲಿಂಗಭೇದ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಇದೆ. ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಭಯವಿಲ್ಲದೆ, ಗೌರವದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದಾದ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ಸ್ವಯಂರಕ್ಷಣೆ. ಇಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂರಕ್ಷಣೆಯ ತರಬೇತಿ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಕೇವಲ ದೇಹಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮನಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು, ಸರ್ಕಾರ - ಎಲ್ಲರೂ

ಇಂದಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಶಕ್ತೀಕರಣ ಅನ್ನೋದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತನಾಡುವ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಸಾಲದು, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶ ಕೊಡೋದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಇಂದು ಮಹಿಳೆಯರು ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ಹಿಂಜರಿಯದೇ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಹಿಂದೆ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಮನೆಮಾತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಓದಿನಲ್ಲಿ, ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ, ಕ್ರೀಡೆಯಲ್ಲಿ, ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ - ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಲ್ಪನಾ ಚಾವ್ಲಾ, ಸುಧಾಮೂರ್ತಿ, ಮೇರಿ ಕೋಮ್, ಸೈನಾ ನೆಹ್ರೂ ಇವರಂತಹವರು ಅನೇಕ ಯುವತಿಯರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಫೂರ್ತಿ. ಸ್ತ್ರೀ ಶಕ್ತೀಕರಣದ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಶಿಕ್ಷಣ. ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೇ ಅವರು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಜೀವನವನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ಅಥವಾ “ಹುಡುಗಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಓದು ಬೇಕೇ?” ಅನ್ನೋ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಂದ ಹುಡುಗಿಯರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದಾಗಲೇ ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತೀಕರಣ ಸಾಧ್ಯ. ಇದೀಗ ಅನೇಕ ಮಹಿಳೆಯರು ಉದ್ಯೋಗ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ

ಈ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಬೇಕಿದೆ. ಸ್ತ್ರೀ ಶಕ್ತೀಕರಣವೆಂದರೆ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ “ಸಹಾನುಭೂತಿ” ತೋರಿಸುವುದಲ್ಲ” ಇದು ಸಮಾನತೆ ನೀಡೋದು ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ನಿರ್ಧಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಸಮಾಜದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಧ್ವನಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಬೇಕು. ಮಹಿಳೆಯರು ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಮಾಜವೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ನೇಹಾ
II CEBA

ಇಂದಿನ ಯುವಕರೇ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ನಿಲುವಂಗಡಿಯವರು. ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿ ಎಂಬ ವಿಭಜನೆ ಬಿಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗಲೇ ನಿಜವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಸಾಧ್ಯ. ಮಹಿಳೆಯರ ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡೋದು, ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ.

ಸ್ತ್ರೀ ಶಕ್ತೀಕರಣ, ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಅಲ್ಲ - ಅದು ನಿರಂತರ ಪ್ರಯತ್ನ. ನಮ್ಮ ಮನೋಭಾವ ಬದಲಾದಾಗ, ನಮ್ಮ ಮನೆ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮನೆ ಬದಲಾಗಿದೆ ಸಮಾಜ ಸ್ವತಃ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನ

ಶಾಸ್ತ್ರಿ
II BEBA

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವು ಮಾನವನ ಜೀವನದ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಹಾಗೂ ಅಡಿಪಾಯ ಹಾಕುವ ಹಂತವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಚಿಂತನೆ, ಶಿಸ್ತಿನ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವು ಕೇವಲ ಪುಸ್ತಕ ಓದುತ್ತಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯುವ ಕಾಲವಲ್ಲ. ಅದು ಜೀವನವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಸರಿ-ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಮಹತ್ವದ ಅವಧಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು, ಶಿಸ್ತು, ಸಹನೆ ಮತ್ತು ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಗುಣಗಳು ಮುಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವನ್ನು ಜೀವನದ ಅಡಿಪಾಯ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದ ಹೃದಯವಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ, ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಹ ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಸ್ವಾವಲಂಬಿ, ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಠ್ಯಜ್ಞಾನ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಶಿಸ್ತು, ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ನಾಯಕತ್ವದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆ. ಗುರುಗಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೀಪದಂತೆ ಬೆಳಕು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೇವಲ ಪಾಠ ಹೇಳುವವರಲ್ಲ, ಅವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು 'ಶಿಕ್ಷಣದ' ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮಾಜದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿದೆ.

ಶಿಸ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಭರಣವಾಗಿದೆ. ಶಿಸ್ತು ಇಲ್ಲದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರಯತ್ನದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಓದುವುದು, ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಪಾಠ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು, ಗುರುಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ಅವುಗಳು ಶಿಸ್ತಿನ ಭಾಗಗಳಾಗಿವೆ. ಸಮಯ ನಿರ್ವಹಣೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕೌಶಲ್ಯ ಇರಬೇಕು. ಓದು, ವಿಶ್ರಾಂತಿ, ಆಟ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಮಯ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನ ಇರಬೇಕು. ಸಮಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಕಡಿಮೆ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯಶಸ್ಸು

ಸಾಧಿಸಬಹುದು. 'ಶಿಸ್ತು' ಮತ್ತು ಸಮಯ ಪಾಲನೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ಜೀವನದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವು ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕಾಲ, ಸತ್ಯ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಗೌರವ, ಸಹಾನುಭೂತಿ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರ ಎಂಬ ಮೌಲ್ಯಗಳು

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಗುರುಗಳು, ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಈ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ನಕಲು ಮಾಡದೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆಯುವುದು, ಇತರರ ಶ್ರಮವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು, ಹಿರಿಯರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುವುದು ಇವೆಲ್ಲ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಉದಾಹರಣೆಗಳು.

ಒಳ್ಳೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮುಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ನಾಗರಿಕನಾಗಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯಧಾರಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಇಂದಿನ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಂಕಗಳ ಛಾಯೆ, ಭವಿಷ್ಯದ ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಡಗಳು ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯ ಕ್ರೀಡೆ, ಸಂಗೀತ, ಚಿತ್ರಕಲೆ, ವಾದವಿವಾದ, ನಾಟಕ ಮುಂತಾದ ಸಹಪಾಠ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಒತ್ತಡ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ತಂಡದ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆರೋಗ್ಯಕರ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯಕರ ದೇಹ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವು ಭವಿಷ್ಯದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುವ ದೀಪವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪರಿಶ್ರಮ, ಪಡೆದ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸಿದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಜೀವನಪೂರ್ತಿ ಜೊತೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡವರು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಶಿಸ್ತು, ಪರಿಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಾಗಿಸಬೇಕು. ಗುರುಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಪೋಷಕರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು, ಸಮಾಜದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸಂಕಲ್ಪ ಹೊಂದಬೇಕು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವು ಜೀವನದ ಅಮೂಲ್ಯ ಹಂತ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಭವಿಷ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. "ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನವೇ ಯಶಸ್ವಿ ಜೀವನದ ಬುನಾದಿ" ಎಂಬ ಮಾತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯ.

ನೀಲಜ್ವಾಲೆಯ ರಹಸ್ಯ: ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್

ರಶ್ಮಿ ಆರ್ ಶೆಟ್ಟಿ
II BEBA

ಪ್ರಕೃತಿ ಸದಾ ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನೆಯ ನಡುವಿನ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ರೇಖೆಯನ್ನು ಮಿಂಚಿಸುವ ಅದ್ಭುತ ರಹಸ್ಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದೆ. ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಇಂದು ಎಷ್ಟೇ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿವೆ ಎಂದರೂ ಸಹ, ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಮಾನವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೊಂದಲಕ್ಕೀಡು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಭಯ ಮತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದ ವಿಶಾಲವಾದ ನದಿ ತೀರ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಮತ್ತು ಕಸುಬು-ಬೆಣ್ಣೆಗಳು ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆ ಹೊಳೆಯುವ 'ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್' ಎನ್ನುವ ವಿಚಿತ್ರ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ. ನೀಲಬಣ್ಣದಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ಈ ಜ್ವಾಲೆಗಳು ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಕತ್ತಲೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಆಕಾಶಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲಾಗಿ ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಸ್ಥಳೀಯ ಮೀನುಗಾರರಿಗೆ, ಈ ಬೆಳಕುಗಳು ಕೇವಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಆಟವಲ್ಲ - ಅವು ಸಾವಿನ ಎಚ್ಚರಿಗೆ, ಆತ್ಮಗಳ ಸಂದೇಶ ಅಥವಾ ದುರಂತದ ಸಂಕೇತವಾಗಿವೆ.

ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಮೀನುಗಾರರು ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಾರೆ ಈ ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್ ಅನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ವಿವರಣೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ಈ ಬೆಳಕುಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಿರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗಾಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಚಲಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಈ ಬೆಳಕುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದವರು ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಳದ ನೀರಿಗೆ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪತ್ತೆಯಾಗುವ ಅನೇಕ ಮೃತದೇಹಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕಾರಣವೇ ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್ ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲೇ ಹಿಮಾಚಲ, ಗುಜರಾತ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬೆಳಕುಗಳು ವರದಿಗಳು ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು 'ವಿಲ್-ಒ-ದ-ವಿಸ್', ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದಲ್ಲಿ 'ಮಿನ್ ಮಿನ್ ಲೈಟ್ಸ್', ಬ್ರೆಜಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ 'ಬೊಯಿಟಾಟಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು

ತಪ್ಪು ದಾರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲೋ ಅಥವಾ ದಾರಿತೋರಿಸಲು ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಈ ರಹಸ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಉತ್ತರ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಚರಂಡಿ, ಕೊಳೆಯಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಸಸ್ಯ ಜಂತುಗಳ ಅವಶೇಷಗಳು ಆಮ್ಲಜನಕವಿಲ್ಲದೇ ಕೊಳೆಯುವಾಗ 'ಅನೈರೋಬಿಕ್ ಡಿಕಂಪೊಸಿಷನ್' ಎನ್ನುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಮಿಥೇನ್, ಫಾಸ್ಫೀನ್, ಡೈಫಾಸ್ಫೀನ್, ಇಂಗಾಲದ ಡೈಆಕ್ಸೈಡ್ ಮುಂತಾದ ಅನಿಲಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಅನಿಲಗಳು ನೆಲದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಆಮ್ಲಜನಕವನ್ನು ಸ್ವರ್ಣಿಸಿದಾಗ 'ಫಾಸ್ಫೀನ್' ತಕ್ಷಣ ಜ್ವಾಲೆಯಾಗಿ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತದೆ. ಮಿಥೇನ್ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಸುಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ಜ್ವಾಲೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗಾಳಿಯ ಚಲನೆಯೊಂದಿಗೆ ಈ ಜ್ವಾಲೆಗಳು ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವತಃ ಚಲಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಮಾನವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಗಳನ್ನು ದೈವೀ ಅಥವಾ ಪಿಶಾಚಿ ರೂಪವೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ನಂಬಿದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಅನೇಕ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಮುದ್ರಯಾನಿಗಳು ಭಾರೀ ಮಿಂಚು-ಮಳೆಗಾಲದ ನಂತರ ಹಡಗಿನ ಕಂಬಗಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ನೀಲಿ ಬೆಂಕಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅದನ್ನು ದೇವರ ಆಶೀರ್ವಾದವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಇಂದು 'ಸೆಂಟ್ ಎಲ್ಮೋಸ್ ಫೈರ್' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯುತ್ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪ್ಲಾಸ್ಮಾ ಬೆಳಕು.

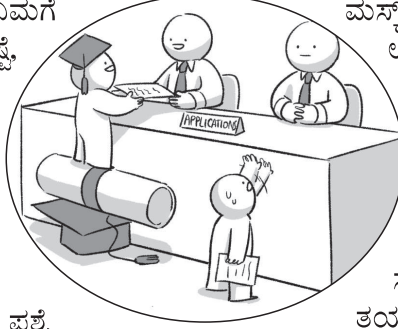
ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್ ರಹಸ್ಯದ ಆಕರ್ಷಕತೆಯ ಮೂಲ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲೇ ಇದೆಯೋ ಅಥವಾ ಭಯ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆಯ ಸಂಯೋಗದಲ್ಲೋ ಎನ್ನುವುದು ನಿಶ್ಚಿತವಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನ ಅದಕ್ಕೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರೂ, ಜನರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಭಯವನ್ನು ಅಳಿಸಲಾಗದು. ಮೀನುಗಾರರಿಗೆ, ಈ ಬೆಳಕುಗಳು ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಾವುಗಳ ನಡುವಿನ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ. ಆತ್ಮಗಳ ಪ್ರಭಾವವಾಗಿರಲಿ ಅಥವಾ ಅನಿಲಗಳ ದಹನವಾಗಿರಲಿ, ಅಲೆಯಾ ಲೈಟ್ಸ್ ಇನ್ನೂ ಮಾನವನ ಕುತೂಹಲ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿಡುತ್ತವೆ.

ಹದವಿಯೇ ಯಶಸ್ವಿ ಬದುಕಿಗೆ ಸಾಧನವೇ?

ಪದವಿ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೇವಲ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಗಳಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿರಂತರ ಸಮರ್ಪಣೆ, ಕೌಶಲ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಭೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. ಯಶಸ್ಸು ಏಕಾಏಕಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದವಿಯೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಜೀವನ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿಹಿ ಪ್ರಯಾಣವಲ್ಲ. ಜೀವನ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಬಹುದು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವಾಗಬಲ್ಲದ್ದು ಪದವಿಯಷ್ಟೆ. ಪದವಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವ ಕನಸು ಗುಂಡಿಲ್ಲದ ಬಂದೂಕಿನಂತಿದೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೀವು ವೈದ್ಯರು, ಇಂಜಿನಿಯರ್, ವಕೀಲ, ಲೆಕ್ಕಾಧಿಕಾರಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಬಯಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವೇ ಪದವಿ.

ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ನಮಗೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳೋಣ-

ಯೂಟ್ಯೂಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಲಿತ ವೈದ್ಯರ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಂಬಿಕೆ ಇಡುವೆವೇ? ಕೇವಲ ನೆಟ್‌ವರ್ಕ್ ಸರಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ವಕೀಲರ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಂಬಿಕೆ ಇಡುವೆವೇ? ವಿಮಾನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದ ವಿಮಾನ ಚಾಲಕ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಂಬಿಕೆ ಇಡುವೆವೇ? ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಲಾಲಾ ಯೂಸಫ್‌ಜಾಯಿ, ಸುಂದರ ಪಿಚೈ, ರತನ್ ಟಾಟಾ, ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ ಮತ್ತು ಇತರ

ಅನೇಕರು - ಇವರಿಗೆ ಯಶಸ್ಸು ಕನಸಿನಿಂದ ಅಥವಾ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಅವರು ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮದ ಮೂಲಕ, ಪದವಿ ಪಡೆದು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿ ಗಳಿಸಿದರು. ಹೌದು ಕೆಲವರು ಸ್ಟೀವ್ ಜಾಬ್ಸ್, ಮಾರ್ಕ್ ಜುಕರ್‌ಬರ್ಗ್, ಎಲಾನ್ ಮಸ್ಕ್, ಬಿಲ್‌ಗೆಟ್ಸ್ ಇವರನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ

ಹೇಳಬಹುದು. ಇವರು ಪದವಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾದವರು ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ, ಇವರಿಗೆ ಅಪಾರ ಹಣಕಾಸು ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬದ ಸಹಾಯ ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಪದವಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಶಸ್ಸು ಸಾಧಿಸಿದರು. ಜೆಇಇ ಮುಂತಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ತಯಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನೀವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವತಃ ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಪದವಿ ಯಶಸ್ಸು ಕೊಡೋದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?

ಪದವಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಜೀವನ ಅದೃಷ್ಟದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ಆದರೆ ಪದವಿಯೊಂದಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಜೀವನ ನಿಮ್ಮ ಆಯ್ಕೆ, ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನೀವು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಅದೃಷ್ಟದ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಕನಸಿನಲ್ಲೇ ಬದುಕಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರ.

- ಸಾನಿಧ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ
II PCMB

ಶೋಧಿಸಬೇಕು ನಮ್ಮ ಮನವ ದಿನ ದಿನ

ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಎಂಬುದು ಮಂದಾರವೂ ಹೌದು, ಅದು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮರ್ಕಟವು ಆಗಬಲ್ಲದು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಮದ, ಮತ್ಸರ, ಕ್ರೋಧ ಎಲ್ಲವೂ ಮಿಳಿತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ, ನೂರಾರು ತಪ್ಪುಗಳು ಘಟಿಸಿ ಹೋಗಬಹುದು. ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಸಜ್ಜನರೆಸಿಕೊಂಡವರ ಮನಸ್ಸುಗಳೂ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅನ್ಯರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವುಂಟು ಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ “ಛೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಬಾರದಿತ್ತು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು” ಎಂದು ಪರಿತಪಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬರಬಹುದು. ನಿಜ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೂರಾರು ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಸರ್ವರನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಹೋಗಬಹುದು.

ಆದರೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಬಾರದಲ್ಲವೇ? ವಿವೇಚನೆ, ಚಿಂತನೆ, ತಾಳ್ಮೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳು ಮತ್ತು ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಆಗದಂತೆ ನಾವು ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕು. ದಿನ-ದಿನ ನಮ್ಮ ಮನದೊಳಗಿನ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಕಳಚುತ್ತಾ ಬರಬೇಕು. ಹಳೆಯ ತಪ್ಪುಗಳಿಗೆ ಕೊರಗದೆ ನಿತ್ಯವೂ ನಾವು ಹೊಸದಾಗುತ್ತಾ, ಪರಿಶುದ್ಧರಾಗುತ್ತ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದಾಸರೇಣ್ಯರು ಎಷ್ಟೊಂದು

ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರತಿದಿನ ಮನವನ್ನು ಶೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮನದ ಕಸಮುಸುರೆಗಳನ್ನು ದಿನವೂ ಗುಡಿಸುತ್ತಾ ಬರಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಕಸಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸು ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕು. “ಮಾತೇ ಮುತ್ತು... ಮಾತೇ ಮೃತ್ಯು” ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಸದಾ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಡವಿದರೂ, ಹೆದರದೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಹತೋಟಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಪ್ರತಿದಿನದ ಸೂರ್ಯೋದಯವೂ ಹೊಸ ಬಾಳಿಗೆ ನಾಂದಿಯಾಗಲಿ. “ಇಂದಿನ ದಿನವೇ ಸುದಿನ” ಎಂಬ ಭಾವ ಒಡ ಮೂಡುತ್ತಿರಲಿ. ಈ ಸುದಿನ ನಾಳೆಯ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವಾಗಲಿ. ಮನಸ್ಸು ಮಲ್ಲಿಗೆಯಾಗುತ್ತಾ, ನಿರ್ಮಲವಾಗುತ್ತಾ ಸದಭಿರುಚಿಯ ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿಯ ತಾಣವಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತಿರಲಿ. ನಾವು ದಿನದಿನವು ಬೆಳೆಯೋಣ ಹೊಸದಾಗೋಣ.

“ಹಳೆ ಬಾಳು ಸತ್ತಿತ್ತು, ಕೊಳೆ ಬಾಳು ಸುಟ್ಟಿತ್ತು”

ಶ್ರುತಿಕ್ವಾ ಎನ್. ರಾವ್
II HEPP

ವರ್ತಮಾನ ತಲ್ಲಣಗಳು

ಇಂದಿನ ಯುಗವನ್ನು ನಾವುಗಳು 'ಮಾಹಿತಿ ಯುಗ'ವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಮಾನವ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ವೈದ್ಯಕೀಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಗತಿಯ ನಡುವೆ ಮಾನವನು ತನ್ನ ನೈಜ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾದ ಅಸಮಾಧಾನ, ಅಶಾಂತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಾವು 'ವರ್ತಮಾನ ತಲ್ಲಣಗಳು' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

ವರ್ತಮಾನ ತಲ್ಲಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿಧಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ: ಸಾಮಾಜಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಆರ್ಥಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಪರಿಸರ ತಲ್ಲಣಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ ತಲ್ಲಣಗಳು, ತಾಂತ್ರಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು.

ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ತಲ್ಲಣಗಳಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿಧಗಳಿವೆ.

ತಾಂತ್ರಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು: ಮಾನವನು ತನ್ನ ಜೀವನೋಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಮಾನವನು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನ ಅತಿಯಾದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಇಂದಿಗೂ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ತಾಂತ್ರಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು:

1. ಸೈಬರ್ ಅಪರಾಧಗಳು:

- * ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮಾಹಿತಿಗಳ ಸೋರಿಕೆ
- * ಖಾಸಗಿ ಫೋಟೋಗಳು ಅಥವಾ ಖಾಸಗಿ ಮಾಹಿತಿಗಳ ಸೋರಿಕೆ
- * ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿರುವ ಠೇವಣಿಗಳ ವಂಚಿಕೆ
- * ಡೇಟಾ ಕಳ್ಳತನ

* ಸುಳ್ಳು ಮಾಹಿತಿಗಳು ಅಥವಾ ತಪ್ಪು ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಹರಡುವುದು.

ಈ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಇಂದು ಮಾನವನು ಸೈಬರ್ ಅಪರಾಧಗಳೆಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

2. ಉದ್ಯೋಗದ ಹಾನಿ:

ಮಾನವನು ಇಂದು ತಾನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿರುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹಾನಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಸಹ ಅಪಾರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ.

- * ಅತಿಯಾದ ಕೃತಕ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಬಳಕೆ
- * ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರ ಚಾಲಿತ ಮಾನವನ ಬಳಕೆ
- * ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಚಾಲಿತ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಗತಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

3. ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆ:

ಗ್ರಾಮ-ನಗರ, ಶ್ರೀಮಂತ-ಬಡವರ ನಡುವೆ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಅಸಮಾನತೆ ಇದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಸಮನಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ಗ್ರಾಮದ ಮತ್ತು ಬಡವರವರೆಗೆ ತಲುಪುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಸೌಲಭ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

4. ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ:

ಇಂದಿನ ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್, ಸೋಶಿಯಲ್ ಮೀಡಿಯಗಳ ಅತಿಯಾದ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಕುಟುಂಬ, ಸ್ನೇಹ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನೈಜ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮೇಲೆ ಭಾರಿ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತಿದೆ. ಏಕಾಂಗಿತನ ಖಿನ್ನತೆ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಯುವ ಪೀಳಿಗೆಗಳ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಸೋಶಿಯಲ್ ಮೀಡಿಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅವರ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರ ಮೇಲೆಯೂ ಅಧಿಕ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಬಹುದು. ಸಮಾಜ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೂ ಇವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಫೋನ್‌ಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು.

5. ಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ:

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಸಿಲುಕಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಿದೆ.

ನಿರ್ಜರ್ಗ ಸಿ ಎನ್ II PCMC

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕನ್ನಡದಂತಹ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆ ನೀಡುತ್ತೇವೆ ಬದಲಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಭಾರತದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಾವು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣ ಸಿಗುತ್ತೇವೆ. ಇಂದಿನ ಯುಗವು ಇಂದಿನ ಯುವ ಜನಾಂಗದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಮಂಕಾಗುತ್ತಿವೆ.

6. ಪರಿಸರ ಹಾನಿ:

- * ಅತಿಯಾದ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ-ವೇಸ್ಟ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ.
- * ಈ ವಾಹನಗಳ ಘಟಕಗಳಿಂದ ಬರುವಂತಹ ತ್ಯಾಜ್ಯ
- * ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವ ಕಲುಷಿತ ಗಾಳಿ

ಪರಿಸರ ಹಾನಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ.

* ವಾಯು ಮಾಲಿನ್ಯ:

ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಂದ ಬರುವ ತ್ಯಾಜ್ಯ, ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸುಂದರ ಪ್ರಕೃತಿಯು ನಾಶವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಹನಗಳಿಂದ ಬರುವ ಹೊಗೆಯಿಂದಾಗಿ ವಾಯು ಮಾಲಿನ್ಯದ ಮಟ್ಟ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಾನವನ ಆರೋಗ್ಯದ ಮೇಲೆಯು ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತಿದೆ.

* ಜಲಮಾಲಿನ್ಯ ಮತ್ತು ನೀರಿನ ಕೊರತೆ:

ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾನವ ತನ್ನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಆಕರಗಳಾದ ಸಮುದ್ರದ ಮತ್ತಿನೀತರ ಆಕರಗಳಿಗೆ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಮತ್ತು ಕರಗದೇ ಇರುವ ವಸ್ತುಗಳು ಸೇರಿ ಜಲವನ್ನು ಮಲಿನಗೊಳಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಾನವನಿಗೆ ನೀರಿನ ಕೊರತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

* ಅರಣ್ಯ ನಾಶ:

ಮಾನವನು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ವನ್ಯಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉಪಸಂಹಾರ:

ಮಾನವ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಮುಂದುವರೆಸಿದರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎದುರು ನಿಲ್ಲಲಾರ. ಮಾನವನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಕೆಟ್ಟದು. ಅವನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ ಈ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಸಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅವನ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಏಳು ಭೂಮಂಡಗಳ

ನಾಲ್ಕು ಮಹಾಸಮುದ್ರಗಳ
ಒಂದೆಡೆ ನೆಲ ಒಂದೆಡೆ ಜಲ
ಹೊಂದಿದೆ ಈ ಭೂಮಂಡಲ

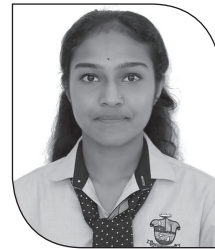
ಒಂದೆಡೆ ನೆಲಕ್ಕಾಗಿ ಜಗಳ
ಒಂದೆಡೆ ಜಲಕ್ಕಾಗಿ ಜಗಳ
ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಎಲ್ಲಾ
ಏಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲರದೂ ಈ ಭೂಮಂಡಲ

ನೀರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಗಿಡ ಇಲ್ಲ
ಗಿಡವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಗಾಳಿ ಇಲ್ಲ
ಗಾಳಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜೀವಿಗಳಿಲ್ಲ
ಜೀವಿಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಭೂಮಿಯ ಇರುವಿಕೆ ಇಲ್ಲ

ಗಿಡಗಳ ಕಡಿದರೆ ಬರುವುದು ಬರ
ಬರದಲ್ಲ ಮಾನವ ಜೀವಬರ
ಈ ಭೂಮಂಡಲವೇ
ದೇವರ ವರ

ಭೂ ಮಂ ಡ ಲ

ದೀಪಾ
I SEBA

एक दिल की यात्रा

सानिथ्या शेदटी

द्वितीय पीसीएमबी बी

कुछ यात्राएँ हम खुद तय करते हैं और कुछ यात्राएँ हमें चुपचाप गढ़ती रहती है। कई बार उससे भी पहले जब हमें एहसास होता है कि हमने चलना शुरू कर दिया है। मेरी यात्रा बेंगलूरु की उन चहल-पहल वाली, कभी न सोनेवाली गलियों से, जहाँ मैं पैदा हुई, बड़ी हुई और अपने जीवन के सोलह सबसे महत्वपूर्ण साल बिताए - मंगलूरु की शांत ठहरी हुई गोद तक ऐसी ही एक यात्रा है। किसी ने सही कहा है हम सिर्फ किसी जगह पर रहते नहीं; कभी - कभी वह जगह भी हमारे भीतर रहने लगती है। और बेंगलूरु हमेशा मेरे भीतर गूँजता रहेगा। बेंगलूरु का वह शोर था जो धीरे-धीरे गरजना बचपन का संगीत बन जाता है। गाड़ियों का गरजना, ट्रैफिक, बेसब्र हॉर्न, किसी अनजानी गली से आती तेज़ संगीत की धुन और एक ऐसा शहर जो नींद को गैरजरूरी समझना है - ये सब मिलकर मुझे गढ़ते गए। यही मैंने सीखा, होना, गिरना, फिर संभलना और बड़ी हुई। बचपन आवाजों और महक से माया जाता है, नज़र तो बाद में देखना सिखाती है। अगर यह सच है तो मेरा बचपन काफी की भाप बारिश में भीगी सड़को की खुशबू आटो रिक्शा के मीटर की टिक-टिक और किसी त्योहार के दूर से आते बास की धुनो में जीने के सोलह साल, जो कभी किसी को धीमा चलने नहीं देता। तेज शहरों में दिल भी दौड़ना सीख जाता है, और मेरा भी दौड़ना सीख गया था। हर सुबह जल्दबाज़ी से शुरू होती और हर रात थकान में खत्मा लेकिन वह घर था अरजक, रंगीन, भीडभाड वाला, शोरगुल से भरा...और खूबसूरती से जिन्दा। और फिर जैसे जिंदगी अक्सर अनलिखे अध्याय खोलती है, मैं पहुँची मंगलूरु एक ऐसी दुनिया में जो बिलकुल अलग सुर से साँस लेती थी। अगर बेंगलूरु एक बेचैन थड़कन था तो मंगलूरु एक धीमी, गहरी, साँसा यहाँ

आवाजें बदल गई, हॉर्न की जगह, लहरों की गूँज, ट्रैफिक की जगह नारियल के पत्तों की सरसराहट और छोटी-छोटी नालियों की हल्की बात चीत जो अपना ही मधुर संगीत रचती थी।

कभी-कभी खामोशी वह सब कर देती है, जो कोई शोर नहीं कह पाता। मंगलूरु ने मुझसे कुछ माँगा नहीं। वह बस.. था शांत, धैर्यवान, ठहरा हुआ। यह शहर एक फुसफुसाहट की नहर महसूस हुआ। अब तुम आराम भी कर सकते हो। यहाँ जिंदगी धीरे चलती थी, लोग नरम होते थे, और दिन किसी खुले पत्ते की तरह फैल जाते थे। जिस इंसान ने सिर्फ भागना सीखा हो, उसके लिए धीरे चलना एक नई तरह की सीख थी और फिर सबसे दिलचस्प बात दोनों शहरों ने मुझे मेरे अपने ही अलग-अलग हिस्से दिखाने शुरू। फिर बेंगलूरु ने मुझे दुबला, मंगलूरु ने मुझे हम पहुँचते हैं। शायद इसी में इस यात्रा की सबसे बड़ी खूबसूरती छिपी है। आज जब मैं इन दोनों शहरों के बारे में सोचती हूँ जड़ें शहरों को सोचता हूँ, वे एक ही किताब के दो अध्याय लगते हैं अलग फ़ॉन्ट, अलग मूड, लेकिन एक ही कहानी का हिस्सा। बेंगलूरु ने मुझे जड़े दी; मंगलूरु मुझे पंख देना सिखा रहा है। बेंगलूरु ने मुझे शोर के बीच पंख फैलाना सिखाया। बेंगलूरु ने मुझे शोर के बीच अपनी आवाज़ पहचानना सिखाया; मंगलूरु मुझे बामोरी के भीतर की आवाज़ सुनना सिखा रहा है। और इस विरोधाभास में ही मेरी यात्रा की असली सुंदरता छिपी है। जहाँ से मैंने शुरुआत की और जहाँ आज हूँ उनके बीच कहीं मैं वह बन गया जो बनने के लिए मैं हमेशा से बना था।

समय की तरह मौसम भी बदलता है – और हम भी

आती है चाहे रास्ते कितने ही सूखे क्यों न हों। सर्दी हो शांत रहना और अपने भीतर झांकना सिखाती है, जैसे पेड़ अपनी पत्तियाँ छोड़कर भी नई कली की तैयारी करते हैं। इन बदलती ऋतुओं को देखकर समझ आता है कि हमारा मन भी कभी उजले, कभी बादलों जैसे और कभी शांत ठंडक से भरा होता है। जैसे मौसम अपना रूप बदलते हैं, वैसे ही इंसान भी धीरे-धीरे बदलता रहता है। वक्त के साथ हमारी सोच, हमारा स्वभाव और हमारे फैसले नए हो जाते हैं। कुछ

मौसम कभी एक जैसे नहीं रहते। समय आगे बढ़ता है तो गर्मी, बारिश और सर्दी – हर ऋतु अपनी बारि लेकर आती है और वातावरण को नई पहचान देती है। प्रकृति के इस बदलाव को देखकर लगता है कि जीवन भी इसी तरह लगातार बदलता रहता है। हर अनुभव हमें थोड़ा-सा नया बनाता है और धीरे-धीरे हम अपने ही अलग रूप में आगे बढ़ते जाते हैं।

हर मौसम अपने भीतर एक छिपा हुआ संदेश लेकर आता है। गर्मी हमें धैर्य सिखाती है – जब सब कुछ तप रहा होता है, तब भी हमें आगे बढ़ना पड़ता है। बारिश की बूंदें बताती हैं कि राहत हमेशा लौटकर

बदलाव हमें खुद चुनने पड़ते हैं, और कुछ बदलाव हमें सिखा दिए जाते हैं। लेकिन हर बदलाव में एक नई सीख छिपा होती है। जीवन की यही खूबसूरती है कि हम ठहरते नहीं बल्कि हर दिन अपनी किसी नई परत को पहचानते हैं। इसलिए मौसमों की तरह हमें भी अपने भीतर के बदलावों को अपनाना चाहिए, क्योंकि इन्हीं में आगे बढ़ने की शक्ति छुपी होती है।

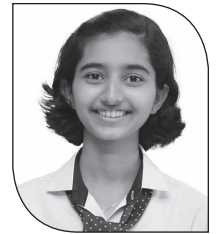

मेघाना श्री
द्वितीय एसईबीए 'बी'

हमारी प्रिय भाषा

यह प्रेम की भाषा है,
इसमें भरी हमारी संस्कृति है।
धारा साहित्य की इसमें है,
इसमें कविताओं की संखला है।

गौरव हमारा है यह,
जनता की गूँज इसमें।
प्रेम की धुन है यह,
संस्कृति अन्वेषण इसमें।

शरल कोरेया
द्वितीय पीसीएमसी 'डी'

है विशाल यह!
है संगीतमय यह!
है सुमधुर यह!
हमारी प्रिय हिन्दी है यह!

असफलता का महत्व : क्या बिना गिरे उड़ान संभव है?

शक्ती एस.
द्वितीय एसईबीए 'बी'

मनुष्य का जीवन उतार-चढ़ाव से भरा हुआ है। सफलता हर किसी को प्रेरित करती है, पर असफलता अक्सर डर और निराशा का कारण बन जाती है। फिर भी, यदि गहराई से समझें तो असफलता जीवन का सबसे मूल्यवान अनुभव है। यह न केवल हमें मज़बूत बनाती है, बल्कि सफलता के सही अर्थ से भी परिचित कराती है। यही कारण है कि कहा जाता है— बिना गिरे ऊँची उड़ान संभव नहीं।

दूसरा महत्व यह है कि असफलता मनुष्य में धैर्य और दृढ़ता पैदा करती हैं। जो व्यक्ति हार का सामना कर चुका होता है, वह चुनौतियों से डरता नहीं। उसके भीतर यह विश्वास पैदा होता है कि गिरकर भी दोबारा उठना संभव है। ऐसे लोग जीवन की राह में लंबे समय तक टिक पाते हैं, क्योंकि उनमें

सहनशक्ति और संघर्ष करने की क्षमता अधिक होती है।

इसके -

साथ ही, असफलता इंसान को विनम्र और संवेदनशील बनाती है। सफलता कभी-कभी अहंकार ला सकती है, पर असफलता हमें याद दिलाती है कि सीखने और सुधारने की गुंजाइश हमेशा रहती है। ऐसा व्यक्ति दूसरों की कठिनाइयों को भी समझने लगता है और अधिक मानवीय बनता है।

अंततः यही सत्य सामने आता है कि असफलता कोई अंत नहीं, बल्कि नई शुरुआत का अवसर है। जो व्यक्ति गिरकर उठना सीख लेता है, वही सच्चे अर्थों में ऊँची उड़ान भर सकता है। इसलिए असफलता से डरने के बजाय उसे स्वीकार कर उससे सीखना ही जीवन की सबसे बड़ी सफलता है।

आत्मसम्मान की कहानी

एक छोटे से गाँव में अर्जुन नाम का एक लड़का रहता था। वह मेहनती था, पर अक्सर दूसरों की बातों में आकर अपनी क्षमता पर एक करने लगता था।

एक दिन इसके गुरु ने उसे एक चमकदार पत्थर दिया और कहा—

इसे बाजार ले जाओ, लेकिन बेचना मत बस पूछकर आना कि लोग इसकी क्या कीमत लगाते हैं?

अर्जुन बाजार गया। सब्जीवाले ने १० रुपये बताए। जौहरी के पास गया तो उसने १०,००० रुपये बताये। हैरान होकर अर्जुन गुरु के पास लौटा।

गुरु मुस्कुराए और बोले -

अर्जुन इस पत्थर की कीमत बाजार नहीं, जानकर लोग समझते हैं।

ठीक उसी तरह, तुम्हारी कीमत कोई और तय नहीं करेगा.... तुम खुद तय करोगे।

जब तुम अपना सम्मान करोगे, दुनिया खुद-न-खुद तुम्हारा मूल्य समझने लगेगी।

अर्जुन को उस दिन आत्मसम्मान की वास्तविक शक्ति समझ में आई।

रूपश्री
द्वितीय हेचईपीपी

*****

शिक्षक: समाज की निर्माणशाला के मुख्य शिल्पकार

शिक्षक किसी भी समाज की प्रगति और विकास की बुनियादी शक्ति होते हैं। ये केवल पाठ्यपुस्तकों का ज्ञान ही नहीं देते, बल्कि मूल्यों, नैतिकता, अनुशासन और सोचने की क्षमता का निर्माण भी करते हैं। एक अच्छा शिक्षक किसी विद्यार्थी के जीवन की दिशा बदल सकता है और उसके भीतर छिपी प्रतुक्षा को पहचानकर निखार सकता है।

विद्यालय के शिक्षक: शिक्षा के प्रथम मार्गदर्शक

विद्यालय के शिक्षक बच्चों को सीखने की प्रक्रिया का शुरुआती आधार प्रदान करते हैं।

- * बच्चों में जिज्ञासा, अनुशासन और आत्मविश्वास विकसित करते हैं।
- * गणित, विज्ञान भाषा जैसे विषयों के साथ-साथ जीवन कौशल भी सिखाते हैं।
- * बच्चे शिक्षकों को केवल पढ़ानेवाले व्यक्ति के रूप में नहीं बल्कि आदर्श और प्रेरणा स्रोत के रूप में देखते हैं।

विद्यालय के शिक्षक, सीखने की नींव रखते हैं, जिस पर आगे की शिक्षा और व्यक्तित्व विकास का पूरा ढांचा खड़ा होता है।

माता-पिता: बच्चों के पहले और आजीवन शिक्षक। माता-पिता किसी भी बच्चे के पहले शिक्षक होते हैं। जीवन के शुरुआती वर्षों में बच्चा बोलना, चलना, व्यवहार करना और दुनिया को समझना माता-पिता से ही सीखता है।

माता-पिता की भूमिका क्यों महत्वपूर्ण है?

- * वे बच्चों में संस्कार, नैतिकता और सोचने की शैली का विकास करते हैं।

* घर का वातावरण बच्चों की सीखने की क्षमता और आत्मविश्वास को गहराई से प्रमाणित करता है।

* पढ़ाई में प्रेरणा, अनुशासन और समर्थन देना माता-पिता की प्रमुख जिम्मेदारी है।

दीपा चौड़ी

द्वितीय पीसीएमबी 'सी'

जब माता-पिता और शिक्षक एक साथ मिलकर बच्चे की शिक्षा में योगदान देते हैं, तो शिक्षा और भी प्रभावी, संतुलित और सार्थक बन जाती है।

कॉलेज शिक्षक: करियर और विचारधारा के मार्गदर्शक।

कॉलेज शिक्षकों की भूमिका केवल विषय पढ़ाने तक सीमित नहीं होती, बल्कि वे छात्रों को व्यवसाय, अनुसंधान, नेतृत्व और व्यावहारिक जीवन के लिए तैयार करते हैं।

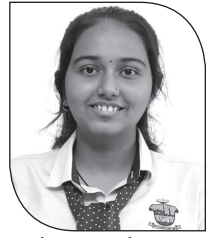
- * छात्र की विशिष्ट रुचि और क्षमता को पहचानने में मदद करना।
- * उच्च स्तरीय ज्ञान, तकनीकी कौशल और शोध के अवसर प्रदान करना।
- * करियर मार्गदर्शन देना और छात्रों को स्वतंत्र निर्णय लेने के लिए सक्षम बनाना।

निष्कर्ष:

शिक्षक चाहे विद्यालय के हो, कॉलेज के, या हमारे घर के यानी माता-पिता, कभी हमारे जीवन में समान रूप से महत्वपूर्ण हैं। वे न केवल ज्ञान देते हैं, बल्कि सोचने, समझने और सही निर्णय लेने की क्षमता भी विकसित करते हैं। शिक्षक समाज को शिक्षित, संस्कारित और जागरूक बनाते हैं।

हमारा कर्तव्य है कि हम उनके योगदान को सम्मान दें और उनके प्रयासों की सराहना करें, क्योंकि एक अच्छा शिक्षक एक पूरी पीढ़ी को बदल सकता है।

हमारा कॉलेज

श्रेया पालेकर
द्वितीय पीसीबीहेच

संत एग्नेस पी. यू कॉलेज एक ऐसा संस्थान है जो प्रगतिशील और मूल्य-आधारित शिक्षा प्रदान करने के लिए समर्पित है। इसका उद्देश्य छात्रों को ऐसी शिक्षा देना है जो शैक्षिक उत्कृष्टता एवं व्यक्तिगत विकास और मजबूत नैतिक मूल्यों को बढ़ावा दे। कॉलेज एक ईश्वर-केंद्रित वातावरण बनाए रखता है जो आध्यात्मिक विकास जीवन के प्रति सम्मान और सभी के लिए गरिमा को पोत्साहित करता है।

प्राचार्य भगिनी नोरीन डिसोज़ा ए.सी. कॉलेज को ऐसा स्थान बताती है जहाँ छात्र आत्मविश्वासी और जिम्मेदार व्यक्ति बनते हैं।

(God is our Strength) इस आदर्श वाक्य से प्रेरित होकर, संस्थान छात्रों को अकादमिक, खेल और रचनात्मक गतिविधियों में अपना सर्वश्रेष्ठ देने के लिए प्रेरित करती है।

कॉलेज का आदर्श वाक्य (DEUS FORTITUDO) में भी यही दर्शाता है कि दिव्य मार्गदर्शन सफलता और सार्थक जीवन के लिए आवश्यक है।

यह कॉलेज छात्रों की सीखने, बनाने और बढ़ने के कई अवसर प्रदान करता है।

'Agnathon 2K25' - अगनाथन 2K25' ने एग्नेस थीम्स डांस, संगीत, Cosplay और फैशन शो के साथ एक मजेदार मंच प्रदान किया जहाँ छात्रों ने अपनी

प्रतिभा दिखायी।

श्रद्धि कार्यक्रम के माध्यम से छात्रों ने प्रकृति से प्रेरित गतिविधियों के तहत eco-friendly bags बनाया, bird feeders तैयार किया, फूल सजाना और कला रचना। इससे उन्हें रचनात्मकता और पर्यावरण की देखभाल का महत्व सीखने मिला।

इस कॉलेज ने कई सार्थक और जीवंत कार्यक्रमों का आयोजन किया, जिन्होंने पूरे शैक्षणिक वर्ष को छात्रों के लिए यादगार बना दिया।

कॉलेज दिवस एक भव्य कार्यक्रम था जिसमें मुख्य अतिथि ने छात्रों को बड़े सपने देखने के लिए प्रेरित किया। स्वागत नृत्य और होप फॉर ह्यूमैनिटी-लाईट बियोर्ड शोडोज नामक नृत्य-नाटक ने छात्रों की रचनात्मकता और मेहनत को सराहा।

नॉलेज फेयर ने लाइब्रेरी को रचनात्मकता और सीखने का केंद्र बना दिया। 'बुक एग्जिबिशन, पुस्तक प्रदर्शन, गेम्स जैसी गतिविधियों ने छात्रों में पढ़ने का आनंद फिर से खोजने में मदद की।

कॉलेज ने "एल्डर्स डे" भी मनाया, जहाँ छात्रों ने अपने दादा-दादी का सम्मान किया और सांस्कृतिक कार्यक्रम, गेम्स और भावनात्मक संदेश प्रस्तुत किया। इस कार्यक्रम ने प्रेम, ज्ञान और परिवार के विशेष बंधन को दर्शाया।

अन्त में, संत एग्नेस पी यू कॉलेज एक ऐसा शिक्षण संस्थान है जो विद्यार्थियों के बौद्धिक, नैतिक और व्यक्तित्व विकास का समान रूप से महत्व देता है। इस प्रकार, यह कॉलेज न केवल ज्ञान प्रदान करता है, बल्कि जीवन में सफलता और श्रेष्ठता प्राप्त करने के लिए आवश्यक संस्कार भी देता है।

भूले हुए परिंदे

एक समय था जब आकाश का कोई मालिक नहीं था। वह आज़ाद था – ठीक उन परिंदों की तरह जो उसे अपने पंखों से छूते थे।

सुबह की पहली किरण उनके गीतों के साथ जन्म लेती थी। पेड़ उनके घर थे, हवा उनकी राह और आकाश उनका सपना। नीचे धरती पर मनुष्य खड़ा था

–आकाश को देखता हुआ, पर उड़ न पाने की कसम लिए।

मनुष्य ने परियों को देखा।

उनकी उड़ान को देखा।

उनकी आज़ादी को देखा।

और फिर मनुष्य यह चाहा–“मुझे भी उड़ना है”।

उसने परियों से सीखा। उनके पंखों की बनावट नापी,

उनकी उड़ान की दिशा समझी और एक दिन –

लोहे के पंखों वाला एक विशाल पक्षी बना। मनुष्य उसे हवाई जहाज कहता है।

उस दिन मनुष्य ने आकाश छू लिया। उसने खुशी मनाई।

उसने खुद को विजेता समझ लिया।

पर उसी दिन, किसी पेड़ का अधिरो पत्ता गिरा।

किसी घोंसले का सपना टूट गया।

हवाई अड्डों के लिए जंगल कटे। शहरों के लिए आसमान धुआँ बन गया। आकाश शोर से भर गया – और परिंदों की आवाज कम होती गई।

मनुष्य बोला – यह विकास है। यह प्रगति है। यह दुनिया हमारी है पर किसी ने परिंदों से नहीं पूछा।

एक नन्ही चिड़िया रोज़ एक हवाई अड्डे के पास बैठती थी।

वह ऊपर उड़ते जहाज़ों को देखती – डर से नहीं, हैरानी से।

वह सोचती, उन्होंने उड़ना हमसे सीखा...

फिर हमारी उड़ान क्यों छीन ली?

अब आकाश में पंख है, पर गीत नहीं।

ऊँचाइयाँ हैं, पर आजादी नहीं।

परिंदे बहुत दूर चले गए, इन्सानी नज़रो से भी परे।

शायद एक दिन, जब सुबह बिना चहचहाहट के आएगी, जब आकाश खामोश होगा – तब मनुष्य समझेगा –

उसने उड़ना तो सीख लिया, पर साथ जीना भूल गया।

रूपश्री

द्वितीय हेचर्डपीपी

होस्टल की वह कहानी

होस्टल में बीतती हर शाम,
जैसे कोई अधूरा सा मुकाम
कभी हँसी की धुनें गूँजती
कभी तन्हाई देती थी सलाम ।

सुबहे दौड़ते कदमों वाली
लेट होने की कश्मकश में ढली,
पर रातें?

रातें भी दोस्तों संग चाय पर
जीवन की बातें खोलने वाली।

कभी मैगी की खुशबू में
घर की रसोई याद आती,
कभी किसी के कंधे पर,
माँ की गोद की कमी मिट जाती।

कभी हँसते-हँसते आँसू बहते,
कभी रोते-रोते हँसी आ जाती,
यही होस्टल की सबसे बड़ी सीख-
ज़िन्दगी हर पल रंग बदल जाती ।

सना डिसोजा
द्वितीय पीसीबीएच 'ई'

परीक्षाओं की रातें लंबी,
और अलार्म की लड़ाई रोज़,
पर जीत का जश्न मनाते
थकावट भी लगती थी ओज ।

कभी दोस्त दिल से बढ़कर लगे,
कभी उनसे ही झगड़ा हो जाए,
पर एक माफ़ी, एक मुस्कान-
और रिश्ता फिर से मिल जाए ।

होस्टल -
एक जगह नहीं,
एक सफ़र है,
जहाँ हम बड़े होते हैं-
हँसी से, आँसुओं से,
और उन यादों से जो लौटकर
हर बार दिल में रोशनी कर जाती हैं।

प्रकृति

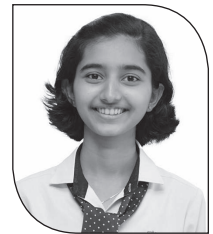
मैं प्रकृति को देखती हूँ ।
मन में उठता यह
है सवाल हमेशा ।
यह सहनशील क्यों है?

अरे दोस्त क्या
हम नाश न कर रहे?
खुशियाँ इसकी क्या
हम नष्ट न कर रहें?

क्यों नहीं तुम अपना
क्रोध दिखा रही?
फिर से पूछूँ मैं
क्यों सहनशील दिखा रही?

माता हमें क्षमा करें,
बच्चे हम कोशिश करें ।
सुरक्षित रखे तुम्हें ।
धन्यवाद देते तुम्हें ।

शरल कोरेया
द्वितीय पीसीएमसी 'डी'

आज का युवा और सोशल मीडिया।

“वो दौर कुछ और थे जब चिट्ठियों में जज़्बात होता था। अब तो स्टेटस बदलते हैं और साथ में रिश्ते भी छोड़ देते हैं। सोशल मीडिया ने फासला तो दुनिया को दिया। मगर अपनों से दूर कर दिया हमें।
— राहत इंदौरी (शैली में)

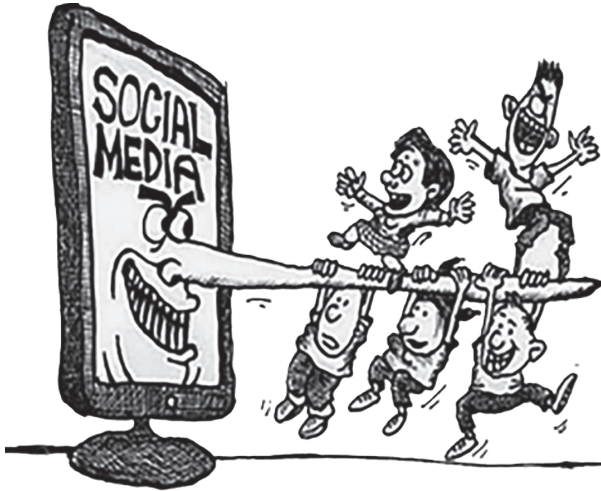

चौडी दीपा
द्वितीय पीसीएमबी 'सी'

इक्कीस वीं सदी को डिजिटल युग कहा जाता है। इस की पहचान है सोशल मीडिया। जिसका अधिकार आज के युग में युवा करते हैं। आजके युग में दिन हो या रात हाथ में फोन रहा है। सोशल मीडिया के सहारे हमें घर बैठे-बैठे जानकारी मिल जाती है। सोशल मीडिया एक ऐसा तकनिक है जिससे अच्छे और बुरे कार्य कर सकते हैं। आज कल के बच्चों को सोशल मीडिया की आदत हो गई है।

सोशल मीडिया एक दोधारी तलवार की तरह है। यह जितना सहायक है उतनी हानिकारक भी हो सकता है। आदि उसका दुरुपयोग किया जाता तो आज कल सोशल मीडिया से साइबर बुलिंग किया जाता है। सोशल मीडिया के कारण युवा अपने काम, जगह, घर का पता और सारी जरूरी चीजें सोशल मीडिया में रखते हैं। जिसे इसका गलत परिणाम भुगतना पड़ता है। आज कल के अधिकतर लोग इन चीजों का इस्तमाल करते हैं— इंस्टाग्राम, फेसबुक, ट्वीटर, यूट्यूब आदी। यूट्यूब से जो चाहिए वह देख सकते हैं और गूगल से जो चाहिए पूछ सकते हैं।

आज के बच्चे पढ़ाई भी गूगल से करते हैं। और फेसबुक में अपने दोस्तों से बात कर सकते हैं। व्हाट्सएप से पैसे हो या तस्वीरें भेज सकते हैं। अपनी लोकेशन भी दे सकते हैं। सोशल मीडिया के और भी कई तरह से इस्तमाल कर सकते हैं।

आज का युग नई-नई खोजों से भरा है। सोशल मीडिया के कारण लोगों को पता चलता है कि दूसरे देश में क्या-क्या हो रहा है। और-तो-और प्रेंक कॉल भी दिया जाता है। जिस कारण कहीं लोगों को परेशानी झेलनी पड़ती है।

कुछ जगह पर इसका दुरुपयोग किया जाता है। ज्यादा सोशल मीडिया देखने के कारण भी आँखे बिगड़ जाती हैं। और मानसिक तनाव से गुजरना पड़ता है। और आज के माँ-बाप भी कम उम्र में बच्चों को फोन दिला देते हैं।

सोशल मीडिया के भी लाभ और बुरे परिणाम भी हैं।

लाभ:

1. सही समय पर बात कर सकते हैं।

2. माँ-बाप से दूर हो, तो सोशल मीडिया के कारण उन्हें देख सकते हैं।

3. जानकारीयाँ मिल जाती हैं।

4. पैसे सही समय भेज सकते हैं।

5. पढ़ाई में मदद

बुरे परिणाम:

1. बच्चे अधिकतर बंग रहे हैं।

2. साइबरबुलिंग

3. धोखाधड़ी (फोन में)

“जो आँखों, और कानों से देखा या सुना जाता था; वो अब फेसबुक और इंस्टाग्राम में जाना जाता है।”

क्रमांक - २

मेरा खोया हुआ बचपन

युतिका

प्रथम पीसीएमबी 'सी'

बचपन, जीवन का एक बड़ा महत्वपूर्ण हिस्सा होता है। सभी लोग इस जीवन या बचपन के जीवन को बड़े आनंद से बिताते हैं। और माँ या पिता के साथ वक्त बिताके या अपने परिवार वालों के साथ हस्ती-खेलती जिंदगी बिताते हैं पर सभी को ऐसा बचपन नसीब नहीं होता। वह बोलते हैं ना अच्छा जीवन उन्हें ही नसीब होता है जो पिछले जन्म में पुण्य का कार्य किया हो। ऐसे ही बहुत लोगों को उनके इस अमूल्य बचपन का जीवन अच्छे से नहीं निकलता बल्कि बहुत ज्यादा कष्टों को उठाकर या माता पिता के बिना अपना बचपन गवाना पड़ता है। मेरा बचपना को ही उदाहरण के तौर पर लेते हैं। मैंने एक बहुत गरीब परिवार में जन्म लिया था। पैसे नहीं थे पर लोग खुश थे। आज मुझे बहुत दुःख होता है यह सोचकर कि मैंने कुछ चीजों को महसूस या तजुर्बा ही नहीं किया है जैसे खेलना कूदना यह सब। आजकल बच्चों को भी मोबाईल फोन या आदी इलेक्ट्रॉनिक्स देकर उनका बचपन भी सुंदर सा रह गया है। हमारे समय में बच्चे

इतने खेलते थे कि अगर घर बैठे तो माँ की डाँट पड़ती कि 'बाहर जाओ तोड़ा खेलने के लिए वरना घर में बैठकर मोठे हो जाओगे।'

मुझे मौका ही नहीं मिला कि मैं घोटियों से खेलू या आम के पेड़ के नीचे खड़े होकर पत्तियों को मार आम तोड़ूँ या चोरी करूँ और पेड़ में चढ़ूँ या किसी चीज की परवा किये बगैर अपना बचपन जीलू या किसी चीज़ की जिम्मेदारियाँ अपने इन छोटे और नाजूक कंधों पर डालदूँ। आजकल सिर्फ मोबाइल फोन के वजह से बचपन नहीं जा रहा है बल्कि बच्चों को पूरा दिन स्कूल में रहना पड़ता है और इतना काम काज इतने छोटे बच्चों के ऊपर डाला जाता है कि अपने लिए समय छोड़ो अपने माता पिता से बात करने का या समय बिताने का भी वक्त नहीं मिलता। कुछ बच्चे तो ऐसे होते हैं कि अपने घर के बाहर ही नहीं निकलते हैं और लोगों से बात करना भी नहीं आता। कुछ बच्चे ऐसे हैं कि मानो वो खौफ से जीवन बिता रहे हैं।

“दोस्ती”

कभी बिना कहे जो दिल की बात समझ ले,
वह दोस्ती होती है, कोई रिश्ता नहीं।

तेरी हँसी में मेरी दुनिया बसती है,
तेरे आँसू मेरे सीने को चीर जाते हैं।

लड़ते भी हैं, रूठते भी हैं,
पर बिना तुझे सब अधूरा सा लगता है।

शायद खून का रिश्ता नहीं हमारा,
पर रुह से रुह तक जुड़ा है नाम तेरा।

तेरे बिना कुछ भी “मैं” नहीं हूँ।
तू है तो जैसे हर दर्द भी खास लगता।

अन्वेषा रॉय
द्वितीय बीईबीए

माँ की ममता मेरी नज़र में

मैं क्या बताऊँ मेरे माँ के बारे में, मेरे लिए मेरी माँ सब कुछ है। सिर्फ मेरे लिए नहीं सबके लिए अपनी माँ ही प्रमुख है और माँ को भी अपने बच्चों सबकुछ है। हम तीन बेटियाँ हैं। मेरी माँ ने अकेले ही हम तीनों का पाला पोसा है। वह काम के लिए सुबह जाकर शाम को आती है। वह सब कुछ हमारे लिए करती है। कभी कभी लोग पापा के बारे में पूछते हैं पर हम गौरव से हमारे माँ के बारे में कहते हैं। वह इतना आसान नहीं है कि तीन बच्चों को अकेली देखना पर मेरी माँ वह कर सकती है।

सब लोग इस पथ्य को पापा के लिए कहते हैं पर मैं मेरी माँ के लिए हमेशा कहती हूँ कि

चंदा ने पूछा तारों से
तारों ने पूछा हज़ारों से
सबसे प्यारा कौन है?
मम्मा मेरे मम्मा।

मेरी माँ के सपने हैं कि मैं अच्छे से पढ़कर अपने पैरों पर खड़ा रहूँ। इसमें उसको तोड़ा भी स्वार्थ

जीवन

मैं एक छोटी लड़की थी,
जब मुझे पता चला कि जिंदगी
क्या है।
वह एक शिक्षिका थी
ये मुझे किसने बताया

वह दयालु स्वभाव की थी,
वह जवान भी थी।
लेकिन वह बताने में सक्षम थी,
हमें जीवन का सही अर्थ।

जीवन अनमोल है
हम इसे एक बार प्राप्त करते हैं
किसी के जीवन को संजोए
इसे नष्ट मत करो

या कुछ भी नहीं है। मैं इतना कह सकती हूँ कि माँ हमारे लिए निस्वार्थ स्नेह ममता, प्यार सबकुछ देती है। उनके लिए उनके बच्चों ही सबकुछ होते हैं। मेरी माँ अपने दोस्त और अपने कुटुंब के साथ घूमने जाती थी। कभी कभी हमको डाँटती है पर वह हमारे अच्छाई के लिए डाँटती है। मैंने कभी सोचा भी नहीं है कि पापा होते तो अच्छा होता।

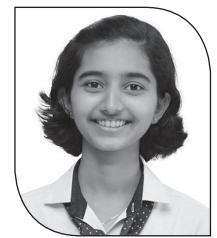
क्योंकि माँ मेरे लिए पापा की तरह है। ये हमारे लिए सब कुछ करती हैं।

ग्रीष्मा
प्रथम पीसीएमबी 'बी'

इसलिए मेरे मन में वह सोच भी नहीं आया। मेरी माँ अपनी जिन्दगी जी सकती थी और दूसरी शादी भी कर सकती थी पर उन्होंने अपने बच्चों के लिए सबकुछ त्याग किया। माँ ने सुबह से हमारे काम करने के लिए टिफन प्याक करने से शुरु होकर मेरे स्कूल जाते तक, फिर शाम को डिन्नर तक सब करते करते उसका जीवन हमारे लिए त्याग दिया है। यह है मेरी माँ। मेरे सारे आवश्यकताएँ वह पूरी करती हैं। वह किसका भी स्थान ले सकती है माँ होकर पापा भी हो सकती है। बहन, दोस्त सब कुछ इसलिए मैं कहती हूँ मेरी माँ मेरे लिए सबकुछ है।

इस तरह हमारे माँ की ममता कभी भरा हमारे नज़र से आता है कभी कभी उसका प्यार हमारे नज़र में नहीं आती है पर ओ हमसे बहुत प्यार करती है।

शारल कोरेया
द्वितीय पीसीएमसी 'डी'

मेरे सपनों का भारत

मैं भारतीय हूँ, मुझे मेरे भारतीय होने का बहुत गर्व है। हमारे देश एक ऐसा देश है, जहाँ हर धर्म के लोग रहते हैं।

मेरे सपनों का भारत ऐसा होगा जहाँ हर मनुष्य सुख-संपत्ति से रहेगा, जहाँ जाति-धर्म या किसी भी प्रकार का कोई भेद-भाव नहीं होगा।

मेरा भारत, एक ऐसा भारत जहाँ मेरे हर सपने पूरे हो, एक ऐसा देश जहाँ सब लोग खुश हो, सुरक्षित हो और गर्व से जी सकें। मेरे सपनों का भारत में शिक्षा हर बच्चे तक पहुँचेगी। चाहे वे किसी भी गाँव में रहते हों। हर कोई शिक्षित होगा। हर हाथ को काम मिलेगा। कोई बेरोज़गार नहीं रहेगा। गरीब और भूखमरी नहीं होंगे। हर किसी का पेट भरा रहेगा।

मेरे सपनों का भारत में महिलाएँ मज़बूत और शक्तिशाली होंगी। वे हर क्षेत्र में आगे बढ़ेंगी। महिलाएँ बिना किसी डर के जी सकेंगी। उनका समाज में सम्मान भी होगा। पुरुष और महिला एक समान हो जायेंगे।

यहाँ नफरत और भेद-भाव के लिए कोई स्थान नहीं होगा। सब लोग एक - दूसरे से प्यार से और मिलझुल

कर रहेंगे। किसी भी धर्म, अमीर-गरीब सब को एक समान व्यवहार करेंगे।

मेरे सपनों का भारत, यहाँ साफ सुतरा होगा, हर नदियाँ साफ होंगी, हवा साफ होगा, पशु पक्षी और जानवरें सुरक्षित रहेंगे। हम हमारा पर्यावरण को ध्यान रखेंगे और आनेवाली पीढ़ियों के लिए एक बेहतर स्थान बनाएंगे।

दानिया शेखू
द्वितीय सिएसबीए

लोग एक दूसरे के बारे में बुरा-भला नहीं कहेंगे जिसे दूसरे को बुरा लगे। लोग धोकेबाज़ी से जीवन नहीं बिताएंगे। और रिश्तों की नामोनिशानी नहीं होगी। लोगों में मानवता होगी। लोग जानवरों पर भी दया दिखाएंगे। यह भारत आज के भारत से बहुत अलग होगा। यहाँ लोग लड़ाई-झगडा, मार-पीठ और एक दूसरे की हत्या नहीं करेंगे। यहाँ लड़कियाँ हर चीज़ से आज़ाद हैं। लोग रियासत को लेकर नहीं झगड़ेंगे।

ये एक ऐसी दुनिया होगी, जहाँ लोगों की सोच नेक हो, साफ और पाक हो। यहाँ सभी लोग आज़ाद खयाल के होंगे।

यहाँ लोग अपने फाईदे के लिए पर्यावरण को नष्ट नहीं करेंगे, पेड़ पौधों को नहीं काटेंगे।

मेरे सपनों का भारत एक ऐसा भारत होगा जहाँ हर कोई खुश, सुरक्षित और आज़ाद होगा। और बिना किसी डर के जीवन बिताएगा।

मेरा ये सपना सपना ही नहीं है।

मैं आशा करती हूँ कि मेरा यह सपना सच की दुनिया बन जाए।

शिक्षा का उद्देश

शिक्षा हमारी जीवन में एक महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है। शिक्षा का उद्देश आखीर क्या है? शिक्षा केवल नौकरी दिलाने में नहीं काम आती है। बल्की एक व्यक्ति को इस समाज में एक अच्छा इन्सान बनाने में भी मदद करती है। शिक्षा का उद्देश है कि मनुष्य के मानसिक स्वतंत्रता के लिए बहुत बड़ी भूमिका निभाती है। शिक्षा के बिना आज हम कोई भी काम नहीं कर सकते हैं। आज बड़ों से लेकर छोटे बच्चों तक सभी के लिए शिक्षा बहुत महत्वपूर्ण बन गई है। शिक्षा से हम पूरी दुनिया में राज कर सकते हैं। आज हमारे समाज में जो शिक्षित है, उसे बहुत सम्मान दिया जाता है। शिक्षा से हम बहुत सारी जानकारियों को प्राप्त कर सकते हैं।

इस दुनिया में बहुत से बच्चे हैं, जिसे अच्छी शिक्षा नहीं मिल रही है। इसलिए हमारे सरकार ने १४ बरस से कम उम्र से कम आयु के बच्चों को हर कीमत में शिक्षा मिलने का कानून बनाया है। इस कानून में देश के हर एक बच्चों की शिक्षा मिल रही है। इतना ही नहीं, बल्की इस कानून से हमारी सक्षमता भी बहुत तेज़ी से बढ़ रही है। आज हम हमारी देश की सक्षमता देखे तो ५४% प्रतिशत लडकियाँ है और ४१% प्रतिशत लडके हैं। शिक्षा हमें जीवन को अच्छा बनाने के लिए बहुत सहायता करती है।

यहाँ शिक्षा के बहुत जरूरी उद्देश है। जैसे

रुमाना
प्रथम पीसीएमबी 'बी'

आत्मनिर्भरता: शिक्षा हमें अपने पैरों पर खड़े कर सकती है। और हमें आत्म निर्भरता बनने में बहुत मदद करती है।

सामाजिक जागरूकता : शिक्षा हमें सही-गलत पर फ़ैसला लेने में मदद करती है। और चोरी, धोकेबाजी जैसी गन्दी आदत से दूर करने में हमारी सहायता करती है।

खुशी और संतोश: शिक्षा के माध्यम से हमें एक अच्छा जीवन प्रधान होता है। और हम अपने माता-पिता को एक अच्छी जीवन भी दे सकते हैं।

कौशलता : शिक्षा ही एक जादूही छड़ी है। जिससे हम कौशलता को प्राप्त कर सकते हैं।

शिक्षा के बिना हम कोई भी काम कर नहीं सकते क्योंकि आज हर एक क्षेत्र में शिक्षा को ही पूछते हैं। शिक्षा के बिना सारा जीवन अधूरा है। शिक्षा के माध्यम से हमें सामाजिक जागरूकता मिलती है और समाज में हो रहे गंदे कामों के बारे में हमें जागरूकता मिलती है। इसलिए स्वामी विवेकानंद जी ने कहा हैं कि शिक्षा से ही तुम एक अच्छा जीवन जी सकते हो। शिक्षा मनुष्य को एक अच्छा मार्ग दिखाता है। और इस शिक्षा के कारण से मनुष्य जीवन के कोई भी समस्याओं का समाधान कर सकते हैं। हमारे लिए खाना, पीना कितना जरूरी है इसी तरह हमें पढ़ना भी/शिक्षा भी उतना ही जरूरी होना चाहिए। तभी हम एक अच्छा परिवार बना सकते हैं। शिक्षा का यही उद्देश है कि जीवन में कुछ कर दिखाना जीवन को अपने हाथों से लिखना है। हमें अपने जीवन को सुंदर बनाने के लिए परिश्रम करना चाहिए। अंत में मैं यह कहना चाहूँगी कि शिक्षा वह रोशनी का दूध है जो पीएगा वो गरजेगा।

मेरे जीवन की सबसे बड़ी गलती और मैंने क्या किया।

रूपश्री
द्वितीय हेचर्डपीपी

जीवन में हम सब ने कोई न कोई गलती किया है। दुनिया में ऐसा कोई नहीं है जिसने गलती नहीं की हो। गलती तो सभी करते हैं चाहे वो छोटी गलती हो या बड़ी, जाने अनजाने में किया हो। परंतु उनमें से कुछ गलतियाँ ऐसा भी होती है जो हम जिंदगी भर भूल पाते। मैंने ऐसी ही एक गलती अपने जीवन में की थी जो मैं बारह साल बाद भी भूल नहीं पाई।

मैं माऊंट कार्मेल सेंट्रल स्कूल में तीसरी कक्षा में पढ़ रही थी। उस समय मैं बहुत शांत और कम बोलनेवाली लड़की थी। मैं परीक्षा में हमेशा टॉप आती थी। स्कूल की सारी अध्यापिका की सबसे पसंदीदा छात्रा थी। मुझे बहुत कम डांट पड़ी थी। हमारे स्कूल में परीक्षा के एक दिन पहले हमें अपनी रेकॉर्ड पुस्तक को हमारी अध्यापिका को दिखाना पड़ता था और फिर हमें अंक देती थी। मैं उस दिन हर दिन की तरह अपनी जगह पर बैठी थी। तभी मेरी एक सहेली आई और वह अपनी रेकार्ड पुस्तक दिखा रही थी। मैं शांती से उसके पुस्तक को देख रही थी तब मुझे एक और प्रयोग लिखा हुआ दिखा। मैंने ध्यान से मेरी सहेली की पुस्तक देखा तब मानो मेरी साँस रुक गई थी। मैं सहम गई और मुझे एहसास हुआ कि मैंने प्रयोग के दो पन्ने लिखा ही नहीं था। घंटी बजी और हमारी विज्ञान की अध्यापिका हमारी कक्षा में आ गई। जब अध्यापिका हमारी पुस्तकें निकालने वाली थी। तब उन्होंने ने देखा कि मैंने अपना पुस्तकें ऊपर नहीं रखा, तो उन्होंने पूछा, 'क्या हुआ तुम्हें?' तुम्हारा रेकॉर्ड पुस्तक कहाँ है? डर के मारे मेरे से एक झूठ निकली। मैंने कहा मेरा पुस्तक खो गया है। शायद किसी ने चुराया होगा। यह बोलते ही अध्यापिका ने कहा, कोई बात नहीं मैं मानती हूँ तुम मुझसे झूठ नहीं बोलोगी, मैं तुम्हें दो दिन का

समय देती हूँ पूरी रेकॉर्ड पुस्तक लिखकर मेरे टेबल पर रख दो।

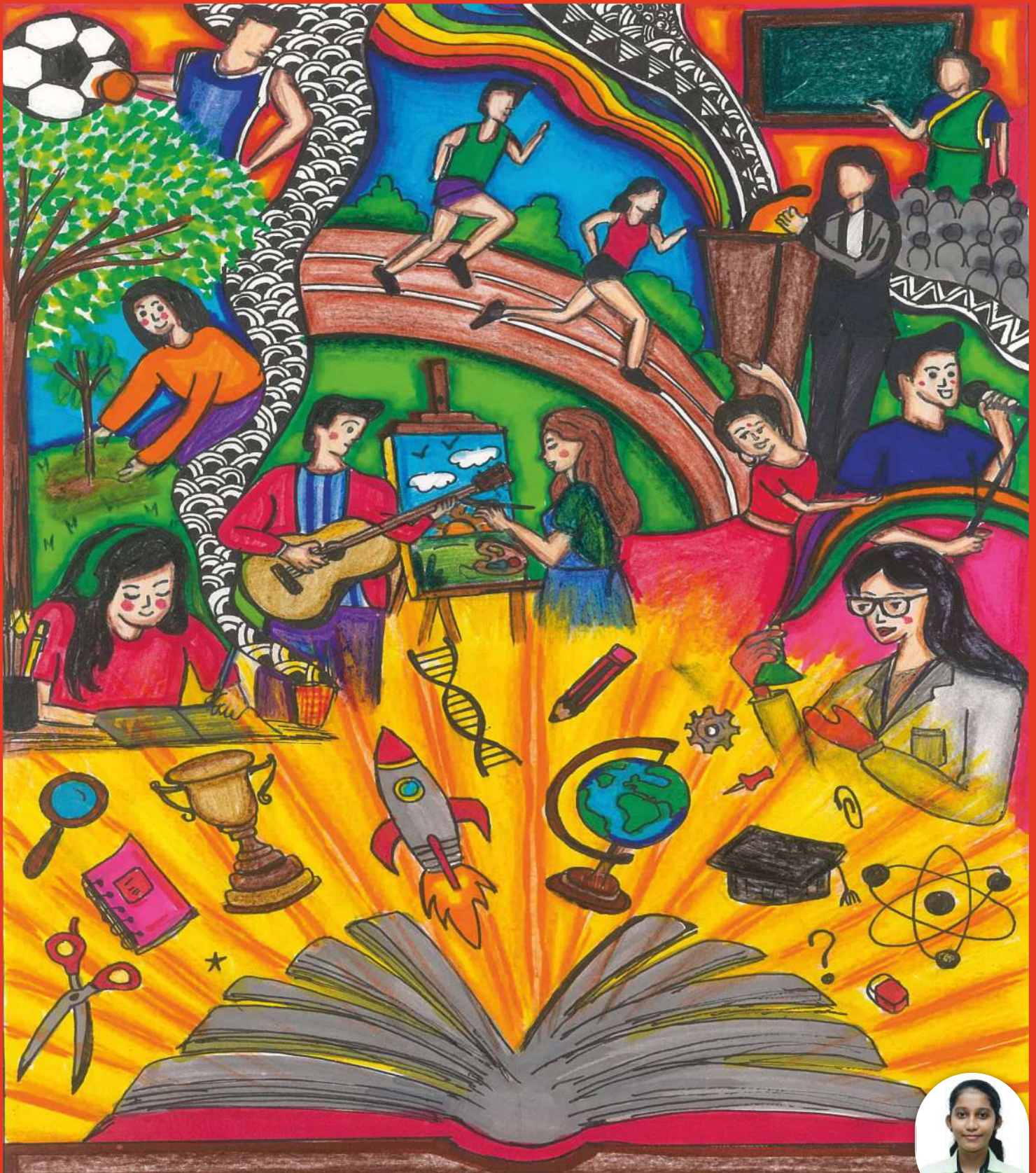
जब घर आई तो माँ के पूछने पर भी मैंने फिर से वही झूठ बोला। मैंने सोचा कुछ समय को राहत मिली। पर यह राहत ज्यादा दिन के लिए नहीं रही। उसके अगले दिन मैं जब आँगन में पौधों को पानी दे रही थी, तब उन्होंने देखा कि कुछ पन्ने जो कल की बारिश की वजह से गिला हो गया था वह आँगन के पौधों के पीछे गिरा हुआ था। माँ ने जाकर देखा तो उन्हें समझ आया कि ये पन्ने मेरी ही पुस्तक के हैं जिसे मैंने माँ को बोला कि वो खो गया है। पर असल मैं मैंने ही फाड़कर पौधों के पीछे फेंका था।

जब मैं घर आई तब माँ ने शांती से पूछा, तुमारी रेकॉर्ड पुस्तक सच में खो गई थी। तब मेरी आँखों से आँसू टपकने लगे और मैं और झूठ नहीं बोल पाई। मैंने उन्हें पूरी बात बताई। माँ ने मुस्कुराते हुए कहा तुम अगर यह बात सच-सच अध्यापिका को बता देती तो तुम्हें वो एक दिन का समय देती और तुम्हें पूरी पुस्तक शुरु से लिखने की नौबत नहीं आती। उस दिन के बाद से मैंने कभी भी डर के मारे झूठ नहीं बोला। हाँ, मैंने उसके बाद गलती की है, परंतु उस गलती से मैंने कुछ सीखा था और गलती चुपाने की कोशिश नहीं की थी।

अपराध यह नहीं है कि गलती की,

अपराध वह झूठ है जो हम गलती छुपाने के लिए बोलते हैं।

This painting captures the spirit of college life and learning. The open book at the center symbolizes knowledge as the guiding light that fuels curiosity, creativity, and growth. From science and technology to arts, music, and sports, the colorful scenes around it represent the diverse opportunities and experiences that shape a student's journey. Each element in the artwork reflects the diverse talents and aspirations that flourish within a college, where students learn, explore, and grow together. The lively colors convey energy, enthusiasm, and the joy of discovery. Altogether, it portrays college as a place where minds are enlightened, dreams take flight, and the future is shaped through learning and inspiration.

Relisha DSouza
II PCMC

ST AGNES PU COLLEGE

PATHWAY TO EXCELLENCE

MANGALURU - 575002

ಸೈಂಟ್ ಆಗ್ನೆಸ್ ಪ.ಪೂ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾನ್ಯತೆ

ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಭಗಿನಿ ಮಾತೆ ವೆರೋನಿಕಾ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಸಂಸ್ಥೆ ಇಂದು ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ನಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡ ಸೈಂಟ್ ಆಗ್ನೆಸ್ ಪದವಿ ಪೂರ್ವ ಕಾಲೇಜು ಸುದೀರ್ಘ 100 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದು ಬಾಲಕರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶಾವಕಾಶ ನೀಡಿದ್ದು, ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಘನತೆಯನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಎತ್ತರಿಸಲು ವೇದಿಕೆಯೊದಗಿಸಿದೆ.

COURSES OFFERED

OPTIONAL LANGUAGE : Kannada / Hindi / French

SCIENCE STREAM

- PCMB (Physics, Chemistry, Mathematics, Biology)
- PCMC (Physics, Chemistry, Mathematics, Computer Science)
- PCME (Physics, Chemistry, Mathematics, Electronics)
- PCMS (Physics, Chemistry, Mathematics, Statistics)
- PCBH (Physics, Chemistry, Biology, Home Science)

COMMERCE STREAM

- BEBA (Basic Mathematics, Economics, Business Studies, Accountancy)
- BSBA (Basic Mathematics, Statistics, Business Studies, Accountancy)
- CEBA (Computer Science, Economics, Business Studies, Accountancy)
- CSBA (Computer Science, Statistics, Business Studies, Accountancy)
- SEBA (Statistics, Economics, Business Studies, Accountancy)

ARTS STREAM

- HEPP (History, Economics, Political Science, Psychology)
- 'Artisbique' - A Complementary Certificate Course

ಸೌಲಭ್ಯಗಳು/ ತರಬೇತಿಗಳು

- ಪಠ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಅಳವಡಿಕೆ
- ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ
- ಪರಿಣಿತ ಅಂವನ್ಯಾಸಕ ವರ್ಗ, ಅನುಭವಿ ಬೋದಕರೇತರ ಸಿಬ್ಬಂದಿ, ಸುನಕ್ಷಿತ ತರಗತಿ ಕೊಠಡಿಗಳು, ಸವೀಕೃತ ಪ್ರಯೋಗಾಲಯಗಳು, ಲ್ಯಾಬ್ ಗಳು, ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ನಿಲಯ
- ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ವಿಭಾಗ ಅಯ್ಕೆ
- 1,500 ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ
- ವರ್ಷಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಶೇ. 98 ಕ್ಕೂ ಅಧಿಕ ಫಲಿತಾಂಶ
- ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಮತ್ತು
- ಬಿಜ್ಜಾನ ವಿಭಾಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ NEET, JEE, CET ಗಳಂತಹ ತರಬೇತಿ
- ವಾಣಿಜ್ಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ CPT, CA Foundation
- ಕಲಾ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಿಬಿಎಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ (CSAT) ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತರಬೇತಿ
- ಅಪ್ಪ ಸಮಾಲೋಚಕರ ನೇಮಕ
- ಕ್ರೀಡೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ವ್ಯೂಹಾಂಶ.
- ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಾಗೂ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮಯೋಲನಕ್ಕಾಗಿ ಸೈತಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಮೌಲ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ತರಗತಿ.

NATIONAL LEVEL ACHIEVERS 2025-26

MITHALI
National Karate
State: Belt Wrestling

MOHITH R NAIK
Karate

NETHAN PRATHIK
Karate

NIHARIKA
Football

STATE LEVEL ACHIEVERS 2025-26

DHRITHI
Wrestling

MISHEL S. PEREIRA
Wrestling

TANUSHREE S.
Wrestling

ANANYA ROSE
Football

SANJANA
Table Tennis

RISHIKA SP
Throwball

Admission: <http://agnespuc.schoolphlins.com> Email: stagnespuc@gmail.com
Website: www.stagnespucollege.org

Office : 0824-2218018, 8123329436 Hostel : 8762974166

